

Пол Дохърти

ТАМПАЦЕРЪТ
МАТЪОСНИК

ПОЛ ДОХЪРТИ ТАМПЛИЕРЪТ МАГЪОСНИК

Превод: София Русенова

chitanka.info

Империята на кръстоносците владее Светите земи, а Орденът на Храма ги охранява, но идеализмът, създал ордена, започва да чезне. В Англия се разгаря жестока гражданска война между крал Стивън и Хенри от Анжу, бъдещият Хенри II.

Убийството на Реймон, графа на Триполи, става повод за жестоко клане на мирни граждани. Едмънд дьо Пайен, потомък на основателя на тамплиерския орден, е изпратен да преговаря със Стареца от Планината, главатаря на асасините, които според мълвата са отговорни за убийството на графа. В непристъпното гнездо на асасините тамплиерът научава факти, които разтърсват душевния му мир — в самия орден на рицарите-храмовници се укриват вещици и магьосници, смъртта на граф Реймон вероятно е тяхно дело. Предводителят на вещерското сборище няма да се поколебае пред нищо, дори да си послужи с черна магия, за да отстрани всеки, застанал на пътя му — дори това да е самият крал.

Младият и чистосърдечен тамплиер тръгва по следите на магьосника, за да разгадае мрачните мистерии, които водят от Гроба Господен до Англия, разкъсвана от интриги и кръвопролитни битки за власт...

Магическо съживяване на миналото.

Ню Йорк Таймс

В памет на нашата прекрасна майка Катлин Елизабет Кени.

Бяхме благословени, че ти бе наша майка. Почивай в мир с Божията благословия!

Кармел, Бриджит, Шивон,
Розалин, Майкъл и Катлин

ИСТОРИЧЕСКА БЕЛЕЖКА

През 1152 година великите франкски господари все още удържали окупацията на Светите земи (Палестина) вече в продължение на над петдесет години, след като предводителите на Първия кръстоносен поход нахлули през портите на Йерусалим и превзели Свещения град. По това време Йерусалим вече бил превърнат в аванпост на Запада. Великите лордове избрали крал — Балдуин III — и се заели с разпределението на сферите на влияние в Светите земи, а всеки барон се борел за власт, присвоявайки градове и пристанища. Влиянието на Ордена на тамплиерите, основан от Юг дьо Пайен десетилетие след превземането на Йерусалим, също нараснало. Ордена вече представлявал международна организация, подпомагана от именити личности, благославяна от папството и превърната в професионална войска на Запада. Тамплиерите разполагали със своя главна квартира в Йерусалим и укрепвали мощта си, като превземали или издигали замъци и крепости из Светите земи. Ордена бил зает и с разрастването и разгръщането си в Европа, било то във Франция, в Англия, Германия или Испания. Тамплиерите възпявали идеала за западния рицар — паладина, който предоставял меча си в служба на светата майка църквата в името на Христа.

Освен всичко останало тамплиерите придобили и несметни богатства, а съвкупността от състоятелност, власт и положение им осигурила възможност да заговорничат и да преговарят със силните на деня в стремежите си към по-нататъшно разрастване и укрепване. Твърди се, че Юг дьо Пайен посетил Англия и съзрял възможностите за бъдещия напредък на Ордена в страната. До 1150 година главната квартира на тамплиерите на Острова била разположена в Лондон, а ордена притежавал имения из цялото кралство. Разрастването му означавало освен това, че идващите един след друг велики магистри ставали нетърпеливи за нови попълнения, а поради това Ордена привличал не само идеалисти и романтици, но и хора, които имали какво да крият.

И всичко това било факт най-вече в Англия. Нашествието на норманите през 1066 година формирало военен елит, алчен за земя и богатство. Норманското влияние се разпростираше и стигнало до границите на Уелс и Шотландия, и непрестанните действия на норманските военачалници налагали кралят на Англия да бъде силен воин и владетел. Уилям Завоевателя и двамата му синове — Уилям Руфъс и Хенри I — доказали вещината си в това отношение. Когато Хенри умрял, без да остави мъжки наследник (синът му Уилям се удавил по време на трагичния сблъсък на „Белия кораб“ с подводна скала), английската корона станала обект на ожесточена борба между Матилда, дъщеря на Хенри, и нейния братовчед Стивън от Блоа. В Англия избухнала толкова жестока и ужасна гражданска война, та хората говорели, че по това време Господ и светците потънали в сън. Противниците набирали от чужбина най-свирепите наемници, а от английските графства — рицари, жадни за плячка и безмилостни в преследването ѝ. Войната, която се проточила между 1135 и 1154 година, станала още по-ожесточена и свирепа, когато синът на Матилда — Хенри Фицемпрес^[1] — подел делото на майка си, решен да получи короната и да не се примирява с нищо друго. Враговете продължавали с машинациите, макар тайно да съзнавали, че край на войната и траен мир можел да настъпи единствено, ако някой бъде напълно разгромен...

Цитатите в началото на всяка от главите в Част първа са от хрониката „История на деяния, извършени в отвъдморските земи“ на Гийом от Тир^[2]. Цитатите в Част втора са от хрониката „Делата на Стивън“^[3]. Бележката на автора в края на книгата представя точния контекст на много от описаните в този роман събития.

[1] Фицемпрес — букв. „син на императрицата“, бъдещият Хенри II. — Бел.ред. ↑

[2] В оригинала — *A History of Deeds Done Beyond the Seas*. Гийом от Тир — средновековен хронист на Първия кръстоносен поход, роден в Йерусалимското кралство, но получил образование в Европа. — Бел.прев. ↑

[3] В оригинала — *Gesta Stephani — The Deeds of Stephen*. — Бел.прев. ↑

ОСНОВНИ ИСТОРИЧЕСКИ ЛИЧНОСТИ

СВЕТИТЕ ЗЕМИ

Балдуин III — крал на Йерусалим.
Реймон — граф на Триполи.
Мелизанда — съпруга на граф Реймон.

ЦЪРКВАТА

Евгений III — папа; епископ на Рим.
Теодор — архиепископ на Кентърбъри.
Хенри Мърдак — архиепископ на Йорк, убеден поддръжник на крал Стивън.
Томас Бекет — духовник, кралски канцлер; по-късно архиепископ на Кентърбъри.
Бернар от Клерво — един от основателите на Ордена на цистерцианците, личност с международна известност, проповедник и политик, страстен поддръжник на новия Орден на тамплиерите.

АНГЛИЯ

Уилям Нормански или Завоевателя — крал на Англия, починал през 1087 г.
Уилям II или Уилям Руфъс — син на Уилям Завоевателя; крал на Англия в периода 1087–1100 г.; загинал при загадъчни обстоятелства по време на лов в Ню Форест.
Хенри I — брат на Уилям Руфъс; крал на Англия в периода 1100–1135 г.
Принц Уилям — син и наследник на Хенри I, загинал при потъването на „Белия кораб“.
Матилда — дъщеря на Хенри, императрица, омъжена за императора на римската империя Хайнрих V, а впоследствие и за Жофроа — граф на Анжу.

Стивън от Блоа — внук на Уилям Завоевателя от покойната му дъщеря Адела, крал на Англия в периода 1135–1154 г.

Юстъс — син и наследник на Стивън.

Уилям — вторият син на Стивън.

Хенри Фицемпрес или Хенри от Анжу — син на императрица Матилда, който по тази линия предявява претенции за английската корона; крал на Англия в периода 1154–1189 г.; основател на династията на Плантагенетите.

Джефри дьо Мандевил — граф на Есекс; основна фигура по време на гражданската война; загива в битка; някои източници му приписват репутация на изключително зловеща личност.

Саймън дьо Санлис — граф на Нортхемптън; един от най-лоялните поддръжници на крал Стивън.

ТАМПЛИЕРИ

Юг дьо Пайен — основател на Ордена на тамплиерите, 1099–1100 г.

Бернар дьо Трамле — велик магистър на Ордена на тамплиерите през 1152 г.

Андре дьо Монбар — велик магистър на Ордена на тамплиерите през 1153 г.

Жак дьо Моле — последният велик магистър на Ордена на тамплиерите; екзекутиран от Филип IV през 1313 г.

Бозо дьо Беосис — вероятно магистър на английския Орден на тамплиерите, около 1153 г.

ФРАНЦИЯ

Филип IV или Филип Хубави — крал на Франция, починал през 1314 г., автор на замисъла за унищожаването на Ордена на тамплиерите в периода 1307–1313 г.

ШОТЛАНДИЯ

Робърт Брус — крал на Шотландия, прогонил английските армии на Едуард I и Едуард II, дал убежище на тамплиерите след унищожаването на техния орден.

ПРОЛОГ

АБАТСТВО МЕЛРОУЗ, ШОТЛАНДИЯ

ЕСЕНТА НА 1314 ГОДИНА

Монахът вдигна глава и се заслуша в камбанния звън, кънтящ из сградата на абатството. Подготвяше се погребение. Изпълняваха се заупокойни псалми и вечерният бриз разнасяше църковните песнопения. Скоро камбанният тътен щеше да проехти отново. Погребваха жена — два удара на камбаната, за мъж ударите бяха три, а за духовник — толкова на брой, колкото бяха нисшите степени в йерархията, които бе преминал.

„Видял ли си ти вратите на смъртната сянка? Нима си срещал пазителите на страната на тъмата?“^[1]

Брат Бенедикт се извърна рязко. Вгледа се в старицата. Беше облечена в черни траурни одежди и седеше на стола с висока облегалка близо до леглото му с карираните завеси.

— Мистрес! — младият монах бенедиктинец се усмихна извинително. — Бях се разсеял. Очаквах ви най-рано утре, в навечерието на празника Ламас^[2]...

— Но дойдох днес — рече възрастната жена и стисна резбованата дръжка на бастуна си. — Изучавах ръкописите — въздъхна тя и се изправи.

Вече не гледаше към бенедиктинеца, а към стреловидния прозорец зад него. Денят потъмняваше, а слънчевата светлина отпадала. До прозореца беше окачена дърворезба на Светата Дева и Божествения Младенец.

— Вратите на смъртната сянка? — прошепна брат Бенедикт. — Пазителите на страната на тъмата?

— Магия, братко! — пошушна жената.

— Брат Гибер, наставникът на църковния хор, твърди, че срещнал магьосник и онзи му разказал как един манастир се продънил в земята и после отново се въздигнал като Христос на Великден.

— Не, не — старицата поклати глава и потупа ковчето с книгата до себе си, сетне се приближи до монаха, седящ на стола за писарите. — Братко Бенедикт — жената сграбчи облегалката на стола и се взря напрегнато в очите на младия духовник, — ти записваш историята на нашия орден, на тамплиерите, по моя поръчка и по повеля на негово благородие Робърт Брус, краля на Шотландия. Нали? — Старата дама отново се вгледа в очите на монаха и светлосините ѝ очи издадоха чувствата, бушуващи в душата ѝ като разпалени главни. — На нашия орден — повтори тя. — Орденът на тамплиерите, основан от великия и свят наш предшественик — Юг дьо Пайен. Орденът, който сега е разрушен от Филип, каменния крал на Франция. Той изгори Жак дьо Моле на малък остров в Сена. Нашият велик магистър беше бичуван и окован с въжета и вериги заедно с Жофроа дьо Шарни. И двамата, братко Бенедикт, отхвърляли до самия край обвиненията в черна магия и вещерство, отправяни от хората на краля. Свидетелствали за благочестието, светостта и невинността на тамплиерите. Е, да! — Тя замълча за малко и сетне додаде: — После неизвестни поддръжници на нашия орден, оцелели след жестокото черно предателство, мъченията и страшната тъмница, преплували Сена и отнесли със зъби святите, ала овъглени останки на тези храбри воители. При все това обаче — добави старицата, която носеше фамилното име Дьо Пайен, и стисна дръжката от слонова кост на бастунчето си — такава невинност невинаги е била истина. Тук, на тези острови... — рече тя и гласът ѝ отпадна.

Младият монах я гледаше с очакване.

— Мадам, тези дяволски обвинения, отправяни към тамплиерите, винаги са били лъжовни.

— Нима? — прошепна възрастната жена. — Чуй ме сега. Нашият орден бе създаден от Юг дьо Пайен в Светите земи. Благословен бе от Бернар от Клерво, осветен бе от папи и почитан от принцовете на днешния свят. Не е чудно, че тамплиерите укрепнаха и станаха могъщи, ала в края на краищата, монахо, мечтите загиват, идеалите избледняват. *Ab initio* — от самото начало ги е имало онези, които са се вълнували от преследването на свещени реликви и жадували силата, която те носели със себе си. И още по-лошо — изсъска възрастната дама, — някои от тях обърнали взор към тъмни измислици, призовавали сенки и демони, обгърнати от адски пламъци.

Наемали вещици, които събирали отровните билки на Тесалия. Създали гнездо за магията, покварили нашия орден като отровно тисово дърво, впило дълбоко корени в някое гробище, в човешките гробове, смучейки зловредните сокове, за да отрови въздуха. О, да — добави още тя и попипа ръкописите, струпани върху плоското капаче на ковчезето, обковано с желязо, — братко, проучи тези тук. Проучи ги внимателно. Пиши, както и преди, от своя гледна точка, следвай събитията и разкажи историята. — Старицата пристъпи към стреловидния прозорец, наблюдавайки как вечерната мъгла се стели като було над земите на Мелроуз. — Призови миналото — гласът ѝ стана рязък. — Червеношийките и славеите не оцеляват дълго в клетка, нито пък истината, когато е пленена. Прочети всички тези ръкописи, братко, и ще срещнеш сатаната, така както можеш да го зърнеш и в кристал или искрящ сапфир, ослепителен заради огньовете на пъкъла.

[1] Иов 38:17. Цитатът тук и нататък следва текста в „Библия“, синодално издание на българската православна църква, 1998 г. — Бел.прев. ↑

[2] Lammas Eve (англ.) — празник на първата жътва на зърнена култура за годината, вероятно отбелязван на 1 август. — Бел.прев. ↑

ЧАСТ ПЪРВА
ТРИПОЛИ, СВЕТИТЕ ЗЕМИ
ЕСЕНТА НА 1152 ГОДИНА

ГЛАВА ПЪРВА

Граф Реймон бе поразен от мечовете на убийците при портите на града.

— Смутно време, време на откровения, знамения и предзнаменования! Небесата ни се чумерят, защото сме загубили пътя! Нашите души, със зеещите язви, ще се продънят в ада. Около нас няма нищо освен празни гробове, изгнили и гниещи трупове. Водата може и да се просмуква в земята. Ала кръвта напоява небесата и призовава справедливостта Господня да блесне като светкавица. Греховете, извършени в затворени и тайни покои, ще бъдат изложени на показ по широките плочници и площади на пъкъла, където бесилките и колелата за мъчения ще тъмнеят пред вечните пламъци на гнева Божи. Приканвам ви да се покаете! Превзехме Йерусалим, ала загубихме правия път! — Проповедникът, облечен в мръсни животински кожи, повдигна тоягата си и посочи към ясното синьо небе, ширнало се над блесналия бял Триполи, надничашц над Средиземно море. — Покайте се! — изкрещя той в последен опит да прикове вниманието на слушателите си. — Покайте се, преди портите на гибелта да зейнат и да отприщят мощта адова.

Рицарят от Ордена на тамплиерите Едмънд дьо Пайен се приведе сред звуци на скърцаща кожа и докосна ръката на английския си другар Филип Майеле.

— Боиш ли се, Филип? Страх ли те е от онова, което предстои?

На дългнестото, смугло и изсечено лице на англичанина се появи усмивка. Той прокара пръсти през сивеещата си коса, израснала до бялата мантия на раменете му. Почеса се по брадата и мустаците, а кафявите му очи светнаха с циничен пламък.

— Едмънд, ти си мека душа, която ще бъде брулена от много тъмни вихрушки, преди да загрубее. Огледай се. Животът е какъвто беше и какъвто ще бъде вовеки веков.

Рицарят се изсмя, когато спътникът му се намръщи на подигравката с молитвата „Слава на Отца“.

Дьо Пайен веднага се сети за решението, което бе взел след последната си изповед, да не си придава важност и да не бърза да се обижда. Усмихна се насила и кимна, увивайки юздите на коня около дланите си, облечени в рицарски ръкавици. Двамата с Майеле се движеха бавно по улицата на Алепо към портите на Триполи. Придружаваха граф Реймон, управника на града, който се канеше да го напусне, за да се събере и сдобри със съпругата си Мелизанда в Йерусалим. Дьо Пайен притвори очи, за да не гледа блъсканицата. Всъщност му се искаше сега да беше при братята си, неговите сподвижници — воините монаси. И въпреки това отвори очи и хвърли поглед към Майеле — не всички братя следваха идеала и откровенията. Нима Майеле не бе отлъчен с камбанка, Светото писание и свещ^[1] заради убийството на свещеник в Когшал — град на онзи обвит в мъгли английски остров накрай света?

— *Cruciferi, a bas, a bas* — долу кръстоносците!

Присмехулният гърлен кръсък беше избълван на провансалското наречие от някакъв турчин. Викът накара Едмънд да се отърси от унеса и рицарят отново насочи вниманието си към заобикалящата ги тълпа. Пред него лековъоръжените туркопули^[2] на Реймон от Триполи си пробиваха път през навалищата, а ризниците им блестяха на греещото все по-силно слънце. Едмънд се вглеждаше в лицата от двете си страни, но никой не смееше да срещне погледа му. Всеки можеше да извика подобна обида. Повечето мъже бяха скрили глави в бели тюрбани, а лицата им бяха наполовина забулени от края на плата, предпазващ устните и носовете им от въртящите се рояци мухи и от пясъка, разнасян от повеите на вятъра. Дьо Пайен беше неспокоен. Издигна се пясъчен талаз. Смрадта на камилски и конски изпражнения натегна във въздуха. Наоколо се извисяваха гласовете на всякакви търговци. Тук, в Триполи, евреи и мюсюлмани, католици и православни, франки и сарацини съжителстваха в несигурно примирие из мрачните улички, по шумните пазарища и опалените от слънцето площади. Триполи беше пресечна точка на различни вери и култури, укротени и успокоени от желязната ръка на стария граф, яздещ зад гърбовете им, придружаван от свитата и воините си. Над главите им

разкошните жълто-сини знамена на Реймон със сребристите кедри на Ливан се развяваха от вятъра в късната утрин.

— Бъди спокоен, тамплиере! — високият глас на графа принуди Дьо Пайен да се извърне в седлото си.

Рицарят кимна учтиво на Реймон, макар да съжаляваше, че не беше с бронята си. Под бялата мантия с червения кръст не носеше нищо освен леки ботуши, подплатената дреха и панталоните. На гърба му висеше вдлъбнат щит, а на кръста си беше опасал прост кожен колан с ножници за меча и камата. Дали това бе достатъчно, за да се брани, ако подобни нападки прераснеха в насилие? Дьо Пайен разкърши шия, за да отръска потта, стичаща се под дългата му коса. Стисна юздите в дланите си, облечени в рицарски ръкавици, и промърмори тамплиерската молитва:

— *Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam!* Не нам, Господи, не нам, а на Твоето име дай слава!^[3]

Трябваше да помни, че бе просто рицар тамплиер, отдал се на бедност, подчинение и целомъдрие. Беше се заклел на великия магистър да следва кръста на тамплиера в неопетнена вяра, затова и с Майеле сега бяха тук. През последните няколко месеца двамата бяха разпределени в гарнизона на Белия замък^[4] — тамплиерска крепост на юг от Триполи. Оттам ги бяха изпратили да придружат граф Реймон до Йерусалим. Едмънд беше нетърпелив. Радваше се, че се бе освободил от суровите поръчки в Белия замък, нямаше търпение отново да зърне Йерусалим, но бързо си напомни, че тази мисия бе основен негов дълг. Беше обвързан с клетва. Тамплиерският орден бе създаден, за да пази пътищата на Светите земи, Палестина, земята на Спасителя. Иисус Христос, Синът Божий, беше ходил, спал, беше се хранил, говорил с приятелите си, проповядвал, умрял и възкръснал тук, на тази земя. И въпреки това Дьо Пайен усещаше безпокойство, което бе сграбчило сърцето и замъгляваше разума му. Триполи беше шумен и трескаво оживен — море от преливащи се цветове, постоянни пясъчни талази, засилваща се жегата и безчинстващи мухи. Тялото му беше плувнало в пот, а конят му бе неспокоен. Тълпата от двете му страни можеше да приютява и врагове, и приятели.

— Бъди бдителен — Майеле се наведе към него и лъхна на пот и ейл. — Бъди бдителен, Едмънд, защото не знаеш деня, нито часа, а той ще те връхлети като крадец в нощта!

Дьо Пайен премигна, за да тръсне капките пот, и облиза солените си устни с полепнал по тях пясък. Жегата го обгръщаше като плътна завивка. Не трябваше да мечтае, както често правеше в такива случаи, да мечтае за дома на дядо си и баба си, и за прохладата на белите му варосани стени сред кипарисите и маслиновите насаждения в Северен Ливан. Размърда се неспокойно на седлото, потупа дръжката на меча си, извади и после плъзна обратно на мястото ѝ камата си. Процесията вече криволичеше по главния път към голямата порта, над която флаговете на Триполи се вееха между бесилките, наредени край оръдейните кули. На всеки ешафод висеше обесен, на чиито гърди висеше списък на престъпленията му. Мястото се беше превърнало в отвратителна трапеза за каните, мишеловите и лешоядите, чиито опръскани с кръв крила разпъждаха облаците мухи, танцуващи на светлината.

Шумът стана оглушителен. Конете и магаретата цвилеха и ревяха, доловили близостта на прясна вода. Потракването на гърнетата и тиганите и приглушеното бумтене на тимпаните, бърборенето на десетки хиляди усти, докато търговците призоваваха и жестикулираха, беше постоянно. Тълпата се раздели като пасаж от многоцветни риби в морето от сергии. Една жена привлече погледа на Едмънд. Гарвановочерната ѝ коса обрамчваше широко, гладко чело с извити над сияещи очи вежди. Половината ѝ лице бе закрито от фин воал, украсен с мъниста и ресни, който само подчертаваше загадъчната ѝ красота. Усмихна му се. Едмънд усети как интересът му се възбуди, сетне извърна поглед, сякаш заинтригуван от група евреи, облечени в дълги тъмни шуби, които се измъкнаха от странична уличка и се смесиха с дългокосите маронити^[5] и тъмнокожите копти^[6] от земите, простиращи се южно от Нил. От близката църква долитаха слабият ромон на песнопенията и силната миризма на тамян.

Пеенето стана по-силно, когато група гръцки свещеници си проправи път през множеството. Те благославяха струпалите се мърляви деца, докато носеха към някой параклис или църква своите скъпи икони и статуи. Всички бяха облечени в пищни одежди с бляскави драгоценни камъни. Зад процесията керван от тежко натоварени камили, клатещи се като търговски кораби в морето, се бореше с гмежта, а ездачите и водачите им крещяха да им се направи път.

Дьо Пайен полагаше усилия да не обръща внимание на нищо от това. Вече наближаваха портата, където бяха строени наемниците на граф Реймон, а меките провансалски гласове се смесваха с гърлените диалекти на Швабия. Наблизо дърводелци и ковачи създаваха шумотевица от дрънченето на брадви, чукове и мечове. Писнаха тръби. Дръннаха цимбали. Тимпаните забумтяха в приветствие. Търговците се подредиха по санове, за да посрещнат своя сеньор, а слънцето стигна зенита си в деня, който щеше да рухне и да потъне в убийства и кръвопролития.

Дьо Пайен трепна, когато ято гълъби прелетя ниско край него. Обърна се в седлото си. Беше се появила група свещеници маронити, облечени в тъмнокафяви одежди, със сплетени черни коси, закриващи лицата им. Те носеха прошения за граф Реймон. Владетелят на Триполи им помахаша да се приближат. Маронитите забързаха като глутница хрътки, надушили миризмата. Наобиколиха франкския господар и неговия първи рицар, крещейки кръвожадно. Убийци! Графът и оръженосецът му бяха раздалечени един от друг, а придружителите им се втурнаха напред. Дьо Пайен и Майеле обърнаха конете си... ала беше прекалено късно! Нападателят изоставиха преструвките, белите късове пергамент литнаха като пеперуди. Мъжете извадиха дълги, закривени ками, украсени с червени ширити. Остриетата прорязаха въздуха, намушкаха и посякоха графа, незащитен заради обикновените си панталони, туника, мантия, и меки ботуши. Двамата с оръженосеца му нямаха време дори да викнат за помощ, пък какво оставаше да извадят меч или кама. Убийците ги наобиколиха, ножовете разкъсваха и се вливаха, кръвта бликаше от кожата като вино. Камите се вдигаха и спускаха като млатила. Дьо Пайен извади меча си. Майеле, крещейки бойния вик на тамплиерите: „*Beauseant!* Бъди прославен!“, замахна към тълпата и опита да се измъкне. Конете им се втурнаха, подплашени от миризмата на прясна кръв и внезапно избухналото насилие. Графът се свлече върху шията на коня си. Ала ножовете продължиха да прорязват въздуха в проблясващи дъги. Двама от главорезите се отделиха от групата и се насочиха към Дьо Пайен. Тамплиерът пришпори коня си напред и се блъсна в тях, мечът му сечеше и се размахваше, докато рицарят крещеше молитви и проклетия, и надаваше бойни викове. Кървавото безумие го покори — песента на острието, чистия звук от сблъсък на

метал с метал — още повече убийци го наобикаляха. Графът беше свършен и мъжете нямаха търпение да се присъединят към другарите си, и да погубят този омразен тамплиер. Бойната ярост на Дьо Пайен се превърна в червена мъгла. Воинът обърна коня си, копитата на животното ритаха силно и нападателите бързо се пръснаха и изчезнаха в тълпата.

Пазителите на граф Реймон се бяха съзели от първоначалното стъписване и сега бяха жадни за кръв. Те не преследваха виновните, но също като Майеле въртяха мечове срещу всеки, изпречил се наблизо. Войниците се врязаха в ужасената навалица като палачи, кълцайки, мушкайки и смазвайки с боздуганите, брадвите и мечовете си. Някои от хората наоколо се сбиха с тях, клането се разрасна като демоничен черен облак. Гарнизонът край портата и свирепите наемници нямаха нужда от второ подканяне.

— Нека гарваните и лешоядите пируват! — изкрещя Майеле, когато налетя на група търговци.

Дьо Пайен, освободил се от бойната жар, сега се оглеждаше с ужас. Трупове на граф Реймон и неговия оръженосец, оцапани с кръв, бяха увити в плащовете им и отнесени. От двете страни на пътя смъртта връхлиташе бързо и внезапно като повей над пясъците. Стрелците от градските стени и портата затъмниха небето и обсипаха бягащата тълпа с градушка от стрели. Проблясваха окървавени до дръжката мечове. Задушените под пясъка плочници се измокриха с кръв, шуртяща от отсечени крайници. Отрязани глави се валяха по земята като мръсни топки от трънаци. Белите стени на постройките се изпъстриха с алени пръски, сякаш се лееше кървав дъжд. Стълбове черен дим се издигнаха към синьото небе. Насилието нахлуваше навътре в града. Хората бягаха и се криеха по къщите и църквите.

Едмънд чу грозен писък, разцепил площада пред портата. Две сирийски девойки се бореха в алчната прегръдка на швабски наемници, чиито двуостри секири лежаха на земята. Мъжете разсъбличаха хлипачите момичета и ги блъскаха насам-натам. Сирийките крещяха, едната посочи окървавен труп на мъж, проснат край тях. Едмънд изрева от гняв. Опита да успокои разбеснелия се жребец, но бе твърде късно. Наемниците се умориха от играта или пък доловиха опасността. Отдръпнаха се настрана, а един от шайката им чевръсто стисна брадвата си и отсече главите на двете девойки.

Останалите се извърнаха, за да пресрещнат Дьо Пайен. Тамплиерът рязко дръпна юздите на животното и се втренчи потресен в трупове. Кръвта се изливаше от прерязаните шии, главите, забулени във валма коса, отскачаха и се търкаляха по калдъръма.

Дьо Пайен се извърна отворен. С изваден меч той пришпори коня си към стъпалата на рушаща се църква със зейнали врати, посрещащи прииждащите хора, покачи се заедно с животното на стълбището и принуди бегълците да се дръпнат настрана. Трепкацията мрак тежеше от аромата на смирна, алое и тамян, тъмнината беше разкъсвана от лумналите факли и свещите, запалени пред иконите и статуите. В далечния край стоеше олтарът, скрит под тежко, тъмно покривало с избродирана сребърна дарохранителница в центъра. Църковният кораб бързо се пълнеше с бягащи от всички вероизповедания. Семействата се притискаха един в друг ужасени, децата хленчеха. От сакристията излязоха гръцки свещеник със златен кръст, следван от дякони и мъж с кадило. Свещеникът извика, че всички, които не са кръстоносци, трябва да напуснат начаса. Зад него търговци с ризници, провесили на гръб щитове с формата на хвърчила, загътриха по пода мръсните си ботуши, извадили мечове и ками в ожесточено очакване.

— Напуснете! — извика гъркът, а хората му затракаха с оръжията си. — Неверници, еретици, разколници! За вас няма убежище тук!

Крясъците му бяха посрещнати от нови стонове. Дьо Пайен подкара коня си към светлинния сноп, промъкващ се през един от прозорците високо горе на стената. Слънчевите лъчи попаднаха на бялата му мантия и червения кръст на дясното му рамо изпъкна.

— Няма нужда никой да напуска, господарю — заяви той на „лингва франка“^[7].

Духовникът заекна и попипа кръста на врата си. Воините му, алчни за кръв, плячка и насилие, замърмориха заплашително, ала рицарят тамплиер — с изваден меч и опръскан с кръв кон — бе достатъчно страшен. Свещеникът се поклони, лавна нещо на свитата си и се скри отново в сакристията.

Дьо Пайен застана на пост край отворените врати на църквата. Всички хора бяха допускани в храма, изгубили ума и дума от уплаха и потрес. Ако имаше някакви преследвачи, те се отказваха заради

мрачния страж, увит в плащ, подпрял окървавен меч на рамо. Стоеше като изсечен от гранит, взрян в площада пред стените, застлан с трупове, а кръвта светеше и блещукаше на слънцето. Мухите се тълпяха на черни рояци. Лешоядите и мишеловите се спускаха към пиршеството с пляскащи криле. Жълтеникави улични кучета с щръкнали ребра вървяха от труп на труп и душеха дрехите, нетърпеливи да разкъсат плътта. Разпръсваха се само при вида на мародерите и грабителите, промъквачи се насам с алчни за всяка ценна вещ очи. Един търговец, благодарен за спасението си, предложи на мрачния тамплиер малко сусамова питка и стомна с вода. Дьо Пайен ядеше и пиеше, докато наблюдаваше, а мислите му се люшкаха като галера сред водите на бурно море. Чувстваше се изстинал, мъртъв. За това ли се беше присъединил към великия орден, за това ли се беше клел да служи на Бога, на Христа и Дева Мария, да се подчинява на великия магистър на Храма?

За да се успокои, той си припомни някогашната утринна служба за ръкополагане. Как бе получил мантията на ордена, вълнения шнур за талията, символизирац целомъдрие, и меката шапка — символ на подчинение, всичко това запечатано с целувката за мир на великия магистър. Преди не повече от две години, макар сега да му се струваха като векове! Беше пристигнал в тамплиерския двор в Йерусалим, облечен с най-хубавите си дрехи. Там бе посрещнат от тамплиери сержанти и преведен през големия плочник до покоите на рицарите тамплиери. Бяха минали покрай портали, колонади и сводести галерии, осветявани от мъждиви лампи, а застланите с каменни плочи подове бяха отразявали звука от всяка стъпка. След като бе благословен и помазан в едно преддверие, той беше въведен в голямата зала, където чакаха тамплиерите; червеният кръст се открояваше на белите им мантии, на главите си носеха меки копринени шапки, а ръцете им, облечени в ръкавици, държаха дръжките на извадени мечове. В онази зала, подобна на пещера, студена и мрачна, сред отблясъците от светилници, раздвижващи сенките, Дьо Пайен се бе закълел със страшна клетва, че е достоен за рицар, законороден и в добро здраве. Че е верен последовател на католическата вяра според каноните на Рим, че не е женен и е свободен от такива връзки. Там, в мрака, близо до конюшните, където едно време Соломон държал конете си, на съвсем малко разстояние от мястото, където Спасителят

бе проповядвал и откъдето бе прогонил търговците, там се изричаха клетвите на белите рицари. Бернар дьо Трамле, великият магистър, бе обявил предизвикателството със силен глас:

— Трябва напълно да се отречеш от собствените си желания. Да се подчиниш на чуждите. Трябва да постиш, когато си гладен. Да стоиш жаден, когато ти се пие. Да бдиш, когато си уморен.

Дьо Пайен беше отвърнал:

— Да, господарю, ако такава е Божията воля.

Беше прозвучало като шепот. След като се закле, се бе състояла церемонията, докато редиците тамплиери пееха псалма: „Колко хубаво и колко приятно е братя да живеят наедно.“^[8]

Вече ръкоположен, той бе отведен в трапезарията, за да получи поздравленията на дядо си и баба си — Теодор Гърка с неговата мързелива усмивка и приятни маниери и достолепната Елеонор, сестра на великия Юг дьо Пайен — основател на ордена. После двамата се бяха върнали в Ливан, а той бе останал в Йерусалим, за да се подложи на строгата дисциплина и обучението, за да стане Беден рицар на Христа.

Дьо Пайен бе настанен в най-скромната част от обиталищата на тамплиерите. Подчинението бе тежък факт, не избор, а ужасните лишения бяха неизменният фон на деня и нощта. Спеше с дрехите си на легло, което всъщност бе килим, проснат на пода, с една запалена свещ от едната си страна и оръжията си, готови за ползване, от другата. Сънят му непрестанно бе разкъсван от призивите да се спазват молитвените последования от „Часослов“-а^[9]. Оскъдните ястия бяха и единствените. Трудни упражнения с меч и копие в ослепителната жега по пладне, пратена от демоните, бяха всекидневно изискване. Ловът и жените бяха строго забранени, налагаха се жестоки наказания за престъпването на правилото: четирийсет дни пост за удряне на другар. Изпадналите в немилост трябваше да клякат на пода с кучетата и да ядат тяхната храна, и не биваше да опитват да гонят животните.

Веднъж преминал обучението, Дьо Пайен бе изпратен да пази прашни пътища, минаващи през мрачни проходи или опърлени пясъчни пустини с пръснати из тях оазиси, в които скъпоценната вода бълбукаше изпод сведените стволоче на смокинови, терпентинови дървета и финикови палми. Беше служил като придружител на

поклонници, които слизаха на брега, нетърпеливи да прекосят страната и да коленичат в сянката на базиликата на Гроб Господен. Беше охранявал търговци с товарите им от конопени торби, кожени чанти, ракитени кошове и ракли, натрупани върху гърбовете на потни носачи; както и важни пратеници, сановници и чиновници. По време на тези мисии се бе сблъсквал с брадатите мъже от пустинята, които имаха сурови лица и изскачаха като вихрушки от прахта, развели зелените си флагове и надали бойни викове. Заедно с други тамплиери бе преследвал тези мъже в безводните земи, из които слънцето ги налагаше безмилостно като боздуган, търсейки лагерите на пустинните влечуги, както ги наричаха, дирейки оранжевите им шатри, нападайки и убивайки, следейки техните главатари, скрили глави в тюрбани и тела в кадифени одежди със сребристи пояси. Жени и деца бяха падали, стъпкани от копитата на устремения му жребец. По време на едно такова нападение той бе пленил млада жена, която бе успяла да избяга и да се скрие дълбоко в пустошта. Беше го умолявала да я пощади, притискайки тяло в неговото, кръшна талия о ризницата му, пълнейки шепите му с твърдите си гърди, а устните и очите ѝ бяха обещавали всичко. Беше се извърнал, препъвайки се от страх пред такова изкушение, а когато отново се бе обърнал с лице към нея — тя бе изчезнала.

Тази среща беше променила Едмънд. Той бе отровен от блянове, от сукуби^[10] на нощта с мека благовонна кожа и съблазнителни очи, от гледката на тяло, извиващо се под неговото, на копринени кичури, докосващи лицето му. Заради угризенията си той се бе проснал в храма, бе изповядал тези помисли и бе наказан да яде черен хляб и да пие подсолена вода. Бе лазил до кръста в сградата на тамплиерите и се беше покаял сред каменно море в ослепителния пек на пустинята. И най-важното — бе изгубил жаждата си за кръв — не яростта от битката, от звъна на удари от меч, а жестокостта към беззащитните. Едмънд си припомни историите за стари паладини, за чиито дела бе чул от несломимата Елеонор. Нима тя не му бе пошепнала как великият Юг бе създал ордена, за да защитава слабите, били те християни или турци? Беше го наставлявала, че убиването е безсмислено заради студенината на безвъзвратността, надвиснала над бойното поле. Тя го беше учила на четмо и на молитвените

последования, беше рецитирала поезия за последниците от кланетата. Как ли звучаха строфите?

„Много копия, студени на допир, издигаме ние високо, ала арфата на поета няма да вдигне падналите воители, докато мишеловите, кръжащи мрачно над равнините, носят вести на лешоядите как са късали и яли, как с чакалите са довършвали мъртъвците...“^[11]

— Господарю, господарю! — Дъо Пайен усети, че някой го докосва по бедрото. Погледна надолу към жената с ококорени очи, сбръчкано лице и металносива опърлена коса. — Господарю — устните ѝ едва помръдваха и тя посочи към вратата на църквата, — имаме магазин за вино с малко лозе отзад. Войниците дойдоха. Отведоха мъжа ми и го пъгнаха в пресата, после натискаха, докато главата му не се пръсна като орех, кръв и мозък избълваха и се смесиха с нашето вино. Господарю, защо постъпиха така?

— Демони — Дъо Пайен погали лицето ѝ нежно, — обсебили са ги демони. Светът гъмжи от тях.

Рицарят проводи жената далеко и осъзна, че шумът в църквата стихва, после се върна към поста си и се замисли какво да прави. Обгорена, дрипава фигура се запрепъва през площада, крещейки:

— Христос и Неговият Гроб Господен!

Дъо Пайен му махна. Мъжът се заклатушка по стълбите и се отпусна на прага, гълтайки като жадно куче от меха с водата, която някаква жена донесе. Погледна нагоре към Едмънд.

— Бог да ви прокълне всички — промърмори той. — Части от града горят. Твърдят, че са виновни асасини, пратеници на Стареца от планината.

— Защо? — попита кръстоносецът.

— Бог знае! — Мъжът се изправи и несигурно пристъпи към него. Сграбчи оглавника на коня му и впери обезумял поглед в рицаря. — Градът тъне до коляно в трупове, земята лепне от кръв. Мъже като теб...

Дъо Пайен се дръпна бързо, обърна коня и отблъсна мълниеносното мушване с ножа, скрит в дясната ръка на непознатия. Оръжието изтрака на пода на църквата. Една жена изпищя от страх, мъже наскачаха на крака и завикаха предупреждения. Дъо Пайен пъгна върха на меч си под брадичката на беглеца и го принуди да отиде на

светло. Нападателят не се примоли, клепачите на затворените очи на това кафеникаво лице не трепнаха.

— Как разбра? — прошепна той.

— Ти си десняк, но дръпна оглавника с лявата ръка. — Тамплиерът разгледа лицето на новодошлия — интелигентно, решително, с чип нос, плътни устни и твърда брадичка. — Защо? — попита той.

— Убийци! — отвърна мъжът. — Убийци, свързани с ада заради днешните си дела. Всички трябва да се изправите пред вратите на смъртната сянка и да срещнете пазителите на страната на тъмата.

— Цитираш „Книга на Иов“ — отвърна Дьо Пайен. — Учен ли си? Писар?

— Лечител, който се нагледа на достатъчно убийства и се пресити за много животи.

Тамплиерът свали меча си:

— Тогава вдигни камата си и застани зад мен. Аз не съм демон, поне не още.

Мъжът се плъзна в тъмата на храма зад Дьо Пайен. Тамплиерът се напрегна и се послуша за всеки звук, издаващ повторно нападение. Вместо това лечителят застана до него, прибра оръжието в ножницата и прошепна:

— Ужасът на здрача, покрит и подут от кръв, дебне в града в одеждата си от лъвски кожи. Зад него се влачат оковите на смъртта. Цели легиони взема той...

Дьо Пайен се взря в него и рече:

— Звучиш повече като свещеник, отколкото като лечител.

Писъци се разнесоха над площада. Три силуета заобиколиха ъгъла и се затичаха към църквата, бързи като сенки, препъваха се в трупове и се озъртаха плашливо през рамо. Почти бяха стигнали стъпалата на храма, когато се появи и преследвачът им, облечен в бяло, с глава, скрита в качулка. Майеле! Яздеше коня си в тръс през площада, после поспря. Забеляза Едмънд, но с нищо не показа, че го бе познал. Вместо това хладнокръвно вдигна сарацинския си рогов лък, опъна тетивата, отпусна я и сетне отново я опъна. Всяка стрела изскочи като проклетие, бърза и смъртоносна. Двама от мъжете се извиха, щом зъбците се забиха дълбоко в гърбовете им, третият, стиснал в шепата си скъпоценности, изкачи наполовина стълбите. Ала

Филип беше убийствено точен. Стрелата се впи във врата на бягащия мъж, острието ѝ разкъса меката потна шия. Човекът рухна, ръсец кръв, а Майеле мълчаливо поведе коня си през площада, сетне спря и се ухили на Дьо Пайен.

— Бяха неверници, мародери.

— Имаш ли доказателство?

Майеле посочи последния убит:

— Откраднал е дарохранителница.

— Това не е дарохранителница — Едмънд посочи с меча си. — Накити са. Бягал е, за да се спаси. Да намери убежище, невинен, Филип, като толкова много, които погинаха днес.

— Виновен, невинен? — Майеле закачи лъка на седлото си. — Кой може да отсъди освен Господ? Нека той реши...

[1] Някогашен ритуал на отлъчване от лоното на църквата, при който се звъни с камбанка, затваря се библия и се угася свещ. — Бел.прев. ↑

[2] Покръстени мохамедани, наричани още „християнизирани“, наемници от смесен произход, участвали в армиите и в битките на кръстоносците срещу определено заплащане. — Бел.прев. ↑

[3] Псалтир: Псалом 113:9. — Бел.прев. ↑

[4] Белият замък е построен от тамплиерите върху основите на предишни укрепления. Намира се в Северозападна Сирия, в град Сафита, известен е още като „крепостта Сафет“. — Бел.прев. ↑

[5] Маронитите са последователи на християнската църква в Сирия, богослужението си извършват на сирийски и признават върховенството на папата. Наименованието им води началото си от името на свети Марон — сирийски монах, живял през V в. — Бел.прев. ↑

[6] Коптите са египетски християни, за чиито предци се смята, че приели религията още през I в. — Бел.прев. ↑

[7] *Lingua franca* (итал.) — наречие, смесица от провансалски, френски, испански, арабски, гръцки, турски, италиански, използвано в общуването из средиземноморските страни и пристанища. — Бел.прев. ↑

[8] Псалтир: Псалом 132. — Бел.прев. ↑

[9] Църковна книга с молитви за последователно изпълнение в различните часове на денонощието. — Бел.прев. ↑

[10] Succubus (лат.) — сукуб означава буквално „лежащ отдолу“. Според вярванията сукубите са женски демони, които нощем се съвкупяват с мъже, пиейки жизнената им сила, за да се хранят. — Бел.прев. ↑

[11] Цитат от староанглийската епическа поема „Беоулф“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ВТОРА

*Рядко едно начинание, поначало порочно,
има добър край.*

Едмънд дьо Пайен, покрил бедра с долната си дреха, клечеше близо до вратата на голямата трапезария в дома на тамплиерите, построен на ъгъла на големия плочник в сърцето на старото храмово ограждение в Йерусалим. Почеса се по гърдите, където потта се стичаше, прогони мухите и се опита да не обръща внимание на огромните ловджийски хрътки, които искаха да откъснат хляба му. Стисна бокала си, преливащ от вино, и ядно изгледа Майеле, който беше облечен като него самия. Двамата изтърпяваха наказание заради хаоса в Триполи. Клането беше приключило, когато знаменосецът на Балдуин III, краля на Йерусалим, тържествено бе преминал през града с тръбачи и глашатаи, заповядващи кръвопролитие да бъде прекратено под страх от смъртно наказание или осакатяване. Бесилата скоро бяха окичени с труповете на онези, които бяха дръзнали да не се подчинят. Повелята бе наложена с обезглавявания, отсичане на крайници и кастрации, а кралското знаме бе издигнато пред църквата. Дьо Пайен и Филип бяха отпътували за замъка, само за да бъдат незабавно арестувани по изрична заповед на великия магистър Бернар дьо Трамле, който бе наредил двамата тамплиери да бъдат съблечени, оковани и върнати опозорени. Бяха прекарали две седмици в тъмниците на Храма, а после бяха освободени, но само за да бъдат подложени на други наказания и унижения.

Едмънд алчно изпи разводненото вино. Опита да срещне погледа на Майеле, ала той бе прекалено зает да дояжда хляба си, преди това да направят хрътките. Дьо Пайен се озърна към залата, към подиума, издигащ се под знамето на Храма — черен кръст, пришит на платно от златоткан брокат. Бернар дьо Трамле седеше там заедно със сенешалите си, с писарите и другите мъже на служба в ордена. Всъщност, замисли се Едмънд, той не харесваше Дьо Трамле —

наперен мъж, горделив и арогантен, с гневно разширяващи се ноздри; душа, която не бе богобоязлива, нито почиташе хората. Червенокос, избухлив и сприхав, Бернар бе бичувал Едмънд и Майеле с презрителните си думи, обвинявайки ги, че се бяха провалили със закрилата на граф Реймон, че не бяха заловили или погубили нападателите му. В присъствието на всички братя той ги беше осъдил на това. Сега седеше и пируваше на подиума, пиеше от стъклен бокал — най-добрата защита срещу отровителство, докато Дьо Пайен и Филип клечаха на пода сред псетата. Едмънд се зачуди дали да не излае и се усмихна сам на себе си. Хвърли отново поглед към Майеле, който седеше подпрял гръб о стената и гложгаше кокал с полуусмивка на лице.

— Едмънд дьо Пайен — прошепна той, — благороден член на благородно семейство.

Гласът му бе натезал от сарказъм. Едмънд не възрази. Майеле бе негов брат, рицар, странен кръвожаден мъж, очевидно лишен от всякакво чувство за страх. По време на срещата на ордена, на която двамата бяха съдени и наказани, Майеле шумно бе протестирал и защитил невинността си, спорейки разгорещено с господаря Дьо Трамле, крещейки, че бе по-добре великият магистър да разкрие причината за убийството на граф Реймон и да настоява за пълно разследване на случката от страна на папския нунций. Бернар също бе изкрещял в отговор, преди да заповяда и на двама им да се съблекат и да се проснат на земята пред първенците на ордена. Дьо Пайен беше изпълнил повелята, ала Майеле се бе възпротивил и затова бе хванат, разсъблечен насила и набит с жилава пръчка. Моравите линии и синините вече бяха избледнели и кожата бе заздравяла, но Майеле не прости, нито забрави побоя и жестокото унижение.

— *Pax et bonum*^[1], братко! — Майеле се наведе към него. Сграбчи бокала на Едмънд, отпи и му го върна. — Това няма да трае дълго. Братята ни са се намесили в наша защита. Самият твой приятел и покровител Уилям Тръсел се е застъпил за нас.

Дьо Пайен кимна в знак на съгласие. Тръсел беше легенда — англичанин, присъединил се към Юг дьо Пайен след като кръстоносците бяха нахлули и превзели Йерусалим преди петдесет и три години. Мъж, преминал седемдесет и петата си година, ветеран, с когото се отнасяха като с герой, почитан и уважаван от ордена.

— А, добър ден, братко Бейкър, братко Търифър, братко Смит, братко Кук — саркастичният поздрав на Майеле отекна в залата, докато по-нисшите по ранг сержанти от ордена се трупаха, за да получат дажбите си.

Подигравателните му думи явно достигнаха и до великия магистър, защото скоро след това при тях се появиха широкоплещести сержанти. Двата мъже бяха вдигнати на крака и избутани по протежението на сводест коридор към площада и после към подземието за покаяние под старата джамия. Дьо Пайен примигна, когато босите му стъпала докоснаха нагорещените плочи на калдъръма. Светлината го заслепи, а слънчевите лъчи бяха жежки като разпален огън. Филип опита да се подиграе с неприятното усещане, като затанцува джигата за удоволствие на придружителите им. Докато те опитваха да усмирят наказания, Дьо Пайен заслони очи с ръка и се взря в гледката над стените на Храма — кулите и наблюдателниците на базиликата на Гроб Господен. Тук, замисли се той, в сърцето на Йерусалим, докато армиите на кръстоносците бяха вилнели из улиците на Свещения град като изгладнели вълци, Юг дьо Пайен и неговите сподвижници бяха стигнали до големия плочник и продължили към Купола на скалата^[2], надолу в тъмата, където великият Соломон бе построил конюшните си. Легендата разказваше, че Юг и братята му — първата група Бедни братя от Храма, бяха открили съкровища, поценни от всяко злато, сребро или прелестни рубини. Реликви, предмети от времето на Христос! Трънената корона, впила се в плътта на святата глава; гвоздеите, приковали ръцете и краката му; плащаницата, в която повили трупа му, и платното, с което покривали лицето му и което, както се твърдеше, още носело чудотворния отпечатък на лика му.

— Сър! — Сега сержантите бяха хванали здраво Майеле. Мъжът начело помахна на Едмънд да ги последва.

Спуснаха се по стръмни стъпала в студения мрак и под сводеста галерия, която вонеше на масло и смола, а стените ѝ проблясваха, сякаш мокрени от вода. Отвориха една врата към тъмнична килия и бутнаха Дьо Пайен и Майеле, които седнаха върху натъпкания сламеник.

— Кога ще приключи това? — попита Едмънд.

— Скоро — Майеле припълзя из помещението, взе лампата и я постави помежду им.

— И защо? — пита отново Дьо Пайен. — Защо бе убит граф Реймон?

— Слуховете пъплят като мишки в плевня — измърмори Майеле. — Та какво бе графът, ако не поредният владетел, грабец територии, разкъсващ Светите земи като комат хляб? Навярно свада между барони — Майеле се изсмя сам на шегата си. — Охранени владетели, подкрепяни от още по-охранените си свещеници.

— Тогава кой го уби? И защо?

— Казват, че онези, които се опияняват от хашиша. Асасините — тайна мюсюлманска секта, управлявана от господаря им — Стареца от планината. Франките ги мразят, турците ги ненавиждат. Според мълвата те са виновни. Те и техните водачи живеят високо в планините и сеят смърт. Хайде, Едмънд — гласът на Майеле омекна, — не може да не си чувал легендите? Как, когато Стареца излиза, го придружава глашатай с огромна датска брадва, чиято дръжка е обкована със сребро, а към нея са прикачени заплетени възли. Той върви, а глашатаят обявява: „Махнете се от пътя на онзи, който държи в ръце съдбата на кралете.“

Гласът на Майеле трепна през сенките и разтревожи още повече Дьо Пайен.

— Ала защо граф Реймон? Защо им е било на асасините да убиват точно него?

— Само Господ знае.

— И защо ни пратиха от Белия замък да бъдем негови закрилници?

— Само Бог и великият ни магистър знаят това, Едмънд. Стояхме далеч от Йерусалим цяла година, заключени в твърдината в Ливан.

— Не и ти — отвърна Дьо Пайен и се раздвижи върху неудобния сламеник. — Ти бе пратеникът на крепостта в Йерусалим и по други земи. — Рицарят замлъкна заради острия рев на рог, последван от далечния звън на камбани, отбелязващи нов час в деня на братята.

— Времето се промъква — промълви Майеле — като крадец. На дневната светлина всичко ще излезе наяве, Едмънд. Да, аз бях пратеник на тамплиерите. Събирах клюките и брътвежите на братята,

отсявайки плявата. Познаваше ли Уокън, един от братята ни, англичанин? — Дьо Пайен поклати глава. — Беше прокуден от ордена!

— По какво обвинение?

— Някои казват, че заради магьосничество, заради упражняване на тъмните изкуства, заради призоваване на демоните, подчинени на ангела на мрака. Не знам цялата истина. Според мълвата той е бил арестуван, съден тайно и признат за виновен. Трябвало да го пратят обратно в Англия, окован във вериги. Друг англичанин — Ричард Берингтън — трябвало да го придружава. Познаваш ли Берингтън? — Едмънд отново поклати глава. — Както и да е — въздъхна Майеле. — Уокън може да е избягал. Берингтън обаче със сигурност изчезнал, поне така твърдят приказките.

— Може би великият магистър желае и ние да изчезнем.

Филип се изсмя и поклати глава:

— Не, братко, не и това.

— Какво се случи? — Дьо Пайен отново се върна на въпроса, който го тормозеше. — Какво всъщност се случи в Триполи? Защо бяхме там? Защо бе убит граф Реймон?

Майеле не отвърна. Звук от стъпки отекна в коридора. Вратата се отключи и отвори, а един сержант им махна да се изправят и да го последват.

Бернар дьо Трамле ги очакваше в осмоъгълната си стая в дома на тамплиерите — приземно помещение, украсено с прекрасни разноцветни гоблени. Първото от паната изобразяваше падането на Йерусалим преди около петдесет години. Второто представяше историята на тамплиерите от тяхното създаване до подкрепата, оказана им от свети Бернар от Клерво. Третото — признаването на ордена от страна на папството и издаването на булата „*Milites Dei et Militia Dei* — Воините на Бога, Армията на Бога“. Папата бе изобразен, ограден от двете си страни от свети Петър и свети Павел, а заглавието на декрета, поставящ тамплиерите под пълната власт на папството, написано на сребрист пергамент, излизаше от устните на светия отец.

Дьо Трамле седеше на престол наред тези прелести зад широко писалище от полирано канелено дърво. В далечния ъгъл двама писари преписваха документи, а трети разливаше горещ восък върху ръкописи, за да ги запечата с печата на Ордена на Храма, изобразяващ двама Бедни рицари, споделящи един кон, и символизиращ другарство

и смиреност. Тази добродетел липсваше върху зачервеното гневно лице на великия магистър, както и в разкошните му покои с пищна мебелировка, килими от агнешка вълна и свещи от пчелен восък. Бернар се облегна назад в стола си и посочи с пръст Едмънд и Майеле.

— Отново ще бъдете приети в нашите редици в залата утре. За да се подготвите... — той вдигна ръка и помахаше с пръсти. Един от писарите се изправи, взе два плаща от закачалката на стената и забърза през стаята. Дьо Пайен и Филип се загърнаха и седнаха на столовете, които им донесоха. — За да се подготвите — повтори магистърът, — ще изчетете великата творба на Бернар „*De Laude Novae Militiae* — Във възхвала на новото рицарство“^[3].

— Вече съм я чел — отвърна Майеле.

— Тогава ще я прочетеш отново.

— Господарю — Едмънд внимателно подбираше думите си, — какво се случи в Триполи?

— Граф Реймон бе убит от асасините, мохамедани еретици, укриващи се заедно със своя тъй наречен принц — Стареца от планината. Колкото до това защо — Дьо Трамле направи физиономия, — графът нападна един кервансарай, който бил под тяхна защита.

Великият магистър се втренчи ядно в Едмънд, воднистите му сини очи бяха изпъкнали, червената му брада стърчеше, а брадичката му бе вирната предизвикателно, сякаш се готвеше да отхвърли всяко възражение. „Лъжеш — бързо заключи Дьо Пайен. — Фучиш, но защо?“

— По-важното е — продължи Бернар и отвърна поглед, — че граф Реймон бе под защитата на Ордена на Храма. Стареца от планината трябва да бъде спрял, съден, принуден да плати обезщетение, да признае мощта на Храма. Двамата ще предвождат пратеници в планините — великият магистър възпря възражението на Дьо Пайен с вдигната ръка. — Ще вземете шестима сержанти и един писар. Ще настоявате за извинение и отплата.

— И какво ще стане — изръмжа Майеле, — ако той прати главите ни, набучени и изсъхнали, в кошница?

— Няма да го направи — успокои го Бернар. — Вече получих писмените му уверения. Ще бъдете посрещнати подобаващо.

— Той отхвърля ли обвинението? — попита го Едмънд.

— Не отрича и не предлага нищо.

— Убийците — настоя Майеле, — откриха ли трупове им?

— Не — Дьо Трамле поклати глава. — В онази кървава баня бяха отсечени глави и крайници, телата бяха разпилени — великият магистър сви рамене.

— Тогава защо бяха обвинени асасините? — настоя Дьо Пайен.

— Назарити^[4] — Майеле го прекъсна — това е истинското им име, еретици!

— Те са убийци, убийци и мародери — отвърна Дьо Пайен. — И въпреки това, какво основание имаме да твърдим, че са замесени?

— Истина е, че труповете им не бяха открити — отвърна Дьо Трамле, — но намерихме един от техните медальони — знак, който оставят върху телата на жертвите си.

Великият магистър махна на един от писарите. Той му подаде меден кръг със сечение около шест инча, чийто ръб бе орнаментиран със странни символи, а в центъра му се виждаше нападаща усойница. Дьо Пайен и Майеле разгледаха украсението и после го върнаха, а мъжът им подаде две дълги и извити ками с дръжки от слонова кост, украсени с кървавочервени ширити. Едмънд си спомни, че бе зърнал подобни ножове у онези облечени в кафяво главорези, когато напредваха към графа.

— И тези двете бяха намерени — излая Бернар. — Достатъчно доказателство, поне за момента. Сега... — той замлъкна за миг, — казах, че ще пътувате с шестима сержанти и един писар. Последният доброволно предложи да тръгне с вас.

Великият магистър щракна с пръсти и пошепна нещо на един от хората си, който забърза навън и след малко се върна, водейки човек, облечен в тъмната одежда на сержант от ордена. Непознатият остана в сенките зад бюрото на Дьо Трамле. Едмънд присви очи, за да види лицето, което му се стори, че разпознава.

— Вярвам, че сте се срещали.

Великият магистър прикани с жест новодошлия да се покаже на светлината. Дьо Пайен се стресна, когато го разпозна. Беше учителят, който се бе опитал да го намушка в църквата след клането. Тъмната коса на мъжа, мустаците и брадата му сега бяха спретнато подстригани, смуглото му лице бе намазано с благовонно масло, дълбоко разположените очи — невъзмутими, а изражението му бе по-

спокойно, за разлика от свирепата маска, която Едмънд бе зърнал преди. Непознатият се поклони и разпери ръце:

— Тиери Парменио, господари — измърмори той, — лечител, скиталец, вечен пилигрим.

— Когото трябваше да обеса — викна Бернар, въпреки че тонът му бе изненадващо добродушен като на човек, пил и ял до насита.

Дьо Пайен хвърли поглед към прозрачната стъклена чаша, предпазваща от отрова, пълна с вино, оставена между навитите ръкописи, застилащи писалището.

Гостът на Дьо Трамле се приближи с протегнатата ръка. Едмънд стана и я пое.

— Поднасям извиненията си, господарю, съжалявам — ръкостискането на Парменио бе топло и силно. — Нека ви обясня — той се облегна на писалището и се обърна към Майеле, който се изправи, загледа новодошлия с присвити очи, после вдигна рамене и стисна подадената ръка. Парменио въздъхна шумно и посочи към Дьо Пайен. — Бях в Триполи, защото така се налагаше — начена той. — Имах работа с крал Балдуин. Аз, господа, съм и лечител и писар, обучен съм в катедралното училище в Генуа, по-късно бях отдаден на работата си учен в Салерно. Ненавиждам насилието най-искрено. Станах свидетел на трагедията, на ненаситността на наемниците на граф Реймон. Помислих, че ти, Едмънд, си един от тях.

— Облечен в дрехите на тамплиер? — попита иронично Майеле.

— В потреса не разпознах одеждите — отвърна тактично Парменио и се усмихна на Дьо Пайен. — Просто още един убиец — така си помислих. Едва по-късно осъзнах кой си, какво си направил и какъв ужасен грях щях без малко да извърша. Побързах да се изповядам и да бъда опростен от великия магистър. Предложих да се покая, да изкупя стореното. И така — той отново разпери ръце, — от известно време нося дрехите на сержант от вашия орден и ще дойда с вас в планините.

— Защо, сър? — попита Дьо Пайен.

Усмивката на Парменио стана още по-широка:

— Гледате ме, сякаш съм надянал огърлица от отрязани пръсти около врата си. Не съм измамник, нито странстващ просяк, а учен човек, изпълнен с желание да намаже с мехлем раната...

Дьо Пайен напусна покоите на великия магистър объркан и уплашен. Майеле го тупна по гърба и с пренебрежителен смях нарече Парменио бърбав излъскан генуезец. Едмънд поклати глава, ала Майеле отново отвърна с присмех и добави, че двамата не могат да направят почти нищо за това. Великият магистър бе заявил, че трябва да потеглят вдругиден и затова имаше много работа за вършене. Двамата рицари отидоха при шивача на ордена, за да си набавят плащове, долни дрехи, ризници, готварски съдове, чаши и всичко друго, необходимо за пътуването им. Служещите в скрипториума, канцеларията и архива ги снабдиха с карти. Конярите подготвиха ездитните коне и товарните кончета, от които щяха да се нуждаят. Шестимата сержанти също бяха избрани — издръжливи, здрави провансалци, груби, но опитни, лично посочени от великия магистър. Дьо Пайен съзнаваше, че те бяха верни по-скоро на Дьо Трамле, отколкото на тамплиерите, които придружаваха. Парменио се присъедини към тях, беше самата любезност, извор на забавни истории, анекдоти и приказки, разказваше им за предишните си пътувания, за чудесата, които бе видял, за хората, които беше срещнал. Майеле бе все така предпазлив с него, а Едмънд, все още заинтересуван от случилото се в Триполи, нетърпеливо се възползва от възможността да се измъкне от другарите си и да навести стария англичанин Уилям Тръсел.

Многоуважаваният ветеран бе настанен в просторни покои, гледащи към плочника на Храма, чиито отворени прозорци предлагаха омайна гледка към града и Елеонската планина отвъд него. Полираното кедрово дърво, ползвано за настилката на пода и за направата на мебелите, блестеше и излъчваше изтънчен аромат. Гоблени красяха стените, бродирани везани килими покриваха пода. Таванът бе с висок свод, от чийто център висеше колело^[5] с множество лампи, закрепени по края му — то можеше да се спуска, за да бъдат палени фитилите, щом паднеше мрак. Купи с плодове — портокали, смокини и ябълки — бяха наредени по плоските капаци на раклите. В ъглите имаше кошници със свежи цветя — скални рози, камбанки и ружи, чиито чудни аромати се смесваха със сладките благоухания на смола, канела и смирна, пъхнати в кесийки и поставени пред мънички отвори в стените. Раираното пухкаво коте на Тръсел се бе излегло като император на подплатено ниско столче. Самият Тръсел седеше на стол

с висока облегалка и се взираше в църковна книга, поставена така, че да улавя светлината, нахлуваща от отворения прозорец зад гърба му.

Старият англичанин се изправи, когато Дьо Пайен влезе. Беше висок, кокалест мъж с изгърбени рамене и ръце, дълги като на истински майстор на меча. Неподредената му сива коса се спускаше до раменете, а цветът на лицето му напомни на Едмънд изсъхнал пергамент. Тръсел стисна протегнатата ръка на Дьо Пайен и припряно му махна да седне на стола до неговия. Докато си разменяха любезни думи, Едмънд изучаваше лицето на домакина си. Тръсел беше дълбоко почитан в ордена ветеран, герой, нахлул през стените на Йерусалим, проправил си път през редиците на опитните египетски войници, които сформирали основата на градската защита. Беше си проправил път сред тях и бе обезглавил вещиците, които египетският владетел бил поставил зад линията на отбраната — зли магьосници с лица, изкривени от омраза, с мръсни усти, сипеци проклетия. В онези времена Тръсел бе срещнал всички герои на ордена: Юг дьо Пайен, Годфроа дьо Сент-Омер, Елеонор дьо Пайен и непоколебимия ѝ съпруг Теодор Гърка. Именно Теодор и Елеонор бяха отгледали Едмънд и откакто се помнеше, той навестяваше Тръсел, който пълнеше главата му с разкази за всички дръзки и благородни подвизи на Ордена на Храма. Сега обаче възрастният мъж слабееше, а мощното му тяло страдеше от треска и язви, които никога не оздравяваха. Понякога мисълта му се залутваше, очите му се изцъкляха като стъклени, лицето му се отпускаше, ала сега то изглеждаше съсредоточено и загрижено. Старецът посочи към ръкописа, който четеше:

— Фулк дьо Шартр, описанието му на похода към Йерусалим. Много е добър, Едмънд — той се опомни, нави ръкописа на руло и погледна смутено към Дьо Пайен. — Със съжаление разбрах какво се е случило в Триполи. Как са те обвинили. Дьо Трамле е глупак, надменен и непочтен... — Тръсел като че щеше да продължи, ала вместо това се тупна по гърдите. — *Mea culpa*, съгреших. Не бива да говоря така за нашия велик магистър. Едмънд, ти няма да ме издадеш в ордена, нали?

Дьо Пайен се приведе и нежно обхвана в длани лицето на стареца.

— Учителю, господарю, благодаря ти за загрижеността, ала съм объркан. Защо убиха Реймон от Триполи? Какво се случва тук, в

ордена? Сигурно си чул, че заедно с Филип Майеле сме пратени при Стареца от планината.

Тръсел кимна и изражението му стана тъжно. Докосна ръкописа с ръка с изпъкнали вени и се загледа в един от гоблените.

— Имам видения, нали знаеш. В мъртвилото на нощта идват съновиденията. Кораби плават на запад — гласът му отслабна до шепот, — издигат се черни знамена, мачтите се пречупват, а бурни ветрове ги пращат в дълбините. Ще дойде, Едмънд, отмъщението, Йерусалим под обсада. Кръстът ще си отиде и откровенията на кръстоносците няма да бъдат нищо повече от сънища на ветрогонци. — Уилям вдигна ръка, за да възпре уплашеното възклицание на Дьо Пайен. — Сънувам — продължи той после — как по пътищата на запад конете чаткат с копита и отнасят мрачното си послание из сънени, златни, обагрени от есента полета. — Тръсел вдигна поглед. — Ще се събират на кръстопътища, пред огромните порти на катедрали и дървените греди на селски параклиси. Ще се сбират на мъждивата светлина на свещите в хановете или на блясъка на огньовете в лоното на замъци, а хладната тъма ще натези от стонове за нашите глупави грехове, извършени от гордост и алчност. Чуй ме, Едмънд, флаговете на Антихриста ще бъдат въздигнати, знамената на сатаната ще се развяват над този град, някога осветен и пречистен от присъствието и кръвта на Христос. Наближава буря и тя няма да бъде спряна от недовършени молитви, изречени в трескав шепот. — Старият рицар се усмихна на себе си и продължи: — Пиша своя хроника за живота тук, в Светите земи. Спечелихме земята, превзехме града, ала огледай се около себе си. Кралят ни — Балдуин III — е затънал в интриги. Великите владетели разделят Светите земи на държави, градове и графства. Те сплетничат и се карат, докато новите заплахи надвисват. Домът на Ордена на Храма не прави изключение. Дьо Трамле е амбициозен, безскрупулен, не е далновиден. Пуснали сме корени тук, но те се простират чак до Франция, Бургундия и Райнланд. Бернар иска още. Говори, че ще проводи пратеници в Англия, които да се намесят в гражданската война между крал Стивън и братовчед му Хенри Фицемпрес от Анжу. Исква да пусне корени и там, да сграбчи място, близко до короната — Тръсел замлъкна, премигна и изтри белезникавата пяна между устните си. — *Omnia mutanda* — всичко се променя. Погледни ме, Едмънд, веднъж ядох глави на плъхове пред

Антиохия, преди Боемунд да щурмува градските порти. Ядох плъхове и дъвках хамути и кожата, с които обвивахме краката си. Сега всеки ден мога да избирам измежду три супи в чест на Светата Троица.

— Ами Триполи? — попита Дьо Пайен.

Тръсел поклати глава:

— Нещо се губи — измърмори старецът. — Само Бог знае защо си бил там. Не знам, Едмънд, наистина не знам. — Той направи пауза, сетне добави: — Зловещи сили заплашват ордена ни.

— Учителю?

— Тук, в дома на Храма в Йерусалим, се говори как Хенри Уокън, един от нашето братство, е бил арестуван и отлъчен — Тръсел бързо надзърна зад рамо, сетне и зад Едмънд, сякаш някой подслушвач можеше да се крие край вратата. — Вещерство и магия — изсъска той.

— Небивалици! — измърмори Дьо Пайен.

— Не са небивалици, не са — Тръсел се примъкна по-близо. — Тук открихме реликви. Още стоят скрити. Има го и тайното знание. Цели петдесет години нашият орден се смесва с мистиците на исляма и изучава кабалата на юдеите. Всички тайни на царството се крият тук. Ти казваш, че са небивалици, е, аз съм съгласен, ала отвъд тези стени сатаната ни обсажда. О, да, господарят Сатана! — Тръсел се разтревожи още повече, облегна се и пропя: — „Веждите му са гъсти, лицето — плоско с хищни очи и нос на котка, вълчата му паст е раззината и показва бивни като на див глиган, кървави и остри.“^[6] Приказки за деца, Едмънд, ала сатаната наистина дебне тук, както и из пустинните земи. Ах, да, аз съм го виждал — старецът вдигна бързо пръсти към устните си, — малка черна фигура на скалите. Изчезва като насекомо, очите му святкат в зелено посред бял ден, впивайки се като червеи в сърцата човешки.

— Учителю, учителю, моля те! — Дьо Пайен прехапа устни. Дали мислите на Тръсел се губеха, примесени със сънищата?

— Огледай се, Едмънд — Тръсел се втренчи в него, — сега ние набираме последователи на изток чак до Иберия и на север — до ледената пустош на Норвегия и Швеция. Ние, тамплиерите, сме мощни като бенедиктинците и цистерианците. Подчинени сме пряко на папата. Притежаваме сърцето на Храма, крепости в Акра, Газа и Белия замък. Владеем великите съкровища на нашата вяра и въпреки това много от нас са ненаситни за още, и заради това желание дали се

замисляме кого привличаме в редиците си? Мъже, които са убивали, които са извършвали гнусни светотатства, мъже, търсеци убежище, престъпници в родните си страни. Дьо Трамле ще има много да обяснява. Толкова е алчен...

— А тук, в Йерусалим? — Едмънд отчаяно се опитваше да върне разговора към темата, която го вълнуваше.

— Бернар дьо Трамле жъне, каквото е посял. Ключокарите и сплетниците говорят, че имало сборища, тайни общности в братството, отдадени на едно или друго, но това може и да са кръчмарски раздумки. Ние сме под обсада и бойните кули на ада, претърпани от нашите врагове, настъпват — Тръсел сви юмрук. — Тъмни души вече са приети в нашия орден!

— Учителю, какво говориш?

— Чувал ли си, че Уокън бе отлъчен от ордена по подозрение в магьосничество?

— Да, Майеле ми прошепна за това.

— А, Майеле! — Старецът се усмихна цинично, после направи пауза и отново се огледа зад рамо, сякаш усети студен вятър, нахлуващ през прозореца зад гърба му. Сетне се обърна и докосна Едмънд по коляното. — Чуй ме! — Той облиза устни. — Открили са трупове пред Храма и в долината Хином, а също и на Елеонската планина. Млади девойки, телата им били ужасяващо осакатени, а кръвта им — източена. Сега нашият тъй наречен Свещен град гъмжи от сквернословци и измет от Средиземноморието. Тук има толкова много вещици и магьосници, колкото бълхи по кучетата. Повечето са измамници и фокусници, шарлатани, живеещи на гърба на хорските страхове. Ала има една жена, Ерикто, която е истинска поклонница на демоните, вещица, която замърсява въздуха дори само с дъха си. Магьосница, от която дори скалните пепелянки се плашат. И така — възрастният мъж избърса уста с опакото на ръката си, — Ерикто е обвинявана за много престъпления. Набеждавана е, че източвала телесните течности на трупове, гризала ноктите на мъртъвци, разтваряла примките на обесените и отхапвала подутите им езици. И още по-важно, обвинена е за участие в тези убийства, гладна и жадна за човешка кръв за своите жертвоприношения — той поспря. — Едмънд, мислиш, че съм си загубил ума ли? Ще ти разкажа цялата история и тогава ще разбереш тревогите ми. Йерусалим гъмжи от

чародейци и вещици, ала има сериозни твърдения, че поклонници на демоните са се промъкнали и тук, в Храма — старецът за втори път вдигна ръка, за да прекъсне изненадата на Дьо Пайен. — Истина е! Нашият велик магистър и някои от другите ни водачи знаят това. И патриархът на Йерусалим, както и управителят на града, възразиха срещу такива кобни дела. Настояват нещо да бъде сторено. А сега да те попитам, срещал ли си двамата англичани Уокън и Ричард Берингтън?

— Не, но Майеле спомена имената им.

— О, да, не се съмнявам, че го е сторил — Тръсел загриза ъгълчето на устните си. — И така, за Уокън се говореше, че посещава бордеите, къщите, където има плът за продан. Очевидно е сметнал, че дадената клетва за целомъдрие е трудноизпълнима. Той е пример за хората, които привличаме сега. Подозирам, че Уокън не е спазвал клетвите си повече от моето коте Тортоса. Това, което е обезпокоило нашия магистър, са вестите от неговите шпиони, според които Ерикто е забелязана да се промъква в сградите на Ордена на Храма. Според тези приказки тя се обличала като вещица, носела перука, лицето ѝ цялото било изрисувано, тялото ѝ било увито в роба, съшита от гарванови пера. Дьо Трамле няма избор и затова държи собствените си покои под око. Нощните похождения на Уокън при жените в града бяха забелязани, ала тогава бяха отправени и нови обвинения, че всъщност той заговорничел с последователите на демоните. Не знам действителните подробности, ала Уокън бе арестуван, а стаята му — претърсена. Бяха открити доказателства, че навярно принадлежи към същото сборище като Ерикто — Тръсел пое дълбоко дъх. — Знаеш как постъпва Ордена на Храма, Едмънд. Беше свикан таен съд, Уокън бе признат за виновен, ала Бернар не искаше да го наказва тук, в Йерусалим. Вместо това се обърна към един сеньор, английски рицар — Ричард Берингтън. Задачата на Берингтън и на двама други сержанти бе да отведат Уокън обратно в Англия, където той да бъде разпитан подробно и затворен до живот или дори екзекутиран. Всичко беше държано в тайна. Преди няколко седмици Берингтън и сержантите отведоха от града окования Уокън. Дьо Трамле повикал и английския магистър от Лондон, Бозо дьо Беосис, за да отговори на някои въпроси. Дьо Трамле не прави нищо както трябва. — Тръсел потърка лицето си. — Може би е трябвало да осигури по-многочислена охрана, но да си дойда на думата, очевидно Уокън е избягал.

— Как?

Тръсел поклати глава:

— Не знаем, но може да е отишъл в Триполи.

— О, не! — възкликна Едмънд. — Възможно ли е злосторник като Уокън да има пръст в онова, което се случи там?

— Ключките нашепват, че не асасините са замесени, а тамплиер отстъпник, което обяснява и факта, че Дьо Трамле е така нетърпелив в преследването на асасините. Иска тях да обвини за смъртта на граф Реймон. Но ние нямаме доказателства за това какво наистина се е случило или за виновниците. Уокън? Стареца от планината? Или друга група, за която нищо не знаем? Шпионите ни в Триполи донасят, че убийството на граф Реймон може просто да е било предлог за оплячкосването на града. Списъците вече пристигат — старецът разпери ръце. — Явно някои от къщите на определени търговци са били разграбени малко след покушението. Но в края на краищата, Едмънд, ако наистина искаш да знаеш какво се е случило в Триполи, няма да мога да ти отговоря.

— Ами този Берингтън?

— Дьо Трамле е много разтревожен. Берингтън бе един от най-добрите рицари, мъж с неопетнено име. Той пристигна тук и се присъедини към ордена, като доведе и почитената си сестра лейди Изабела. Тя е настанена в женския бенедиктински манастир близо до Портата на Ирод. Берингтън е изчезнал. Дьо Трамле вярва, че той и двамата сержанти са убити от Уокън, който е бил подпомогнат от сборището в Йерусалим. От него ни вест, ни кост.

— А Ерикто?

— А, нашата зла вещица! Тя сякаш е изчезнала от лицето на земята. Дълбоко в себе си Бернар се тревожи, но същевременно е доста доволен от това. Най-важното е, че ужасяващите убийства престанаха. Дьо Трамле използва шпионите и армиите си от съгледвачи да открият къде е избягал Уокън и какво се случило с Берингтън.

— Ами ти, Уилям, ти какво мислиш?

— Искаше ми се да мога да ти кажа, Едмънд. Някои хора смятат, че граф Реймон се бил разтревожил, че бил дочул слуховете, че нещо гнило се мъти в града му, и затова е помолил Храма за закрила.

— А така ли е?

Тръсел не посмя да погледне Едмънд в очите.

— Не знам — измърмори старият англичанин. — Седя тук, в здрача на своя живот, предъвквайки с голите си венци. Не знам истината за всичко. *Nihil manet sub sole* — така казват певците на псалми — нищо не се задържа под слънцето, и — едва ли не прошепна той — *dixi in excessu omnes mendaces* — в гнева си аз казвам, че всички хора са лъжци — старецът се протегна и хвана ръцете на Едмънд. — Стига слухове. Грубиянинът Дьо Трамле вече осъзна, че станалото в Триполи е пълна загадка. Никой не знае защо граф Реймон бе така жестоко убит. Не съди Бернар толкова строго. Той те избра за Триполи, защото те уважава. Ти си Дьо Пайен, а това бе знак на почит и уважение и към господаря Реймон.

— А Майеле, какво знаеш за него?

Тръсел се усмихна, ала само с устни:

— Много малко, ала Дьо Трамле възлага големи надежди на теб, Едмънд. Благословеният Юг отиде чак до Англия, за да основе ордена там, за да се установи. Бернар дьо Трамле иска да надгради постигнатото. Той и съветниците му възнамеряват да те пратят в Англия, въпреки че в момента страната е разкъсвана от междуособици. Крал Хенри I почина, без да остави мъжки наследник. Дъщеря му Матилда, императрицата, предяви претенции към трона, но незабавно срещна съпротивата на братовчед си Стивън от Блоа. На свой ред пък той бе предизвикан от нейния син Хенри от Анжу, както го наричат. Островът сега е огласян от ударите на мечове, както и през последните осемнайсет години. — Възрастният рицар се облегна в стола си и махна с ръце, взрян в Едмънд. — Нека Господ винаги бди над теб. Достатъчно говорих.

Дьо Пайен се сбогува и напусна покоите му. Мина по коридора и слезе по стълбите така унесен в мислите си, че се стресна, когато една ръка го докосна по рамото. Извърна се рязко и зърна красиво видение, което напрегнато се взираше в него. Жената бе средна на ръст, облечена в сините дрехи на бенедиктинска послушница, с бяла монашеска забрадка, обрамчваща лицето ѝ. Пръстите ѝ стискаха топчетата от слонова кост на молитвена броеница.

— Мадам — Дьо Пайен се отдръпна и се поклони.

— Извинете, че ви стреснах, но исках...

— Мадам, няма нужда да ми се извинявате — Едмънд бе поразен от невероятната прелест на жената, от светлата ѝ кожа и виолетово-сините ѝ очи. Присмиваше ли му се, дали го дразнеше, или само се усмихваше? — С какво мога да ви помогна, мадам?

— Брат ми, Ричард Берингтън, е рицар от ордена. Може би сте чувал за него?

— Разбира се, мадам. Съжалявам за загубата ви. Знам, че е придружавал затворник, който е избягал, а брат ви сега е в неизвестност. Може би...

— Живея само заради това „може би“... Мастър Дьо Пайен — тя се приближи. Тамплиерът долови аромата на изтънчения ѝ парфюм. Стоеше омаян от това лице, от деликатните движения, с които тя прехвърляше мънистата, а хубавите ѝ очи сезираха в неговите. — Моля да ме извините, сър — отново се усмихна тя, — но всеки ден идвам в Храма, за да получа вести за брат си. Чух, че вие и още един рицар, Филип Майеле, отпътувате от Йерусалим по заръка на великия магистър. Просто се питах дали може да се ослушвате за някакви вести относно брат ми. — Тя пристъпи още по-близо и хвана ръката на Дьо Пайен. Кожата ѝ бе нежна и мека като коприна. Жената се надигна на пръсти и неочаквано го целуна по бузата, сетне се отдръпна и скри устни зад пръстите на ръката си, сякаш за да прикрие усмивка. — Това е единствената отплата, която мога да ви предложа, рицарю тамплиер, ала моля ви, помнете Ричард Берингтън! Всичко, което разберете, всичко, което откриете. Уверена съм, че брат ми е още жив.

Дьо Пайен кимна. Взе ръката ѝ между дланите си и целуна връхчетата на пръстите ѝ.

— Мадам, за мен ще бъде удоволствие. Ще направя каквото мога.

Сетне Едмънд отстъпи, поклони се и си тръгна.

[1] Pax et bonum (лат.) — Мир и добро. Фразата е била обикната и често ползвана от свети Франциск от Асизи. — Бел.прев. ↑

[2] Куполът на скалата е свещено място за мюсюлмани, евреи и християни. Намира се в Йерусалим. Мястото се смята за свято от християните, тъй като се вярва, че именно там Авраам щял да принесе в жертва сина си Исаак. — Бел.прев. ↑

[3] Смята се, че през 1128 година Бернар от Клерво създава трактата, с който призовава рицарите от благородно потекло да се присъединят към редиците на тамплиерите. Произведението днес е възприемано и като опит да се систематизира кръстоносната доктрина. — Бел.прев. ↑

[4] Назаритите били членове на исмаилитска секта на исляма през XI век. — Бел.прев. ↑

[5] В оригинала — колело на света Екатерина — колело с шипове, на което е трябвало да бъде разпъната светицата. В религиозната живопис света Екатерина често е изобразявана редом с такова колело. Впоследствие така биват наричани подобни колела, използвани за осветление, както и вид фойерверки. — Бел.прев. ↑

[6] Героят цитира текст от „Ивейн или Рицарят с лъва“ — творба на средновековния френски писател и поет Кретиен дьо Троа, смятан за най-ярка фигура измежду създателите на класически рицарски романи през XII в. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

*Нито християни, нито турци знаят
откъде произлиза тяхното име — асасини.*

Едмънд дьо Пайен, Филип Майеле, Тиери Парменио и шестимата им сержанти напуснаха сградите на Храма на следващия ден. Преди това всички посетиха изповедалнята пред „Пиета“-та в параклиса на Дева Мария. Всеки от тях коленичи и се вгледа в изваяното лице на техния измъчен Спасител. Тялото му бе свалено от кръста и поставено в скута на опечалената му майка. Дьо Пайен призна шепнешком незначителните си прегрешения, включително помислите за Изабела Берингтън. Получи опрощение и отиде в преддверието на параклиса, където запали свещички пред иконата на свети Христофор, могъщ закрилник, предпазващ от внезапна, насилствена смърт. Останалите се присъединиха към него. Там ги срещна и Дьо Трамле, който носеше запечатана чанта с писма за предводителя на асасините в неговото убежище в планината, на изток от Белия замък на тамплиерите. Картите бяха връчени на Парменио, който щеше да им бъде водач и преводач. Месата бе отслужена, нафората бе раздадена, изречени бяха благословиите, причастията бяха взети. След приключването на литургията, всички се събраха на големия плочник. Следобедното слънце все още бе силно и блестеше по сградите на Храма. Бернар дьо Трамле и неговите маршали и сенешали изрекоха благословиите си. Дьо Пайен и спътниците му се качиха на конете. Черно-бял тамплиерски гонфалон^[1] им бе връчен като официален флаг на отряда. Над главите им изреваха рогове, следвани от разгарящ кръвта ек на фанфари покрай стените на вътрешния двор. Дьо Пайен наклони три пъти гонфалона във възхвала на Светата Троица и те напуснаха Храма през Красивата порта, която отвеждаше към града.

Едмънд, който пазеше жив спомена от варварското нападение в Триполи, беше силно разтревожен. Всеки път оставаше поразен от

противоположностите на Йерусалим. Предполагаше се, че градът е дом на молитвите, и все пак беше трудно да си представи това, докато заедно със спътниците му, изгубени всеки в своите мисли, се придвижваха под палещите слънчеви лъчи и после в почти пълната тъма на тесни, мръсни улици и закрити пазарища, осветявани единствено от трепкащите пламъчета на газени лампи и от мъждивото сияние на свещи с парлива миризма. Слънцето проникваше през процепите на платнищата, опънати между допиращите се плоски покриви. От време на време стигаха кръстопътища, окъпани в светлина, и после се гмуркаха обратно в чернотата, смърдяща на изпражнения, готвено, мърляви дрехи, потни тела и пропити с отвратителния мирис на евтино, многократно прегаряно масло. Стените от двете им страни блестяха, сякаш твърдите камъни изпускаха собствената си пот. Гласове крещяха и се молеха, бърбореха на различни езици и надвикваха нестихващия шум на претъпканите пазари. Навалищата намаляваше или се тълпеше, докато те напредваха навътре в града по търговската улица към главния път, отвеждащ към Портата на Ирод в западната част на града.

Дьо Пайен се замисли за мрачните догадки на Тръсел за случващото се в Йерусалим — град, привличащ всевъзможни хора — нещо, което Едмънд си припомни, докато направляваше коня си през гмежта отдебели и богати арменци; страховито изглеждащи воители от сухите земи на Йордания; туземци от безводните местности около Мъртво море, парцаливи и с лукави очи; бедуини; араби и християни, враждебно настроени и тревожни, чиито сурови лица бяха белязани с множество бойни рани. Вниманието на Едмънд бе привлечено и от красотата на жените: светлокоси хубавици с розови страни, смугли гъркини с ярко татуирани кожи, бедуинки, обвити в черно от глава до пети, с изключение на процепа за очите. Мъже и жени от всички раси, говорещи на всякакви езици, струпали се в Йерусалим да дирят спасение или печалба, но обикновено и двете. Уличници мамеха от отворените прозорци. Сводници и продавачи на плът предлагаха всякакви видове тайни наслади дълбоко в сенките зад тях. Търсачи на реликви с лица, зачервени от лъжовно въодушевление, обявяваха поредната находка. Готвачи и чираците им изскачаха иззад сергиите си с шишове с набодено печено месо, смесено със зеленчуци и покрито с тежки подправки, прикриващи лошия вкус и миризмата на развалено.

Водоносци досадливо предлагаха за продан калаени чаши, пълни със студена чудодейна вода от къпалнята на Силоам^[2].

Никой не дръзваше да доближи тамплиерите. Дьо Пайен, който носеше гонфалона, нямаше нужда да разчиства пътя си. Дори само отличителните им знаци — рицарите бяха облечени в одеждите на ордена, към който принадлежаха — бяха достатъчни. Търговци, разносвачи, сводници, продажници, странстващи учени, дори измършавелите улични кучета се разбягваха в тъмните процепи между къщите или в тесничките като ширит алеи. Дьо Пайен дочу странно мърморене и вдигна поглед. Някаква жена стоеше на покрива на къща, препречвайки пътя на светлината така, че тялото ѝ се бе превърнало в рязко очертан тъмен силует. Едмънд видя гъста мърлява коса, а тъмните дрипи, в които бе облечена, се вееха и наподобяваха гарванови пера. Рицарят присви очи и се размърда в седлото. Успя да зърне нацапано с бяло лице, огърлица от кости и ръкавици без пръсти. Жената вдигна ръце, сякаш за да произнесе някаква демонично заклинание, и той напипа броеницата, завита около дръжката на меча му, ала когато отново вдигна поглед нагоре, ужасното видение бе изчезнало. „Вещицата Ерикто ли бе това?“ — зачуди се Едмънд. Едва ли. Той стисна юздите и се огледа. Най-добре беше да не мисли за това, не и сега!

Групата напусна мрачните пазари и тържища, и навлезе в по-заможни части на града, където красиви имения се въздигаха зад богато украсени порти. Прекосяваха малки площи с бълбукащи фонтани и смокинови дървета, хвърлящи сянка, терпентинови дървета и палми. Пойни птички чуруликаха в позлатени клетки, закачени на вратите, а въздухът стана сладък от аромата на цъфнали кактуси и други растения. Накрая стигнаха Портата на Ирод, където потъналите в прах стражи им помахаха да преминават нататък по дългия път, простиращ се на север към Рамала и Наблус^[3]. Късната януарска жега тук не бе така гнетяща, както в града, дори пясъчните повеи се усещаха като освежаващи след миризливите улици. Известно време Дьо Пайен язди мълчаливо, отправил взор към далечните хълмове, покрити с цъфтящата в тъмносиньо мандрагора, докато край пътя се бяха разлистили цветовете на бледи теменужки и жълти ириси.

Друмът гъмжеше от пътници, товарни кончета и редици камили. Разносвачи и търговци бутаха количките и двуколките си или водеха

воловете, теглещи тежки каруци. Войници целите покрити с прахоляк, се влачеха върху рошави кончета. Групи поклонници вървяха, събрани под импровизирани флагове и грубо сковани дървени кръстове. Просяци придиряха за милостиня. Предприемчиви селяни наизскачаха от ивица борови дървета, за да им предлагат подноси с хляб и чаши вода или прясно изстискани сокове. А над всички тях кръжаха винаги бдителните мишелови и лешояди — масивните им криле се олюляваха на вятъра, а скалните гълъби, узнали за дебнещата заплаха, пърхаха над хората от едно прикритие към друго.

Едмънд познаваше пътя. Щяха да вървят из Йорданската долина, изпъстрена с маслинови горички, където щурците свиреха нескончаемото си песнопение и не спираха дори заради големите жълтеникавокафяви лисици, промъкващи се на лов за гризачи или за някоя непредпазлива птица. Продължиха напред и групата им се откъсна от навалищата, следвайки посоката, начертана от Парменио, който очевидно познаваше всяка извивка на земята тук. Отначало разговорите им бяха откъслечни, докато не прекараха първата нощ заедно, установили лагера си в коритото на един пустинен поток. В далечината се затъркаляха гръмотевици и по небето блеснаха светкавици, ала дъждът така и не ги застигна. Провансалците издигнаха лагера и събраха изсушен тор и каквито съчки намериха. Скоро запраця весел огън. Сготвиха месото, препекоха хляба и отвориха меховете с вино. Дьо Пайен изпя Песента на Творението^[4] и мъжете започнаха да се хранят и да разговарят за пустинята и за вездесъщите ѝ призрачни легенди. Нормално бе тази и другите последвали вечери разговорите да се завъртят около приказките за неотдавнашните събития в Йерусалим. Един от провансалците спомена история за вещици, които варели отвари от пяната на бесни кучета, от гърбиците на човекоядни хиени и от очи на орел, ала Дьо Пайен не узна нищо повече за труповете на млади момичета, открити извън града. Дьо Трамле явно бе успял да спре мълвата, въпреки че провансалците яростно отхвърляха всички нападки срещу Ордена на Храма. Никой не спомена за Уокън и Берингтън.

Сутрините, тъкмо преди пукването на зората, те продължаваха пътуването си през Галилея, покрай езерото, където Христос бе ловил риба и бе ходил между растенията и храстите, сега лишени от лятната си красота. Поспряха за малко край езерото, погледаха как патиците и

калугериците се стрелкат и носят над главите им. После по настояване на Парменио продължиха по пътя си. Понякога отсядаха в села, бедни и бькащи от бълхи, или в някой тамплиерски замък или аванпост. Найсетне стигнаха и при собствения си гарнизон в Белия замък — високо в планините, каменна, самотна крепост с овален двор и извисяваща се кула, в която се намираха параклисът и водохранилището. Кастеланът се зарадва да види отново предишните членове на гарнизона си и да узнае всички новини. Изслуша ги, докато му разказваха за мисията си и въпреки че се изненада, възстанови запасите им и лично ги проводи към последната част от пътуването им.

След като той ги остави, Парменио пое сам задачата и ги поведе през самотни каменисти проходи и дерета, стръмни проломи и клисури. Почва почти нямаше, не вирееше почти нищо освен жилави храсти и пръснати цветя от рода на лавандулата, както и кактуси. Нямаше орни земи и ливади, само отвесни канари, няколко дървета и шубраци, и тук-там по някое езерце в сянката на избелено от слънчевите лъчи дере. Нощем преспиваха под надвиснали скали, а тишината бе накъсвана от зловец вой и сумтене, когато хищниците излизаха на лов. Свикнаха с ловуващите сови, които прелитаха мълниеносно над сиянието на огъня им и ги караха да настръхват, преди отново да отлетят като духове обратно в мрака. От време на време зърваха отблясъци от светлини, сякаш от далечен фенер. Парменио им обясни, че планините бяха свърталище не само на демони и изгубени души, но и на отшелници и пустинници, диви хора, дирещи Господа по високите чукари. Освен това им каза, че без съмнение те бяха следени от съгледвачи, от последователите на шейх Ал Джебал, Стареца от планината.

На третата вечер след напускането на Белия замък се бяха подслонили в планинска пещера и огънят трептеше пред тях. Небесата бяха обсипани със звезди и измити от сребърната светлина на пълната месечина. Майеле промърмори, че след няколко месеца щеше да настъпи пролетното равноденствие, празненствата за Великден. Дьо Пайен, който с половин ухо слушаше бьбренето на провансалците зад него, остро изглежда другаря си. За пръв път бе срещнал Филип Майеле в Белия замък. Бяха им дали да делят една стая и така те бяха станали братя по оръжие, строяваха се един до друг в бойните редици, обвързани от клетви да се закрилят един друг. Това беше преди около

дванайсет месеца. Когато Едмънд свикна с военния живот на тамплиерите, откри, че Филип беше достатъчно поносим, макар и мълчалив, добър воин, който харесваше битките, имаше студено сърце и желязна воля. Екзекуцията на тримата в Триполи, наречени от Майеле грабители, беше доказателство за това. По време на наказанието им в Йерусалим англичанинът бе изгубил част от своята съдържаност и бе нашепвал шепи за Дьо Трамле и другите тамплиерски водачи — забавен поток от наблюдения и забележки. Този негов събрат посещаваше църковните служби и изпълняваше молитвите, сякаш бяха част от някаква подготовка, и през смях признаваше, че не е нито религиозен, нито вярващ, и че съвсем не е готов да се влачи на колене за кръста, както той сам се изразяваше. Едмънд бе стигнал до извода, че причина за това трябва да е богохулното деяние, което Майеле беше извършил в Англия — убийството на духовник, което бе довело и до незабавно отлъчване. Веднъж Филип дори му беше разказал какво се бе случило тогава, как погубил човека по време на свата и после избягал в една църква, вкопчил се в олтара и помолил за убежище. Най-накрая, след четирийсет дни, го пуснали да си върви, да се спаси в Лондон, където приел да се запише в Ордена на тамплиерите — покаяние, наложено му от епископа заради извършените грехове. Едмънд си помисли, че Майеле не беше мъж, който би мислил за празника на Великден и подготовката за него чрез Великите пости.

— Ти говориш за Великден, Филип? — подразни го той. — Защо сега? Защо тук?

— Може и да не знаеш... — Майеле се приведе напред и разбута огъня с камата си, ровейки изсърналата тор и подпалките, които избухваха в ярки искри. Помълча заради жалното скимтене на някакъв чакал, последвано от шумния крясък на нощна птица. — Дьо Трамле говореше, че иска да ни прати двамата в Англия, Едмънд. Имаме малко имение там, близо до замък в Уестминстър. — За първи път, доколкото можеше да си спомни, Дьо Пайен долови тъга в гласа на Майеле. — Щеше да бъде хубаво да сме в Англия през пролетта, далеч от прахоляка и жегата, от пясъчните вихрушки и мухите. Прохлада — гласът му стана мек, — влажна, зелена тъмнина и свеж въздух.

Той млъкна и се взря в Парменио, който приклепна наблизко с ръка върху устата. Дьо Пайен скри изненадата си, ала бе уверен, че бе зърнал жеста на генуезеца, бързото движение на пръстите, с което бе

направил знак на Майеле. Парменио обаче имаше остро око, забеляза погледа на Едмънд и се засмя.

— Предупреждавам го да бъде благоразумен — прошепна Тиери, а огънят окъпа в светлина хитрото му лице. Водачът кимна с глава и рече: — Тези провансалци не са глупави като магарета, на каквито се преструват. Те са лично избрани и знаят повече езици, отколкото предполагаме. Те са съгледвачи на Дьо Трамле.

— Ами ти, Парменио? — попита Едмънд. — Ти такъв ли си? Тази история с изкупването на греха ти към мен...

Майеле, отпуснал глава на гърдите си, се изсмя тихо. Парменио цъкна с език и седна, заслушан в звуците, долитащи от мрака — разбягването на нощните същества и едва чутият писък на прилепите. Нощният въздух ставаше много студен, топлината от нагретите от слънцето камънаци беше отслабнала. Парменио хвърли още съчки в огъня.

— Едмънд, аз съм лекар, търгувам с билки и отвари. Движа се като сянка по Божията земя. Също така събирам и разменям информация за владетелите на този свят. Да, и преди съм работил за Ордена на Храма, Дьо Трамле знае това, ала в Триполи беше различно. Видях наемници да размазват с камъни главичките на бебета, след като изнасилваха и убиваха майките им. Беше наистина ден на ярост — той се усмихна накриво, — но се възхищавам на онова, което ти стори. Освен това научих, че съм нападнал не просто тамплиер, а потомък на великия Юг дьо Пайен. Храмът никога нямаше да забрави това — Тиери разпери ръце, — затова и реших да изкупя вината си. А Дьо Трамле се зарадва, че може да ме ползва, особено сега. — Сетне, сякаш искаше да смени темата, той посочи в мрака към светлинката на далечна газена лампа. — Чудя се какво ли е написал великият магистър в онези писма. Какво е намислил да се случи в Хедад.

— И което е още по-важно — Дьо Пайен потърка брадясалата си буза. — Какво можем да очакваме ние от шейх Ал Джебал? Никога преди ли не си идвал насам, Парменио?

— И да, и не. Научих туй-онуй за асасините.

— Какво по-точно? — настоя Майеле.

— Последователите на пророка Мохамед са разделени — едните се считат за последователи на зетя на пророка — Али, а другите имат свои претенции за истинност. Това разделение се засилва все повече и

повече. В последвалите граждански войни се появили и намерили своя разцвет и други секти, включително назаритите или хашишините^[5] — пушачите на хашиш, събрани от Хасан ибн Сабах. Той се обградил с така наречените фedaини — преданите. Този култ не само се отделил от основната група вярващи, но и им обявил война. Асасините завладявали каменисти местности и построявали своите крепости. Преданите имат и свое облекло — обличат се в чисто бели дрехи и слагат кървавочервени пояси и сандали. Всички те носят по два дълги извити ножа. Според легендата фedaините използват хашиш и опиум, смесени с вино. През вековете пращали своите хора да убиват противниците им, понякога открито, а друг път — предрешени като камилари, водоносци, просяци, свещеници. Някои от мъжете, които срещнахме по пътя — Парменио протегна ръце към пламъците, — може да са били фedaини.

— Ала ние сме в безопасност, нали? — Майеле потупа кожените дисаги с писмата.

— Да, ние сме защитени — съгласи се Тиери и замлъкна заради странния вой, който отекна в нощта, последван от врясъка на някакво животно, заловено от хищник. Смразяващото ръмжене и писъците заглъхнаха. — Стига Стареца от планината да е дал дума за сигурността ти — продължи той, — ти си в безопасност. Те наистина спазват много строги порядки на гостоприемство спрямо хората, които ги търсят. Останалите тръпнат от страх пред Стареца. Асасините имат хапливо, черно чувство за хумор. Веднъж избрали своята жертва, те често ѝ пращат сусамова пита с медальон със змия като предупреждение за онова, което я очаква. Жертвата се събужда и открива питата и медальона край постелята си, както и две закривени ками, украсени с червени ширити, забити в земята наблизо. С годините влиянието и мощта на Стареца и неговите фedaини нараснали. Те сами се отбраняват в самотната си планинска крепост. Издигнати от камък, непревземаеми и неуязвими, подобни замъци могат да бъдат защитавани от малцина, пък макар и обсадени от многохилядни армии.

— Вярно е — измърмори Майеле. — Как би могла която и да е настъпваща армия да се изхрани в страна като тази?

— Точно така — съгласи се Парменио. — И така се родила легендата. Всеки недоволен, от бреговете на Средиземно море до границите на Самарканд, бърза да се присъедини към мъжа, който

носи името шейх Ал Джебал, Стареца от планината. Най-ценената твърдина на асасините се намира в орловото гнездо на Аламут в Персия. Ако вярваме на сказанията, на върха на тази стръмна планина Стареца строи рай — опасана със стени градина с най-плодородна почва, напоявана от подводни ручей. Истински Едем, с всякакви дървета, басейни с бистра вода, мраморни фонтани, изливащи най-прекрасни вина, лехи, засадени с екзотични растения, омайващи редки благоухания. Навсякъде има беседки и шатри, отвън оградени с цветя, а отвътре украсени и застлани с коприна. Най-изкусни майстори покрили пътеките в този рай с разноцветни плочи, които улавяли слънчевите лъчи. Пойни птички чуруликали от златни кафези. Пауни, прелестни в своите хилядооки оперения, пристъпяли гордо в тучната, хладна зеленина. В градината се влизало през порта от чисто злато, обсипана със скъпоценни камъни. Там водели федаините да пият упойващо вино, поднесено от най-прекрасни, чувствени девици... — Парменио млъкна, осъзна се и се засмя, когато собствената му уста се напълни със слюнка заради описваната картина.

Дьо Пайен хвърли бърз поглед към Майеле, който се бе отдръпнал по-дълбоко в сенките. Едмънд виждаше само долната част от неговото брадато, изсечено лице на циник. Потрепери и протегна ръце към огъня. Разказът на Парменио събуди собствените му грешни блянове за забулените красавици, които бе зървал по улиците и из пазарищата, както и за младата жена, която бе заловил при онова нападение и която се бе притискала към него и бе шепнала как била готова да направи всичко, за да спаси живота си...

— Продължавай — промърмори той.

— Над портата на градината — пророни Парменио — имало послание, гравирано със сребро и инкрустирано с брилянти. — Той млъкна, сетне додаде: — То гласяло следното: „Определен от Бог, Господарят на света разчупва оковите на всички, нека всеки възхвалява името му.“ Но както и да е — Тиери сви рамене, — федаините се събуждали след предизвикания от опиума сън отпочинали и освежени. Били уверявани, че ако изпълняват заповедите на господаря си, онова, което току-що били изживели, щяло да бъде тяхно през вечността. Колкото до цялата истина — Парменио направи гримаса, — това може би са легенди, слухове или бляновете на някои хора, ала асасините са истински. Те са лешояди, събрани на каменистите върхове, дебнещи за

плячка ниско долу в равнините. Дори само сянката на крилете им всява страх.

— И сега нашият велик магистър желае да работим с тях? — попита Дьо Пайен.

— А защо не? — тонът на генуезеца стана обвинителен. — Казват, че асасините и тамплиерите имат много общо.

— Не!

— Едмънд, наистина е така, имат много общо помежду си: основното им правило — подчинение пред господаря, кралство в кралството, отдаденост на войната, разбиранията им. Е, добре — Тиери въздъхна и се изправи на крака. — Сигурен съм, че утре ще се срещнем с тях.

На следващата сутрин те напуснаха пещерата и започнаха изкачването си към Хедад. Наложиха се да слязат от конете си и да ги водят заедно с товарните кончета. Отначало въздухът бе така студен, че на Дьо Пайен му се струваше, че камъните ще се пропукат. Спусна се мъгла, подобна на армия от привидения, поглъщаща всички звуци и заглушаваща слуха им. От време на време изпищяваше птица с пронизващ, остър глас. Един от провансалците им рече, че това не било пернато, а предупредителен вик на съгледвач. Друг го поправи, че можело да е изгубена душа. Сетне слънцето се издигна бързо и уверено и мъглата изчезна, за да разкрие пейзаж, осеян с яки скали, ниски дървета и жилав прецип. След един завой на пътя спряха. Върху огромна канара близо до пътеката бяха грижливо прострени кървави дрехи, сякаш за да съхнат на слънце. Малко по-нататък лежеше гол труп, добре закрепен за зъбера. Мъжът, турчин, бе пронизан от стрели. Тялото вече бе наядено от мършоядите, които не бездействаха. Дори докато хората минаваха, каните и мишеловите се спускаха върху камъка, размахваха оцапаните си с кръв криле, нетърпеливи да продължат с пиршеството си.

— Предупреждение — прошепна Парменио.

Мъжете подминаха и други зловеци сцени: кожи и черепи, натъпкани в процепи, вече превърнали се в гнезда на птици и гущери, още окървавени одежди и осквернени трупове. Стигнаха едно дере с тесен като игла проход, в който скалните стени се издигаха отвесно над тях. Мъжете прекосиха клисурата и излязоха на плато, потънало в зеленина и прецип, простиращо се към чепатия връх на Хедад и

замъка на асасините. Каменоделците на Стареца се бяха показали като много съобразителни. Бяха използвали широк, издаден ръб, току под върха, за да построят крепостта си с дълги назъбени стени, с извисяващи се кули и бойници. Всяка армия, решила се на обсада, щеше да намери мястото за непревземаемо. Голата, брулена от ветровете местност не би изхранила хората и животните, а замъкът се възправяше на скала, отвесна от всички страни. Основната, подсилена порта беше отделена от платото чрез дълбок ров — дълъг изкоп през равнината, който можеше да се премине само с помощта на спускащ се възжен мост, който лесно можеше да бъде прерязан или вдигнат в случай на нападение. Дори враждебни сили да успееха да преминат ямата, укрепленията отвъд бяха впечатляващи. Портата бе оградена от двете страни с кули от гладки четвъртити камъни, като всяка бе поне стотина стъпки висока и десет — широка. От двете страни на кулите се простираше стена, назъбена и подсилена, изпъстрена с тесни бойници. Дьо Пайен и спътниците му гледаха в захлас този страховит дом на войната, черен и заплашителен на фона на изсветляващото синьо небе — непоклатим каменен силует, орлово гнездо, защитаващо обитателите си от нападения. Едмънд разгледа укрепленията. Беше невъзможно за превземане, помисли си той, Хедад можеше да бъде удържан само от стотина мъже. Крепостта в много отношения му напомняше на тамплиерските замъци, построени на подобни усамотени места.

— Пуста — рече Майеле, — като замък на мъртвите!

Дьо Пайен отново огледа стените. Филип беше прав. Хедад изглеждаше изоставен, забравен. Нямаше огньове, които да пламтят по бастионите. Никакви фенери не хвърляха светлина, нито пък се развяваха знамена и флагове. Нямаше проблясване на оръжия, нито движение на постови. Мъжете яхнаха конете си и бавно се приближиха към моста. Злокобната тишина рязко се разкъса от дрънченето на вериги, когато бе спуснат подвижният мост. Рицарите спряха. Конник препусна с грохот през портата. Беше облечен в надиплени бели дрехи с широк червен пояс на кръста. Дългата му черна коса подскачаше на вятъра, докато той без никакво колебание галопираше през моста право към новодошлите. Чаткащите копита на дребничкия, ала пъргав арабски жребец, блъскаха земята със заплашително думкане, напомнящо на тимпани. Дьо Пайен обърна коня си и посегна към

дръжката на меча, но ездачът спря близо до тях и лицето му, потънало в тъмна брада, разцъфна в усмивка. Непознатият се поклони и в същото време им показа отлични ездитни умения, тъй като конят му се дръпна назад и се обърна и накрая по нечута команда спря неподвижен. Ездачът нежно погали сивата му, мокра от пот шия, сетне посочи към Едмънд и групата му и бързо заговори на наречието „лингва франка“, ползвано в Светите земи.

— Тамплиери, генуезци, или както и да наричате себе си, вие сте добре дошли. Аз съм Утама, капитан на стражата. От името на моя баща ви приветствам в Хедад.

— Капитан без стража? — попита Майеле. — Без меч или щит?

— Господарю Майеле, моят меч и щит, а и стражата ми са зад вас.

Дьо Пайен се извърна рязко. Цяла редица конници, загърнати в сини плащове, с лица и глави, покрити от плетени ризници, тихомълком се бе разгърнала зад гърбовете им. Дълга, застрашителна линия от мъже, опънали роговите си лъкове, насочили стрелите им право срещу тамплиерите. Дьо Пайен се обърна, свали собствената си качулка и, протегнал ръка, пришпори коня към Утама.

— Приятелю — усмихна се той, — благодаря за топлия прием.

— Наистина си приятел — Утама силно стисна ръката на Едмънд. — Тук в планината, също както и в пустинята, няма непознати, само приятели или врагове. Но елате, моят баща ви очаква.

И те го последваха през подвижния мост над тесния, ала стръмен изкоп. С облекчение стъпиха на каменистата пътека, минаваща под сводест вход и водеща в централния двор, над който се издигаше висока четвъртита кула. Дьо Пайен скри изненадата си, когато откри, че това не бе прашният двор, който бе очаквал да види, напротив — море от тучна зелена трева се ширеше от всички страни на външните дворове. Утама ги поведе през централния двор вляво. Всичко напомняше на Едмънд за благоденстващо селище с къщи със сламени покриви, конюшни, хамбари и ковачници. Отново видяха поляна със свежа трева, кладенци и фонтани, малко водно колело, градини и лехи с билки — оживено, мирно място. Сега, когато те бяха пристигнали, потушените и угасени огънове отново бяха запалени и димът им се издигаше в синевата. Тамплиерите слязоха, конете им бяха отведени от слуги, които се кланяха и усмихваха, показвайки белите си зъби.

Провансалците бяха съпроводени до стаите им в далечния край на замъка, където, както ги увери Утама, щяха да имат меки постели и добра храна. Сетне домакинът им щракна с пръсти към свитата си и прошепна нещо в ухото на едного от мъжете. Човекът забърза нанякъде. Утама отново се обърна към гостите си, очевидно развеселен от изненадата им.

— Какво очаквахте, господарю Дьо Пайен? Шайка убийци, скитници, крадци от бедняшките махали?

— Минахме покрай трупове.

— Не толкова много, колкото виждам, когато влизам в Йерусалим или Триполи — отвърна Утама. — Елате, баща ми чака.

— Баща ти е шейх Ал Джебал?

— Не точно — засмя се Утама. — Нашият велик магистър живее в Аламут, а моят баща — Низам — е неговият халиф в тази планина, въпреки че може, ако пожелае, да ползва господарските си титли.

Той отново ги поведе през централния двор в голямата кула. Дьо Пайен повторно се смая. Кулите на франките бяха студени и голи, сурови военни постройки. Тук бе различно. Прозорците бяха големи и така хитроумно поставени, че да улавят слънчевата светлина през целия ден. Подът бе мозайка от плочки, поставени близо една до друга, образуващи сложни, заплетени геометрични фигури в различни цветове. Яркоцветни драперии украсяваха стените. Кошници с набрани цветя и зрънца ароматни подправки пръскаха деликатни благоухания във въздуха, вече пречистен и сладък от смирната, поръсена върху мангали с горящи въглени.

В просторно преддверие, под погледа на Утама и неговите хора, тамплиерите свалиха всичките си горни дрехи, кожените ботуши и рицарските си ръкавици. Майеле пожела да задържи меча си, ала Дьо Пайен поклати глава, а Утама промърмори, че подобни оръжия няма да им бъдат необходими. Донесоха им плата с безквасен хляб и бокали с вино. Тримата тамплиери ядоха и пиха, знаейки, че веднъж приели гостоприемството на асасините, щяха да бъдат в безопасност. После измиха лицата и ръцете си в розова вода и се избърсаха с меки вълнени кърпи. Предложиха им дрехи и сандали. Утама, със спокойно лице, прошепна молитва на арабски и натри челата им със сладко ухаещо миро. Сетне се отдръпна и се поклони без каквато и да е било следа от присмех.

— Елате — рече и отново ги поведе нагоре по някакво стълбище, чийто каменен под бе покрит с мека материя, а към стената бе прикрепен за удобство полиран дървен парапет. Минаваха покрай стълбищни шахти и тесни пролуки, а навсякъде имаше стражи със сини плащове и лица, скрити от плетени ризници, въоръжени със сребърни щитове с кървавочервени издатини и извити ятагани в алени ножници.

Залата за аудиенции, в която ги покани Утама, бе наистина забележителна. Блестеше като съкровищница; резбованите греди на тавана бяха инкрустирани със злато, сребро, малахит и други скъпоценни камъни. Огромни прозорци, гледащи към слънцето, бяха покрити с тънки воалени завеси, които позволяваха на въздуха и светлината да влизат, ала отпъждаха мухите, насекомите и прахоляка. Стените бяха украсени с резбовани екзотични птици с емайлирани сребърни пера, с вградени големи рубини наместо очи. Подовете бяха покрити с най-хубавото кедрово дърво на Ливан, лъснати и пропити с благоухания, застлани тук-там с най-разкошни турски килими. Изящните мебели от акация бяха излъскани до блясък, а край стените бяха наредени меки дивани, отрупани с дебели възглавници със златисти ресни.

Централното място за срещи бе заградено с двойни завеси от обточена със злато щавена кожа, украсени със сложни сребърни плетеници. Завесата бе дръпната встрани и тримата тамплиери бяха настанени на възглавници, поставени пред малки квадратни маси. Отрупани с плодове купи, блюда със сладък хляб и украсени с филигран бокали, пълни с вино, бяха наредени до изящни чаши от венецианско стъкло с бавно топящ се шербет. От другата страна на трапезата седеше Низам, ограден от своите федаини, облечени в чисто бели дрехи с червени пояси около кръстовете. Тъмнокожите воители, с дълги коси гледаха, без да мигат, докато гостите им се покланяха и присядаха на земята.

— В името на Милостивия — устните на Низам едва помръднаха, ала гласът му бе силен — ви приветствам, пътници, приятели, почитани гости.

Халифът бе белокос, брадата и мустаците му бяха старателно подстригани. Лицето му бе кръгло, с меко изражение, усмихнати очи и пълни червени устни. Той носеше сребърна одежда и извезана със

златен брокат къса кървавочервена пелерина на раменете. Усмихна се на Дьо Пайен и ги покани да хапнат и пийнат. Утама остави кожените дисаги с писмата до Едмънд.

— Яжте и пийте — прошепна им той. — Баща ми ще ви каже кога да предадете посланията си.

Дьо Пайен се подчини. Федаините се отпуснаха и забъбриха помежду си. Низам се хранеше бавно. От време на време се усмихваше на Утама и после на Дьо Пайен. Тамплиерът опита от виното. Беше вкусно, без съмнение от най-доброто грозде на Гаскония или Бургундия. Най-сетне владетелят се облегна назад и попита за пътуването им и за новините от Йерусалим. Беше любезен и докато разказваха вестите, той показва, че бе наясно с всичко, което се случваше по света. Най-накрая прикани с жест да му предадат писмата. Леко разтревожен, Едмънд му ги подаде. Сега погледът на Низам беше студен и пресметлив, сякаш си бе припомнил нещо, което бе събудило у него гняв или недоволство. Утама им пошепна, че трябва да се оттеглят. Щом излязоха от залата за аудиенции, Майеле настоя да узнае кога ще получат отговор. Дьо Пайен просто се взираше през прозореца, все още обезпокоен от враждебния поглед на владетеля. Прикрито под любезностите и щедрото гостоприемство, това място бе гнездо на интриги, в което се проливаше кръв. Утама бе зает и разговаряше с другите двама тамплиери, ала когато Едмънд се присъедини към тях, младият асасин го дари с благосклонна усмивка.

— Всичко ще бъде наред — заяви той и настоя лично да ги изпрати до покоите им на долния етаж.

Майеле и Парменио бяха настанени в една стая, която щяха да споделят. Спалнята на Дьо Пайен бе малка, удобна и добре наредена. Сетне, щом се увериха, че багажът им бе донесен, те навестиха провансалците, които като всички войници се бяха устроили като у дома си — седяха навън, изули ботуши, облеgnати на стената, и се наслаждаваха на слънцето и свежия въздух, споделяйки кана вино. В отговор на въпроса, който Майеле отправи, Утама рече, че според него пиенето на вино не било в разрез с учението на пророка. След това той помоли гостите си да забравят за мисията си и ги покани да разгледат замъка заедно с него. Дьо Пайен предположи, че разходката щеше да има за цел да онагледят мощта на домакините. Ала в края на краищата той и спътниците му останаха силно впечатлени. Хедад бе крепост,

построена на стръмен рид, а нейните стени и кули бяха трудно преодолими и се издигаха във всички посоки. Прясната вода се добиваше от подземни потоци и извори, и бе достатъчна за напояването на просторните градини, както и за скрития рай, който лежеше зад стената на един от външните площади. Замъкът бе добре запасен с оръжия, балисти, катапулти и останалите съоръжения, необходими за отблъскване на обсада. Ковачниците, работилниците за метали и лечебницата, както и конюшните и складовете, бяха добре поддържани. Парменио разпита Утама за отличната осведоменост на Низам относно делата извън стените на твърдината. Асасинът плесна весело с ръце и ги заведе при клетките в гълъбарника, където им обясни как тези „въздушни коне“ пренасят послания в малки тръбички, прикрепени към крачетата им. Едмънд и другарите му знаеха за този начин за узнаване на новости и бяха пълни с въпроси. Утама просто сви рамене и обясни, че инстинктите на птиците им помагали да стигат, закъдето били тръгнали.

— Разбира се — той се потупа по носа^[6], — това означава, че ние трябва да притежаваме места из равнините, които те познават, тайни места, ала — той вдигна ръце, — като изключим това и заплахата от ястреби, птиците летят в правилната посока право към целта. Позволете да ви известя — Утама застана с ръце на кръста, — че крал Балдуин III развя знамената си и обяви война. Призова всички франки да се включат в обсадата на Аскалон. О, да — продължи той, развеселен от изненадата им, — Аскалон — Мостът на Сирия, Южният ключ към Йерусалим, Пристанището за Египет, под обсада е.

— Изглеждаш доволен — заключи Дьо Пайен.

— Разбира се. Ако Аскалон падне, влиянието на египетските еретици ще отслабне...

— Баща ти... — Едмънд отведе Утама настрана от разпаления разговор, който Майеле и Парменио бяха подхванали, след като бяха научили новините. — Гледа ме, сякаш ме познава. Не като приятел.

— Като враг ли? — издума бързо Утама. — Ти си точно такъв. Както казвате вие, франките: *usque ad mortem* — до смърт — той извади камата си, бързо и заплашително. — Стържещият звук привлече вниманието на Майеле и Парменио, които забързаха към тях. Дьо Пайен отстъпи, ала Утама му подаде ножа и рече: — Погледни, тамплиере, погледни в метала и виж лицето си! — Едмънд така и

направи — гладката стомана беше като огледало, което леко изкривяваше чертите му. — Очите — асасинът се обърна към Майеле и Парменио — дълбоко разположени и светлозелени. Черната коса със сивкави кичури. Лицето — тъмно, строго и брадато, хлътнатините в бузите. Воин, навярно аскет, мъж, който не е сигурен в себе си. Баща ми вероятно забелязва всичко това, но той най-вече вижда лицето на Дьо Пайен — своя смъртен враг.

Тамплиерът отпусна ръката с камата, после бързо завъртя оръжието, така че Утама да може да го хване за дръжката. Асасинът го прибра в ножницата и пристъпи нататък.

— Не знаеше ли, тамплиере? За прачичо ти, Юг дьо Пайен, и дядо ти, Теодор Гърка? Някога те преследвали баща ми из тези планини. Не успели да го заловят, ала убили двамата му братя. Кръвна вражда има между нас. Вашият велик магистър, Бернар дьо Трамле, не те ли предупреди? — Сега вече Утама не се усмихваше. — Явно не е, след като ти дори не знаеш историята!

[1] Бойно, военно или църковно знаме. — Бел.прев. ↑

[2] Къпалнята, където е прогледнал слепия, излекуван от Иисус според Евангелските текстове. — Бел.ред. ↑

[3] Градове на Западния бряг в Палестина. — Бел.прев. ↑

[4] В оригинала — *Benedicite*. Църковен химн за възхвала на Господ. — Бел.прев. ↑

[5] Последователите на сектата на назаритите били изключително ефикасни убийци. Според източниците те пушили хашиш, с помощта на който изпадали в религиозен екстаз. Спорно е дали прякорът „хашишин“ или „хасашин“ произлиза от името на опиата или от името на предводителя им — Хасан Сабах. За европейците произнасянето на думата „хашишин“ било трудно и те я трансформирали в „асасин“, а оттам и в английския и в други езици навлиза думата „assassin“ — убиец. — Бел.прев. ↑

[6] Знак, че казва тайна, която не трябва да се издава. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Братята от Храма държаха определени крепости в близост до земите на асасините.

— И сега, въпреки обещанията ви, че няма да ни навредите — ожесточено запита Дьо Пайен, опитвайки се да скрие страха, смразяващ кръвта му — ще бъда ли убит, а голото ми тяло положено на някоя канара?

Утама го изгледа мрачно и после прихна да се смее, с приведена глава, пляскайки бедрата си.

— Така ли мислиш? — ахна той и лицето му отново върна мрачното си изражение. Едмънд се зачуди дали този мъж бе с всички си. — Така ли мислиш? — викна Утама и сграбчи ръката на Дьо Пайен. — Тук си в безопасност. Ще ти покажа кого провесваме на скалите.

Той извика някакви заповеди към свитата си, а един от мъжете забърза нанякъде, докато Утама почти повлече Едмънд по стълбите на централната кула. Денят се оттегляше, небето притъмняваше. Гарнизонът сега бе зает, а първият вечерен хлад напомняше за себе си. Всички замръзваха при появата на Утама и тамплиерите. Мъжете от свитата се суетяха наоколо. Един от тях донесе на асасина здрав рогов лък и колчан със стрели. Синът на владетеля издаде редица заповеди, докато премяташе през рамо колчана. Сложи стрела в лъка и застана на ръба на най-горното стъпало. Иззад кулата хората от свитата избутаха мъж с оковани ръце и крака. Измъкнат от тъмницата, той бе целият в мръсотия и гнила слама, ала въпреки всичко крещеше обиди към Утама. Асасинът му отвърна по същия начин и посочи към портата. Затворникът се изсмя и направи подигравателно движение. Веригите бяха разхлабени. Дьо Пайен предусети какво щеше да се случи. Даваха шанс на пленника. Оковите бяха махнати и човекът затича, нарочно движейки се на зигзаг. Утама вдигна извития лък и дръпна усуканата тетива. Зъбчатата стрела, с орлови пера в края, полетя. Едмънд

помисли, че няма да улучи, но точността на асасина бе смразяваща. Стрелата покоси бягащия мъж точно под врата, запращайки го напред. Затворникът падна на земята, после се изправи и се олюля още крачка-две, преди втората стрела да се забие дълбоко в гърба му. Мъжът вдигна ръце като за молитва и отново се строполи. Хората от гарнизона се върнаха към работата си, докато Утама тичаше надолу по стъпалата. Пробяга разстоянието с извадена кама, дръпна за косата главата на мъжа и преряза гърлото му. Кръвта зашуртя на земята в нарастваща тъмна локва. Утама избърса ножа си в трупа на непознатия и се върна при тях. Усмихна се на Дьо Пайен.

— Тамплиере, той ще бъде повесен на скалата! Беше убиец, пратен тук от принцовете на равнините, за да погуби баща ми. Ти не си дошъл за това, нали?

Дьо Пайен само го изгледа. Разпозна душата на Утама, същата като на Майеле или неговата — убиец, обитаващ този дом на кръвта.

През следващите няколко дни Дьо Пайен и спътниците му обсъдиха всичко научено — нападението срещу Аскалон, кръвната вражда между Низам и семейството на Едмънд и факта, че великият магистър не ги бе известил за нея.

— И ти никога не си знаел за тази вражда? — настоя отново Майеле.

— Не! — отвърна му той. — Родителите ми са умрели, когато съм бил невръстно дете. Дядо Теодор и лейди Елеонор ден и нощ ме поучаваха колко славен е Ордена на Храма. Само Бог знае какво всъщност е извършил прачичо ми. Дьо Трамле навярно знае и въпреки това нито веднъж не е споменал за кръвна разпра с предводителя на асасините — той замлъкна. После добави: — Нито Тръсел, който винаги ме е съветвал. Дали това, че съм тук, е просто съвпадение...?

Едмънд умишлено не довърши въпроса си и огледа стаята, в която се бяха срещнали за вечеря. Вече от четири дни бяха в Хедад, ала Низам не ги бе повикал отново. Утама си оставаше техният винаги засмян и щедър домакин, но Едмънд се чувстваше много неловко в негово присъствие. Асасинът бе кръвожаден насилник, който щеше да се чувства в свои води в свитата на някой велик франкски лорд или в казармите на Храма. Дьо Пайен погледна към Майеле, който внимателно дъвчеше силно подправените късчета агнешко, докато Парменио мрачно се взираше в чашата си с вино. След пристигането

им генуезецът се бе захванал да изследва крепостта, приел облика на любопитен пътешественик, нетърпелив да научи повече. Беше станал по-открит с Майеле, който на свой ред бе започнал да разкрива малко по малко миналото си и особено участието си в гражданската война между крал Стивън и Хенри Фицемпрес.

— Бях в свитата на Джефри дьо МанDEVИЛ, графа на Есекс — заяви той, когато двамата с Дьо Пайен се качиха на върха на кулата, за да се насладят на гледката. — Страховит началник е той, Едмънд. Сражавахме се из студените, мрачни мочурища на Източна Англия. Превзехме абатството на Рамзи и го укрепихме. Е, свещениците ни отлъчиха и ни проклинаха, докато се хранехме, облекчавахме, или спяхме и ходехме! Горчиво време бе това — рече той и замлъкна.

— И какво стана?

— Обсаждахме един замък в Бървел на брега в Есекс. Граф Джефри бе ранен със стрела в главата. Раната не беше голяма, ала се замърси и възпали. Издъхна, изреждайки греховете си, ала църквата отказа да му устрои подобаващо погребение. Тамплиерите разбраха за това. Те милостиво прибраха трупа му и го откараха в дома си в Лондон, близо до имението на епископа на Линкълн. Църквата обаче отново отказа погребение, защото Дьо МанDEVИЛ умрял *in peccatis* — в грях, затова тамплиерите провесиха ковчега му на един тис в гробището си. — Майеле се изсмя остро. — Значи сега е на осветена земя, но не и в нея! Е, както и да е — той продължи, — моите грехове са също толкова многобройни и обагрени в алено. Тамплиерите бяха единствените, които имаха милост, така че... — Майеле се облегна на назъбената стена, позволявайки на планинския бриз да докосва набръчканото му жестоко лице. — Когато ми наложиха покаянието, станах послушник и ме изпратиха в Светите земи. — Филип се извърна и сграбчи рамото на Едмънд. — Но достатъчно за миналото. Нека се заемем с настоящето. Господарят Утама ни показа как се стреля с лък, нека му върнем комплимента.

Двамата слязоха в двора за упражнения зад кулата, където федаините и стражите в сините одежди упражняваха уменията си. Майеле настоя да покаже уменията си. Накара да доведат коня му. Представи безупречната си подготовка за турнир: ловкостта, необходимата за двубоя и сблъсъка, движенията на меча и камата в схватка отблизо, както и ползването на лъка и хвърлянето на копие.

Дьо Пайен, който бе свикнал да наблюдава най-добрите от ордена да се съревновават в двубои, бе истински впечатлен, също като Утама и свитата му. Майеле бе отличен ездач; рицар и жребец станаха едно, мълниеносни и безмилостни. Той направляваше коня с колене, докато стискаше щита, копие, боздугана или меч. Някои от федаините пожелаха доброволно да играят ролята на негови противници. Тогава Филип показва ужасяващата красота на рицар в битка, въртеше се и се извиваше, използвайки коня си, за да сломи врага, докато върхлиташе с острието и ромбовидния щит, за да разпръсне, раздели и победи противниците си. Когато свърши, Утама сам начена хвалебствията. Майеле обаче просто сви рамена, намигна на Едмънд и се пошегува, че се надявал двамата с домакина им да не се срещнат никога в битка.

Хитрата идея на Майеле да представи пред федаините силата на воините тамплиери не бе напразна — напрежението от безмилостната проява на сила от страна на Утама бе уталожено и тримата мъже се сближиха. Парменио довери на спътниците си какво бе узнал за замъка, как бе проучил всяка странична вратичка и местенце за внезапно нападение за в случай, при който можеше да им се наложи да напуснат по-рано, отколкото домакините им очакваха. Дьо Пайен остана с подозрението, че Парменио търси и нещо друго, нещо, което не споменаваше. Въпреки това той осъзна, че бе важно да поддържа добри отношения с другарите си. Всеки ден те навестяваха провансалците, а вечер тримата се събираха, за да обсъдят събитията от изминалия ден или да слушат историите на Майеле за военните походи из мрачните тресавища на Източна Англия. Може би беше от скука, ала съзнанието, че бе напълно безсмислено да гадае какви са тайните планове на Дьо Трамле, или намеците, че той имал намерение да ги прати в Англия, направи Едмънд нетърпелив да научи повече за гражданската война, развилняла се там. На Майеле толкова му и трябваше. Той разказа как Стивън и синът му Юстъс били вкопчени в смъртна схватка с Хенри Фицемпрес от Анжу; как Хенри — млад, безмилостен и пълен с енергия — бил решен да завоюва английския трон и да смаже бароните, чиито тежки вражди удължавали войната. Едмънд подозираше, че Филип е верен на Хенри Фицемпрес, тъй като старият му господар — Джефри дьо Мандевил — бил твърд противник на крал Стивън. Накрая, както всяка вечер, разговорът се завъртя около причините да бъдат изпратени в Хедад и скритите намерения на Дьо

Трамле. Още с напускането на Триполи Едмънд беше приел като Божя истина факта, че асасините са виновни за убийството на граф Реймон. Вярваше, че великият магистър има тайно доказателство за това. Това убеждение обаче скоро бе разтърсено из основи.

Най-сетне Утама ги повика да говорят с баща му и неговите съветници. След като спазиха обичайните официалности, Низам се приведе напред и посочи Дьо Пайен. Заговори бавно на „лингва франка“, като изброяваше на пръсти аргументите си:

— Разбирате — той погледна Майеле и Парменио, — че ние нямаме нищо общо с убийството на Реймон от Триполи, нали? Истина е — той кимна, — че имахме дразги с графа, неразбирателства, но не му пратихме предупреждение, нали? — Дьо Пайен бе принуден да се съгласи. — И не открихте труповете?

Едмънд и спътниците му отново кимнаха в знак на съгласие.

— Ала ние бяхме там — рече Майеле. — Чухме виковете. Видяхме камите, украсени с вашите червени ширити. Бяха намерени две такива, както и един от медальоните ви.

— Всеки глупак може да вика Бога! — незабавно последва острият отговор на халифа. — Ками, червени ширити и медни медальони могат да бъдат купени на всеки пазар или тържище. Само защото една жена има мамещи очи, това не значи, че е уличница. — Низам си пое дълбоко въздух. — Какво доказателство имате? — настоя той. — Всъщност защо ние, асасините, както ни наричате, да сме виновни, защо не вие, тамплиерите?

— Невъзможно — отвърна Дьо Пайен. — Ние бяхме изпратени да го защитаваме.

— И се провалихте — Низам се усмихна. — Господарю Едмънд, моля ви да помислите внимателно. Какво си спомняте?

Дьо Пайен мълчаливо обмисли казаното. Не бе размишлявал истински за онези няколко мига — убийците, устремени напред, облечени в дългите си роби, мъжете с ножовете, връхлитащи към него, кървавата, прашна буря, граф Реймон, който се свлича от коня си и пада на земята.

— Не и Храмът! — прошепна той, докато Майеле шумно изказваше собствените си възражения.

— Господари — Низам вдигна чашката с шербет в мълчалива наздравица, — не казах Храма, а тамплиерите. Нима един от вас не бе

отлъчен? Знаем за ужасните събития в Йерусалим, за отвратителните убийства, обвиненията в магьосничество, знаем, че някои тамплиери са се отдали в служба на тъмните властелини на мрака. — Той се усмихна на безмълвието им и посочи прелестната фреска, изобразяваща птица на стената вляво от него. — Паунът на Гавраил^[1] — обясни владетелят — той вижда всичко.

— А пък вие, господарю, имате хиляди гълъби — отвърна Дьо Пайен.

Низам остави чашата си и се присъедини към смеха на другарите си, пляскайки с ръце от веселие.

— Много добре, много добре, господарю Едмънд, събуждате се от съня си. Знаем какво се случва в Храма и в Свещения град. И поточно — той задъвка долната си устна, — ние знаем всичко за отлъчването на Уокън и за изчезването на Берингтън. Знаем това не само заради Паунът на Гавраил, о, не — рече той и се взря мрачно в Дьо Пайен, — знаем, защото Уокън дойде тук. Помоли за помощта ми. Отказах му я. Възможно ли е той да има пръст в убийството на графа?

— Потърсил е помощта ти? — намеси се и Майеле. — Защо?

— Господарю — отвърна Низам, — ние не се различаваме много от някой от вашите манастири или тамплиерски домове. Не сме планински главорези. Видяхте как живеем в нашето общество. Вярно е, екзекутираме онези, които искат да ни навредят. Ала нима вашите лордове и абати нямат право да ползват секира, примка, въже и затвор, или пък властта да екзекутират престъпници на бесилките си? Мнозина са идвали тук, за да дирят помощ. Нашите обичаи за гостоприемство са най-строги. Такива гости са добре дошли. Вашият брат рицар не бе изключение. А и къде всъщност можеше да избяга той? Вашият орден се бе обърнал срещу него.

— Какво искаше той? — бързо попита Дьо Пайен. — Какво ви каза?

— Беше се превърнал в просяк — заговори Утама, — окъсан, мръсен и преследван. Не се преструваше. Трябваша му храна, пари и дрехи. Бяхме длъжни да му помогнем. Разказа ни как бил изключен от ордена заради някакви престъпления. Не ни каза какви, ала настоя, че е невинен. Беше решен да стигне Триполи, да потърси помощ и да се качи на кораб, отпътуващ за родната му страна. Спомена едно пристанище — Дув... — Утама се затрудни с думата.

— Дувър — предположи Майеле.

— Дувър — съгласи се Утама. — Уокън не бе заплаха за нас. Защо да папаме ръцете си с тамплиерска кръв? Дадохме му каквото можахме, осигурихме му закрила по пътя му до равнините, и така... — Младият мъж се заклати напред-назад на мястото си. — Възможно ли е такъв човек да е убил граф Реймон? Да не би да е потърсил помощта на графа, а той да го е отритнал? Господарю Майеле, видяхме вещината ти с оръжията. Не беше ли и вашият покоен събрат мъж на меча, воин?

— Имаше повече от един убиец — заяви Дьо Пайен.

— Истина е — съгласи се и Низам. — Ала в градовете от равнините главорезите се тълпят като мухи на лайно. Наричат се мъже скорпиони, или нещо подобно, заради извършваните от тях злодеяния. Да не би бившият рицар да се е присъединил към тях? Няма значение — гласът на Низам зазвуча решително. Халифът погледна към федаините си, насядали около него с непроницаеми изражения и пронизващи погледи. — Така или иначе — заяви той, — ние нямаме връзка с убийството на граф Реймон. Нямаме мотив, нямаме причина, липсва и доказателство. Както и да е...

Той извади изпод възглавницата до себе си красиво ковчеже, изработено от кедрово дърво и украсено по краищата с инкрустирани скъпоценни камъни и емайл. Куполообразното капаче беше здраво затворено, заключено с три ключалки и запечатано със синьо-зелен восък. Малка кожена кесийка, която съдържаше ключовете за него, също бе връчена на рицарите. Ковчежето беше тежко, Дьо Пайен реши, че то бе пълно или с монети, или с драгоценни камъни. Той даде кутията на Майеле, а ключовете прибра в собствената си кесия.

— Дар за вашия велик магистър. Сандъчето носи моя отговор. Господари — Низам разтвори ръце и задържа погледа на Дьо Пайен, — повече няма да зърнете лицето ми. — Той се засмя. — Поне не тук. Починете си и се освежете. След два дни трябва да отпътувате. Синът ми, Утама, ще ви проводи безопасно до равнините.

Срещата приключи. Дьо Пайен, Майеле и Парменио изказаха благодарностите си и се върнаха в покоите си, където започнаха разгорещен и безсмислен спор за онова, което в действителност се бе случило с Берингтън и Уокън, както и за това какво точно знаеше великият магистър. Едмънд промърмори извинение и се оттегли в

стоята си, за да помисли върху казаното от Низам и да се опита да си припомни всяка подробност от нападението над граф Реймон. Водачът на асасините беше прав — с изключение на смразяващите кръвта викове, медальона и камите с алените ширити, нямаше друго доказателство, че федаините бяха замесени. Тогава защо великият магистър бе заключил обратното? Седнал на крайчеца на леглото си, той се сепна от тихото почукване на вратата. Помисли си, че отвън е Майеле, ала там стоеше Утама с двамина от свитата си.

— Ела — прошепна асасинът, — баща ми желае да говори с теб насаме.

Дьо Пайен нямаше друг избор, освен да го последва извън кулата, вляво — във външния двор. Утама го преведе през площадчето към заобиколеното със стена място. Той бутна портата и тя се отвори, а Едмънд бе въведен в рая. Вратите се затвориха с щракване зад гърба му. Нямаше го Утама, нито стражите, или поне не можеше да види никого. От двете му страни се издигаше чемширен плет. Рицарят пристъпи и ботушите му изхрущяха по белите камъчета на чакълена пътека.

— Ела, тамплиере, пробуди се! Не се бой — разнесе се силният глас на Низам.

Дьо Пайен тръгна напред и стигна края на пътеката. Огледа се. Градината бе наистина прекрасна — идеален квадрат, заобиколен от три страни с дървета и храсти от всички видове: смокини, мирта, борове и палми, дъбове, рододендрони и хибискуси с тъмночервени цветове. Тучна зелена морава се ширеше пред него. В центъра ѝ се издигаше фонтан, изкусно изваян във формата на паун, инкрустиран със злато, сребро, скъпоценни камъни и цветно стъкло, събрани така, че да улавят светлината и да я отразяват със силен блясък. Най-бистра вода бълбукаше из човката на пауна и се изливаше долу в поръбеното със злато корито. Отдясно на фонтана имаше беседка, построена във формата на шатра, от полиран кедър, с прозорци от цветно стъкло. Низам го чакаше на стъпалата отпред, облечен в червени одежди и хванал в ръка бокал, окичен със скъпоценни камъни. Той махна на Едмънд. Тамплиерът свали ботушите си, прекоси поляната и се качи по стъпалата в сладко ухаещата беседка. Вътре стените бяха покрити с миниатюрни плочки от злато, сребро и сплав от двата метала, всяка с уникална рисунка. Подът бе застлан с най-чудните персийски килими.

От двете страни на входа стояха поставени големи кръгли съдове, равномерно надупчени, които излъчваха силно благоухание. Низам посочи към купчината възглавници в средата. След като Дьо Пайен се настани, халифът седна от дясната му страна в края на дълга полирана маса, върху която искряха бокали, блюда и купи.

— Най-добрите вина и плодове — Низам напълни чашата, поставена пред Едмънд и виното заблещука край ръбчето, изпъстрено с драгоценни камъни. Сетне халифът вдигна собствената си чаша като за тост. Дьо Пайен направи същото и отпи толкова внимателно, че Низам се засмя. — Пий, тамплиере, пий до дъно от виното и от живота.

Виното бе вкусно, също както и мекият сладък хляб и нарязаният плод, който Низам настоя да поднесе на Едмънд. Рицарят се хранеше и пиеше, наслаждавайки се на изключителните вкусове. Могъщо чувство на покой и доволство го заля, докато наблюдаваше как Паунът на Гавраил изливаше живителната си вода.

— Пий — подкани го отново Низам.

Дьо Пайен го послуша, удивен от начина, по който паунът се раздвижи в цялата си прелест. Усети как клепачите му натезават, как тялото му се отпуска в примамливата топлина на удобно ложе, между завивките, които лейди Елеонор подпъхваше около него. Върнаха се и други спомени. Беше в онази малка лодка, която дядо му Теодор бе построил, „Бойна лодка“ — така я бе кръстил. Сетне се озова в Триполи, обръщайки коня си, движейки се, за да пресрещне нападащите го асасини, а от едно дърво наблизко висеше ковчег, полюшващ се леко на въжетата, завързани за клоните.

— Господарю тамплиер! — Дьо Пайен се сепна. Отново се озова в беседката, зяпнал фонтана. — Заспа, тамплиере, засънува. Подозирам, че това си правил през целия си живот — бленувал си да бъдеш идеалният паладин или да следваш стъпките на своя велик и прославен предшественик сър Юг.

— С когото сте имали кръвна вражда — Дьо Пайен се разбуди. Почувства се освежен, укрепнал и малко засегнат от думите на Низам.

— Господарю — усмихна се Низам, — не искам да те обидя. Опитвам се да помогна. Не желая да ходиш насън до самата си кончина.

— Какво имаш предвид? — Едмънд застана нащрек.

— Огледай се, Едмънд. Светът, в който живееш, не е онзи, описван от баба ти — непоколебимата Елеонор. Пази се от заблудите. Домът на тамплиерите вече не е обитаван само от Бедни рицари, заклели се да живеят в сиромашия, отдадени на закрилата на поклонниците. Храмът сега притежава градове, замъци и имения. Има флотилия от кораби. Тамплиерът може да пътува до самите граници на християнския свят, че и отвъд, и по пътя си пак да среща братя тамплиери. Твоят орден има мощ, богатство и влияние.

— Ами кръвната вражда? — настоя Дьо Пайен.

— Ще стигнем и до това. Твоят велик магистър, Бернар дьо Трамле, е славен лорд с несломима амбиция. Възнамерява да протегне корените си надълбоко — Низам направи гримаса — и да ви превърне в църква в църквата, в кралство в кралството. Той мечтае за империя — империя, която да може да се опълчи на всекиго в Запада. С онова, което ви казах по-рано, за тамплиера, който дойде тук — той повдигна рамене, — не ви казах истината. — Владетелят сви устни. — Вярвам на теб, но не и на спътниците ти. Майеле е тъмна душа, Парменио крие тайни и души из крепостта ми като плъх, дирещ храна. Той търси нещо, но не знам какво. Разбира се — Низам въздъхна шумно, — възможно е той да подозира истината.

— Каква е истината?

— Уокън в действителност дойде в Хедад, но не като окъсан просяк. Беше обръснал брадата и главата си, облечен в арабски дрехи. Когато синът ми го провади извън планините, той бе сигурен, че гостът се бил запътил да се среща с други хора. Уокън не дойде да ни моли за храна и за подаяния. Дойде да търси помощ за убийството на граф Реймон от Триполи.

— Какво?

— Заяви, че след като графът напада кервани, отправили се към Хедад, и ги ограбва, би трябвало да съм разгневен. Говореше за отмъщение и ми предложи да го осъществя.

— И ти отказа?

— Разбира се, че отказах — засмя се Низам. — Но не защото обичах граф Реймон — наистина имахме сметки за уреждане, ала асасините, както вие ни наричате, сами взимат решенията си. Сами избираме жертвите си. Не позволяваме на други да ни повеляват какво да правим.

Дьо Пайен остро изгледа лукавия старец.

— Защо не убихте Уокън? Все пак той бе тамплиер. Вие не ни обичате.

— Защо продължаваш да ни считаш за шайка главорези? Уокън дойде с мирни намерения. Яде от хляба ни, пи от виното ни; беше гост, търговец с предложение. Бе защитен от строгите ни порядки. Признавам, че бяхме заинтригувани. Попитах го защо иска тази смърт. Отвърна ми, че искал да предизвика хаос, да възникнат безредици, но имал и свои собствени причини. След като напусна Хедад — рече Низам и отпи от бокала си, — решихме да наблюдаваме какво ще се случи. Когато се срещнах с теб и спътниците ти, споменах ви, че е възможно графът да е бил погубен от тамплиери. Сега вече знаеш защо, и то не само заради молбата на Уокън. Моите гълъби, моите въздушни коне, гнездат в Триполи. Имаше слухове там, преди убийството на графа, както и след него, че е възможно да е замесен тамплиер или поне франкски рицар. Наистина хрумна ми мисълта, че ти и Майеле може да сте съучастници на Уокън, поне докато не ви срещнах, ала, Едмънд, ти си почтена душа. Ти навярно също се питаш — той вдигна тост — защо твоят велик магистър те прати тук. Имам предвид кръвната вражда между нашите родове. Не съди строго Трамле! Може би те е пратил, не само защото си станал свидетел на убийството на граф Реймон, но и защото знае цялата истина за враждата между нас, както я знае и твоят голям приятел Уилям Тръсел.

— А каква е цялата истина?

— Ах — Низам затвори очи. — Преди години, когато бях воин, твоят прачичо и дядо ти поведоха хора в тези планини. По време на едно такова нападение бяха убити братята ми, в ръкопашна схватка срещу лорд Юг. Вярно е, загинаха геройски, ала пролятата кръв си остава пролята. Шест месеца по-късно лорд Юг, лукав като змия, нападна отново. Зимният сняг се топеше и той направи засада на един керван, натоварен с припаси от Аскалон. Жена ми, майката на Утама, пътуваше с кервана. Тя беше пленена. Лорд Юг обаче се отнесе към нея с подobaваща почит. Изпрати ги живи и здрави, нея и свитата ѝ, обратно при мен заедно с едно съобщение: Ордeнът на Храма не воюва с жени и деца. — Низам отвори очи. — Е, тамплиере, в какво положение ме поставя това? Трябва да ти кажа какво си ти, Едмънд дьо Пайен. Ти си мечтател в тъмна стая. Живееш в заблуда. Не

осъзнаваш какво се случва в собствения ти орден. Трябва да отвориш очи, да извадиш камата си и да застанеш с гръб към стената — Низам извади парче пергамент изпод една възглавница и му го подаде. — Вземи това и нека твоят Бог бъде с теб. Дългът ми е платен.

[1] Така наречените очи върху опашката на пауна са били приемани за символ на множество неща, едно от които е всевиждащото око на Бога. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ПЕТА

*Заради престъпленията ни врагът провеси
трупове на убитите с въжета на
крепостната стена.*

Аскалон, който се гордееше със звучни титли: Мостът на Сирия, Южната врата към Йерусалим и Портата към морските пътища на Изтока, бе под обсада. В сърцето на прекрасния град се въздигаше джамия, нейните колони от блестящ черен мрамор подпираха тежките каменни стени. До нея се стигаше по алея с колонада от бял варовик, със сводове и под от искрящ мрамор. Стените около вътрешния двор бяха изкусно украсени с мозайки от злато и сребро. Фонтани изливаха бистра вода в дълбоки корита, където посетителите можеха да утолят жаждата си. В сенчестите ъгли на това светилище мамелюците^[1] на турския управител — безстрашни воители, загърнати в сребристочерни наметала, наблюдаваха прииждащите поклонници. Всякакви хора идваха тук: пустинни странници, облечени в своите дрехи от камилска кожа; турци в тъмни кожи; нубийци в огненочервено; мрачни наемници с щитове, провесени на гърбовете им; кадии, облечени в кожи, пристъпващи бавно под слънчобраните си; търговци в ярко раирани одежди; просяци, обкръжени от мухи, изправени на тънките си крака, с подути коремии и дървени купи за подаянията, провесени на вратовете им. Забулени жени се движеха като привидения. Светии мъже присядаха в сенките. Пророци, куртизанки и вестоносци, високомерните и злочестите — всички прииждаха в Аскалон, преди да се отправят на път към завладяния от франките Йерусалим, за да посетят Купола на скалата, да се съберат в Пещерата на душите^[2] и да почетат святоото място на възнесението. Сега всички те бяха в капан, както и мъжете и жените из пазарищата, където персийските килими се трупаха на купчини до денкове с коноп, стъкленици с маслиново масло, кутии с подправки и ковчежета, пълни с бисери. Всички бяха под обсада — евреите в техните сини роби, както и арменците и

венецианците, които трябваше да носят клупове около шиите си, за да се отличават като чужденци.

Управителят на Аскалон бе напълно слиян. Франките внезапно бяха тръгнали на похода, изскачайки от мрачните си крепости — поток от мъже, обединени под пъстрите си знамена, прииждащи под флаговете на Балдуин III, който бе решен да превземе това ключово морско пристанище. Шпионите и съгледвачите на управителя, възседнали най-бързите коне на Арабия, бяха препуснали в галоп сред вихреци се облаци прах през голямата Порта на Йерусалим, понесли ужасните вести. Кръстоносците отново бяха потеглили на поход! Страшната кавалерия на франките се сбираше и се подготвяше да връхлети гръмовно и да помете всяка съпротива. Орди от стрелци бяха следвани от дълги редици въоръжени мъже, лека конница и пехота. Зад всички тях се търкаляха тежките обсадни машини на обоза, балистите, катапултите, тараните и бойните коли, претъпкани със смола, катран и главни за палене и изстрелване.

Аскалон щеше да бъде обграден, смачкан, разорен и опожарен. И което бе още по-лошо — Орденът на Храма — онези отмъстителни воители монаси с дългите си надиплени одежди от бял златоткан бродат, с шапките, нахлупени върху обръснати като за война глави, с лица, полускрити от гъстите бради — се беше присъединил към обсадата. Великият магистър Дьо Трамле бе събрал ветераните си и се бе появил като най-пламенен поддръжник на Балдуин. Тамплиерите бяха разположили лагера си, техните тъмни кожени шатри бяха стегнато издигнати около мястото, където бе синята палатка на великия магистър и алено златистата шатра параклис, в която бе олтарът и свещените реликви. Аскалон щеше да бъде нападнат. Господарят Трамле бе настоял на това. Той бе откликнал на повика на крал Балдуин, като в действителност бе оттеглил от Свещения град всички воители от ордена си, тъй като той държеше всички големи замъци и аванпостове в Светите земи. Тамплиерите затегнаха обсадата. Аскалон бе впримчен, затворен в себе си, и гарнизонът му нямаше друг избор, освен да развее по кулите и стените черния флаг на войната. Управителят показва своето непокорство пред кръстоносците с биене на тимпани, трясък на цимбали и бумтене на гонгове. И сега вече земята между градските стени и предните редици на воините кръстоносци бе покрита с трупове, гниещи в жегата. Неумолимото пърлещо слънце

изгаряше белезникавите и сиви камъни на Аскалон, както и палатките на обсаждащите. Кръстоносците се надяваха на бърз, безжалостен изход. Аскалон обаче се противеше. Нападателят се гневяха в жестокия пек, а раздразнението им се засилваше от упорития пустинен вятър, който им придаваше собствената си жарка настойчивост.

Едмънд дьо Пайен също се бе включил в обсадата. Той седеше под сянката на кожения навес пред входа на шатрата, която споделяше с Майеле и Парменио. Беше облечен в проста бяла ленена дреха, до него стоеше мях с вода от близкия извор, а той самият мрачно наблюдаваше няколкото изпосталели черни кози, подкарани към кошарите им. Прашната мъгла висеше жълтеникава във въздуха, заглушаваше звуците и покриваше всичко с тънък слой бляскав пясък. Дьо Пайен взе меха с водата и отпи, докато си припомняше срещата си с Дьо Трамле. Великият магистър ги бе приел в дълбините на синята си шатра. Едва ли не бе изтръгнал от ръцете им запечатаните писма, пратени от асасините, преди да изслуша напрегнато разказите на Дьо Пайен и спътниците му. Лъщящото му червендалесто лице бе грейнало в усмивка, когато отвори ковчежето и зърна драгоценните камъни, струпани вътре. Беше доволен, ала криеше и някакво раздразнение, така поне си бе помислил Дьо Пайен, като че ли мисията им в Хедад не бе постигнала всичко, което великият магистър бе желал. По време на срещата им Дьо Трамле не го бе погледнал право в очите, като че погълнат в мисли за писмото, което Низам му бе пратил. Едмънд внимателно бе наблюдавал двамата си спътници. Те не подозираха за срещата му с халифа, а и той сам бе настоял да не разкриват онова, което бяха научили в Хедад за Уокън и кръвната вражда между асасините и семейство Дьо Пайен. Майеле и Парменио се бяха съгласили.

След като донесоха вестите, те бяха освободени, настанени в тази шатра и им бе заповядано да чакат следващата атака. Това се бе случило преди пет дни. Мълвата, че предстои цялостно нападение, се ширеше навсякъде. Малко след деветия час^[3], когато дневната жега бе започнала да намалява, Дьо Пайен, Майеле и Парменио получиха повеля да се включат в първия отряд. Едмънд развърза кесийката, която висеше на връв около врата му, и извади пергамента, който Низам му бе поверил. Разгледа спретнато изписаните цифри — посланието бе скрито от код, който той не можеше да разгадае, поне

все още не. Почеса потната си буза и обузда раздражението си, когато някакъв паж, мръсен и разчорлен, завика на кученцето, с което се бе сприятелил. Едмънд остави настрана пергамента и се взря в движещата се жълта мъгла, стомахът му се свиваше и се бунтуваше от възбуда. Вече почти цяла седмица бе в лагера, ала продължаваше да го мъчи безпокойство. Примири се, че удобното ежедневие, което си бе създал, часовете на деня, редящи се със задълженията му на тамплиер, сега бе прокъсано като овехтял гоблен. Трябваше да разпита Дьо Трамле, ала как? Към кого можеше да се обърне? С пристигането си в лагера бе узнал за внезапната кончина на Тръсел. Великият герой бе заболял от треска и си бе отишъл за един ден. Дьо Пайен, чието съзнание бе измъчвано от съмнения, се питаше дали смъртта на стареца е била естествена.

— Време е!

Едмънд погледна нагоре, засенчвайки очи. Парменио и Майеле стояха изправени пред него и го гледаха.

— Време е! — Майеле го потупа по рамото.

Дьо Пайен се присъедини към тях в шатрата. Сложи си наколенниците и ризницата, прехвърли през рамо войнишкия си колан, нахлупи на главата си островърхия шлем и вдигна ромбовидния си щит. Изплакна уста с глътка вода, докато чакаше Майеле и Парменио. След като се приготви, той прошепна молитва за закрила, после и тримата напуснаха шатрата и влязоха в основния лагер.

Следобедната мараня бе много по-плътна тук. Тримата минаха покрай огромна талига със заострена предница, чиито дръжки бяха послужили за бесилка за двама престъпници, заловени, съдени и обесени същата сутрин. Вонята на гниещи трупове вече бе примамила лагерните кучета, които стояха настрана единствено заради някакъв старец, беззъб и със замъглено зрение, който седеше на преобърнат кош и помахваше с тояга. От другата страна на каруцата, облечен в черно расо, клечеше монах бенедиктинец и изслушваше изповеди. Група натруфено облечени жени от онези, които следваха войската, минаха набързо, крещейки и пеейки песни. Тежката миризма на конски фъшкии се смеси със смрадта на пот от хиляди немити тела и със странния мирис от готварските гърнета. Тримата мъже избегнаха непоносимата горещина на ковачниците и работилничките за метал, избирайки пътя си внимателно, заобикаляйки отпадъците и денковете

в лагера. Сън, помисли си Дьо Пайен, кошмар, изпъстрен със зловещи сцени: мъж и жена, съвкупяващи се шумно под платницето на някаква шатра; проповедник, застанал на счупено буре, пеещ псалми; продавачи на реликви, предлагащи медали като сигурна защита по време на битка; наперени благородници, яздеци в тръс върху жребци с натруфени сбруи, със соколи на китките и кучета, лаещи гръмко около тях. Потискащ, неясен, гротесков свят.

Дьо Пайен вече тънеше в пот; ръката му, държаща меч, натежаваше. Зад него Майеле и Парменио бърбеха. Повикаха и него, ала той не им обърна внимание. Други фигури, облечени за битка, също си пробиваха път към края на лагера, изкачвайки полегатия склон, окичен със заострени колове, на повечето от които бяха набучени отсечените глави на екзекутирани пленници. Дьо Пайен опита да не обърне внимание на пресъхналите си уста и гърло. Последва пътеката между коловете, по която подготвените балисти, требушети, тарани, катапулти и кули щяха да бъдат избутани за цялостната атака на града. Поспря за миг и разгледа тези ужасяващи машини на войната. Хората, които ги управляваха, се суетяха заети около тях, смазвайки осите, стягайки въжетата, зареждайки близкостоящите каруци със запалими гърнета, камъни, бохчи с коноп и парцали, насмолени и готови за запалване. Около обсадните кули простираха по земята волски кожи, напоени с оцет — единствената защита срещу разрушителния гръцки огън, който пазителите на Аскалон щяха да ползват.

— Скоро ще започне — заключи Майеле, — нападението над града. — Той застана до Дьо Пайен. — Може би утре или вдругиден. Трамле настоява.

Едмънд изсумтя в знак на съгласие. Двамата изкачиха хълма и слязоха по стръмния склон към мрачните стени на Аскалон. Местността, ширнала се пред града, бе пуста и зловеща като съновидение от ада. Жълтеникавата камениста почва бе покрита със зловонни трупове и пръснатите останки от битката. Пълчища лешояди, хиени и от време на време някоя и друга лисица или чакал прииждаха, за да пируват през нощта. Над тази пуста, ужасяваща ивица земя се издигаха укрепленията на града, натъкмени със знамена, където броните блестяха на слънцето. Черни колони дим се извиваха срещу

небето — сигурен знак, че управителят и неговата войска се подготвяха да се защитят от внезапно нападение.

— Един от петте града на филистимците — рече Парменио, — град от равнините, оплискан с кръв, за който непрестанно се водят битки, превземаан, отнеман и отново превземаан.

От всички страни на Портата на Йерусалим, сега зазидана, се издигаха високи масивни кули. Сред войниците се ширеше слух, според който въпреки непревземаемия си външен вид, портата е била отслабвана и разбивана. Дьо Пайен се взря през жежката мараня. Тамплиерските строители бяха заети с изграждането на гигантска обсадна кула, за чиято дървения се ползваха корабни мачти. Според мълвата кулата бе готова и първият набег щеше да има за цел да се огледа местността като подготовка за всеобхватното нападение. Едмънд се присъедини към останалите, които се събраха със строителите и зидарите зад големия щит — високата преграда на дървени колела под синьо-златните знамена на крал Балдуин. Около шейсетина мъже от различни отряди се бяха обединили под командването на кралски рицар, чийто щит представляше сребърен грифон на лазурносин фон. Ветеран, участвал в много обсади, рицарят бързо обясни как щяха да доближат Портата на Йерусалим толкова, колкото това бе възможно. Задачата им беше да опитат да узнаят броя на далекобойните машини, възкачени на стените, и да установят колко стражеви постове се криеха сред скалите, осяели земята между обсаждащите и града. Дьо Пайен вдиша, навлажни устни и стисна нос срещу носещия пясък вятър. Взря се през малка дупчица в бариерата. Земята отпред изглеждаше пуста и единственото движение идваше от огромните крилати лешояди, прелитащи напред-назад. Промърмори в знак на съгласие, след като кралският рицар просъска предупрежденията си за възможна засада. Мишеловите и лешоядите не се приближаваха до скалите, които стояха между тях и града.

— Внимавай — предупреди го Майеле. — Възвишенията са укрепени. — Той тупна с юмрук щита. — Дано това наистина да издържи.

— *Deus Vult!* — викна кралският рицар. — *Deus Vult!*^[4] — викът бе подет, когато всички те се наведоха към щита, чиито скърцащи колела застъргаха. Дьо Пайен забута заедно с останалите, без да обръща внимание на горещината, на носещия се прах, който се

набиваше в носа и устата. Озърна се през рамо. Арбалетчици и тамплиерски сержанти ги следваха, движейки се по-близо до фланговете, за да наблюдават както стените, така и скалите. Зад стрелците се трупаше орда от рицари на коне, готови да се впуснат в атака. Дьо Пайен се зачуди защо той и другите бяха избрани за тази задача, ала после отпъди мисълта. И други понасяха основната тежест на обсадата. Прошепна стиховете на псалма за пътуването през долината на смъртната сянка^[5]. Щитът стигна подножието на склона с тропане и тракане, като си проправяше път напред, натъквайки се на камъни и дупки. Един от другарите на Дьо Пайен изруга, когато ботушът му се запъна в гниещите останки на труп, чиито кости се чупеха и пукаха под смазващите колела на преградата. Някакъв сержант изкрещя предупреждение. Едмънд отново се взря през дупчицата. Сега от бастионите се издигаше гъст пушек. Предупредителният вик долетя отново. Свистящ звук раздра въздуха, последван от огнена буря от запалени гърнета, пламтящи топки смола и намазани с масло камъни. Те падаха на земята и се разбиваха в лумнали езици и танцуващи искри. Огнена стена запълзя напред към щита и принуди мъжете зад него да започнат да кашлят и плюят. Последваха нови залпове. Повечето попадаха близо до фланговете. Един обаче прелетя над преградата и се разби в редиците на арбалетчиците, подпали трима от тях, превръщайки ги в живи факли. Те закрепяха и се замяха ужасени, преди останалите стрелци да ги покосят, за да им спестят мъките.

Щитът отново се затъркаля напред. Последва нова градушка от пламъци. Една от топките смола удари края му, опърли лицето на един мъж, втечнявайки очите му като вода. Той се отпусна на колене, пищейки за облекчение. Кралският рицар ги подкани да бутат побързо, за да разстроят мерника на наблюдателите по бойниците. Вече приближаваха първите могили. Предупредителни викове долетяха, когато скритите зад скалите мъже се втурнаха към щита. Дьо Пайен и останалите бяха тласнати назад и извадиха мечовете си, за да срещнат врага. Воините с арбалетите минаха напред, коленичиха и стреляха. Някои от нападателите бяха покосени, а останалите заобиколиха преградата. Дьо Пайен се хвърли да пресрещне един връхлитащ турчин с развети одежди, чието лице и глава почти целите бяха скрити под шлем с шипове, от който висеше покритие за врата, изплетено от

метални халки. Въоръжен с копие и кръгъл щит, турчинът запристъпва отдясно към Едмънд, като нанасяше удари от горе на долу и отляво надясно. Не улучи. Дьо Пайен блъсна мъжа, използвайки и меча, и щита си, за да го притисне към преградата. Нанесе силен удар в лицето на онзи и отскочи встрани. И други нападатели бяха отблъснати. Прахолякът се завихри. Тимпани забиха в бастияните, отговори им писъкът на франкските фанфари. Дьо Пайен се приближи към дъските, сетне се извърна. В същия миг една арбалетна стрела се заби в мястото, където допреди малко бе главата му.

Огледа се. Лудостта на бойното поле отмираще, врагът се оттегляше, не се виждаше нищо освен многото прахоляк. Кралският рицар изрева заповедите си и преградата се премести напред. Сега възвишенията стояха изоставени, а защитниците им бягаха към страничната врата, разположена високо в едната от кулите, ограждащи Портата на Йерусалим. Някои мъже стигнаха спуснатата им стълба, други бяха настигнати от франкската конница и прегазени, съсечени или пронизани с копия. Въздухът отново се раздра от писъци, крясъци, бойни викове и от стърженето на стомана. Тръбите от лагера провъзгласиха отбой. Строителите и зидарите, скрити зад кожите, предпазили глави под шлемове, се бяха приближили толкова близо, колкото бяха успели. Сега, очевидно, вече разполагаха с нужните сведения. Щитът — преграда бе дръпнат назад, а Дьо Пайен се опитваше да обуздае страха и паниката си, които бяха толкова силни, че сякаш гърлото му се стягаше. Не можеше да признае уплахата си. Осъзнаването на факта, че стрелата от арбалета можеше да разтроши черепа му, едва не стопи куража му. От една страна, беше сигурен, че нарочно е бил взет на прицел, ала от кого? Турците не носеха арбалети, а и той бе в самия център на големия щит. Враговете се бяха появили в краищата, преди бързо да се оттеглят, а и никой не бе пробил защитата, идвайки отзад. И въпреки това, незнайният му нападател бе изчакал той да се помръдне и се бе прицелил малко по-високо. Защо?

— Не е случайност — измърмори той.

— Какво каза?

Дьо Пайен погледна надясно. Майеле, стиснал дръжката на преградата, го гледеше объркано. Нямаше и следа от Парменио. Едмънд поклати глава.

— Капаните на гибелта ме обкръжават — зашепна той, — дълбоката паст на смъртта се е раззинала.

Това не бе животът, за който бе копнял. Низам беше прав. Всичко бе заблуда, илюзия: нямаше ги паладините в бели одежди, възседнали бързи жребци, нямаше припяване на псалми в хладната сивкава светлина на зората, нямаше истинско приятелство или другарство. Това бе по-скоро долина на смъртта, ивица земя, осеяна с ями и капани, които той трябваше да избегне. И Дьо Пайен бе решен да успее.

Стигнаха подножието на склона, който отвеждаше към лагера. Горещ бриз облиза прахоляка. Разнесоха се викове да се помага на ранените, хора с носилки се втурнаха напред и натовариха покосените, завличайки ги обратно като омачкани чували. Трима сержанти донесоха ракитени кошове, пълни с отсечените глави на враговете, които после бяха набити в гората на колове, на фона на воплите на гайдите и предизвикателните викове, отправени към стените на Аскалон. Мъже сваляха панталоните си и правеха неприлични движения, осмивайки защитниците на града. Враговете отвърнаха. Мощният тътен на тимпаните ечна над кървавите останки от битката. Вдигнаха черен флаг. Някакви фигури се раздвижиха по стената и отвън увисна грозд от голи тела, които се мятаха и танцуваха, докато примките се стягаха около шиите. Франките отговориха. Затворниците бяха избутани отпред, съпротивляващи се, разголени, набити живи на коловете. Кръв се проля отново, носеха се сърцераздирателни крясъци. Мишеловите и лешоядите кръжаха ниско и отлетяха в очакване на мършата.

Дьо Пайен тръгна към вонящия лагер, олюлявайки се. Щом стигна шатрата си, дръпна платнището и се свлече върху купчината завивки и чували, служещи за легло. Образи, спомени и мисли нахлуха в душата му като пясъчна буря: как се извърна да пресрещне нападателите си там, в Триполи; циничния поглед на Низам; прикритостта на Дьо Трамле, лукавите му, изучаващи погледи. Попипа малката кесийка, висяща около врата му, в която бе скрит кодът, даден му от Низам. Беше му невъзможно да разбере смисъла на арабските цифри, ала подозираше каква тайна крият те. Нима Дьо Трамле знаеше за кървавата вражда между асасините и семейството на Дьо Пайен и

нима нарочно го бе пратил в Хедад, за да бъде убит? Нима и в Триполи бе нарочен да бъде погубен? Ала защо?

Разтревоженият Парменио го събуди от потния му унес. Дьо Пайен се взря към платнището на шатрата — навън светлината отмираще, а вечерният бриз разнасяше благодатна прохлада. Ехтеше скърцането на въжета, трополенето на колела, писъкът на осите, викове и кръсъци, остро припукване на камшик.

— Какво става?

— Обсадната кула е готова. — Парменио замлъкна заради тръбенето на фанфарите. — Едмънд, великият магистър ни вика. Скоро ще започне голямото нападение към Портата на Йерусалим. Всички са свикани под знамената.

Проклинайки и мърморейки, Дьо Пайен се надигна. Все още облечен в ризницата си, той бе натъртен и подгизнал от пот, изгаряше от жажда, с лепнещи устни и леко подут език. Сграбчи кожения мех, наплиска лицето си и накваси уста. Влезе Майеле. Двамата рицари затърсиха мечовете, шлемовете, щитовете и камите си, сетне последваха Парменио навън — генуезецът изглеждаше малко нелепо с шлема си с форма на гърне, нахлупено на главата му. Събраха се при поставката за снаряжението и олтара пред поръбената със злато шатра на великия магистър. Бернар дьо Трамле се бе изправил в една каруца, над която се вееха свещените флагове на ордена. Настоя на висок глас за тишина. Сержантите въдвориха ред. Огромната шестетажна обсадна кула, отворена отзад, а отпред и от двете си страни отрупана с волски кожи, накуснати в оцет, тежко спря. Дьо Пайен се огледа и забеляза обсадните навеси, trebuшети и катапулти; зад тях стояха бойните талиги, изпълнени с гърнета с катран, бали слама, вълна, въжета и стърготини, подготвени за запалване. Миризмата на масло и смола уплътни въздуха. Парменио беше прав: нападението в прохладата на вечерта щеше да бъде страховито. Дьо Трамле потвърди това, като обясни как всички големи обсадни машини на франките, чудовища, наречени с имена като „Люшия съсед“, „Мъст Господня“ и „Адови огньовете“, били поверени на тамплиерите. Щяха да направят пробив в Портата на Йерусалим или близо до нея и да организират защитна линия, докато останалите франки нахлуваха вътре. Беше открито слабо място в укрепленията и тъкмо върху него щяха да се съсредоточат.

Речта на Трамле бе посрещната с рев на одобрение, последван от зова на тръбите. Черно-белите знамена и знаци на ордена бяха тържествено развити и благословени, димът от тамяна се заиздига на плътни сиви облаци. Запахна химн и завършиха с победната бойна песен на ордена, възхваляваща на Бога — „*Non nobis, Domine, non nobis*“. Бойните рогове ревноха. Множеството на тамплиерите сформира широк и дълъг строй със стрелци по фланговете. Наченаха марша си, вървейки през местността, която Дьо Пайен в себе си наричаше „земята на тежката сянка“. Той все още се чувстваше слаб след първата атака, тялото го болеше, а коремът му се бунтуваше като врящ казан. От двете му страни Майеле и Парменио бяха потънали в собствените си мисли. Поспряха за миг, за да пийнат вода и да освободят оръжията в ножниците си. Сетне бяха готови. Огромните военни машини изкачиха наклона със страшен трясък и се затъркаляха нататък към стените на Аскалон. Едмънд погледна бляскавото зарево на очакващите ги врагове. Дим се издигаше от огньовете, загряващи катрана, маслото и другите запалителни материали. Виждаха се и върховете на балистите и катапултите, черни на фона на небето. Хладината на вечерта сега бе заменена от вихреция се пясък, раздигнат от напредването на тамплиерския строй към Портата на Йерусалим. Бяха защитени от внушителната обсадна кула, търкаляща се отпред. Крещяха се заповеди. Мъже с орлови погледи донесоха, че защитниците били хвърлили през стените дебела плетеница от въжета за предпазване от кулата. Дьо Пайен стисна меча и щита след издаването на последните повели. Нападението щеше да бъде измамно. Трамле бе набелязал като истинска и основна цел тясната странична врата в кулата до Портата на Йерусалим. Щурмът по-рано през деня бе донесъл вестта, че тази врата била отслабена и било възможно да бъде разбита. Дьо Пайен опита да се разсее, като извика при себе си още мирни спомени: разходките с Теодор из горите на Ливан, описанията, които дядо му даваше за различните дървета и храсти, възхитен от величавостта на миртата или силата на дъба.

Писък го изтръгна от унеса му. Сега обсадната кула и другите бойни машини бяха близо до стените. Вечерното небе бе обгорено от проблясването на пламъци, стълбове дим и зловещо оранжево зарево, когато защитниците отприщиха огнена буря срещу настъпващия враг. Чуваха се скърцането на въжета, съскането на изстреляните снаряди, а

камъни, слама, катран и парцалени топки се разбиваха около тях, сякаш огньовете адови бяха разцепили земната кора. Мъжете измираха с хиляди по ужасяващи начини: подпалени, изгорени, покосени от стрели, камъни или летящи късове метал. Писъците, крясъците и бойните викове призоваха огнени сцени от пъкъла. В очите на Едмънд те вече не бяха хора, а същества на мрака, струпани в своята бронирана мощ, готови да убиват, грабят, завладяват.

Бойните машини на франките се примъкнаха по-близо, запращайки залп след залп срещу стените горе. Най-сетне обсадната кула стигна портата и се блъсна в дебелия завеса от въжета. Тамплиери се катереха по стълбите вътре в кулата, готови да подкрепят мъжете, които вече се биеха на двете платформи на върха. Ала Дьо Пайен и другарите му бяха отвън; защитени от кулата, те можеха само да наблюдават ужасите на нападението. Мъже се извиваха, окъпани в масло, погълнати от огън, който стапяше телата им, така че броните и плътта ставаха едно. Войници, заслепени от торби с вар, се олюляваха, бягайки назад, само за да бъдат покосени от стрели или камъни. Сякаш от небесата на земята падаха тела и отскачаха. Стълби биваха отрязвани или разрушени от изблиците на прасящия гръцки огън. Спусна се задушлива чернота. Вихреше се пушек. Майеле проклинаше глупостта на Трамле, а покрай обсадната кула строителите домъкнаха таран, с който да блъска стената отдясно на страничната врата. Портата бе залостена отвътре, ала в зидарията бяха забелязали слабост, някакъв недостатък при построяването ѝ. Дьо Трамле, със свален шлем, крещеше на онези на третия етаж да блъска вратата, докато таранът, скрит под покрива си като под щит, удряше с грохот стената. Сега нападението се бе пръснало и от двете страни на Портата на Йерусалим. Обърканите защитници не знаеха на коя страна да се обърнат, а Бернар крещеше заповедите си. Дьо Пайен, спотаен в сенките, можеше единствено да наблюдава, напрегнат и уплашен пред лицето на смъртта и разрушението, вихреци се около него.

— *Deus Vult! Deus Vult!* — бойният вик приветства гръмовния трясък на камъните и зидарията.

Стената до страничната врата бе разбита и срината и от мястото се сипеше огромна лавина от отломки, вдигна се плътна пушилка и щом тя се поразнесе, отдолу се показа дупка, висока и широка около девет стъпки. Дьо Трамле дотича обратно при тях, вече с нахлупен

шлем на главата, и с меч, разсичащ въздуха, посочи чакащите тамплиери и им изкрещя да го последват. Едмънд бе бутан и блъскан около кулата, когато заедно с останалите, вдигнали щитовете срещу залповете, валящи от стените, се втурнаха към очакващите ги стълби и се изкачиха в зеещия черен отвор, където прахта и пушекът се кълбяха като мъгла, а мъжете се хвърлиха вътре, задъхани и пъшкащи. Донесоха им мехове с вода, които бързо бяха изпразнени, сетне вече се запромъкваха вътре, вдигнали щитовете пред себе си, с извадени мечове, бронирана тълпа от около четирийсет мъже, промъкващи се по протежението на настлан с камъни проход, в който пълният мрак бе разкъсван единствено от мъждукащите лампи и горящите факли.

— Влезли сме в някакво помещение! — възкликна Парменио. — Сигурно сме в прохода, водещ извън кулата. Ние...

Следващите му думи заглъгнаха, когато група мъже се появи сякаш от нищото и препречи пътя им. Тамплиерите дадоха воля на гнева и страха си, втурнаха се напред в дива схватка, мушкайки и налагайки. Мъже, притиснали раните си, падаха на колене, крещейки. Земята стана хлъзгава от кръвта. И ето че пробиха, вече бяха вън от кулата и гълтаха студения нощен въздух. Забързано заслизаха по стълбище, продължиха през калдъръма към уличките, отвеждащи към града. Зловещ тътен отекна зад тях. Парменио стисна ръката на Дьо Пайен. Тамплиерът опита да се отърси от него. Все още бе заслепен от кръвопролитния сблъсък в прохода, където мечът му бе рязал плът, а горещата кръв на враговете му бе шуртяла върху тялото му; все още преследван от свирепи тъмни лица, въртяща се стомана, вонята на кръв и пот, всепроникващата смрад на изгорено.

— Едмънд, Едмънд, насам!

Бяха слезли от стълбището. Тамплиерите се подредиха в дъга, готови да напреднат. Дьо Пайен чу да викат името му, а Парменио го дърпаше, буташе го по калдъръма. Едмънд се запрепъва. Не знаеше защо, но се почувства заразен от ужаса на генуезеца. Стигнаха началото на някаква алея, студен ветрец повя през нея и вледени потта му. Тиери го дърпаше за щита.

— Едмънд, Едмънд, за Бога, свали го!

Дьо Пайен остави щита си да падне, а меча — да се изхлузи от дланта му. Махна и шлема си и като сомнамбул свали бронята си, въпреки че Парменио съскаше предупреждения за опасност. Погледна

отвъд каменната площадка. Останалите тамплиери, около трийсетина, се бяха скупчили във формата на кръг, не на дъга, с притиснати един до друг щитове. Шепотът на генуезеца успокои разстроеното му от битката съзнание. Бяха сами, откъснати. Едмънд си спомни втория трясък на зидарията. Стените се бяха срутили, затрупвайки дупката, тамплиерите отвън вече не можеха да им се притекат на помощ. До тях продължаваха да долитат далечните шумове от сражението. Нападението щеше да бъде отблъснато и после турците щяха да се разправят с врага вътре.

Дьо Пайен гледаше с ужас. Великият магистър и неговите лейтенанти, които бяха предвождали атаката, осъзнаха, че бяха впримчени в капан, че не можеха да се върнат, а по-нататъшното настъпление щеше да бъде гибелно. Малкият строй се стегна още повече — кръг от стомана и притиснати щитове. Чуха се викове и крясъци. Дьо Пайен понечи да тръгне натам.

— Глупаво! — прошепна Парменио. — Глупаво — повтори после, — отново смърт без смисъл!

Той сграбчи Едмънд, дръпна го назад и двамата останаха да наблюдават. Появиха се застрашителни светлилки. Полетяха факли, сенките се раздвижиха. Градският гарнизон, изненадан от свирепата атака, не можеше да повярва на това, което се бе случило. Бризът отнесе отслабващите звуци на повсеместното нападение. Франките от външната страна на стените се оттегляха. Още факли бяха запалени и хвърлени към чакащите тамплиери. Дьо Пайен се облегна на покритата с мръсотия стена, когато силен франкски глас начена *De Profundis*^[6]: „От дън душа викам към Тебе, Господи. Господи, чуй гласа ми.“

Хвърлиха към тях още факли. Пеенето стана напрегнато, израз на силата на мъжете, запращащи своето непокорство в лицето на сигурната смърт. Тамплиерите никога не биха се предали. Нямаше да молят за милост и такава нямаше да им бъде дарена. Стрели просъскаха през въздуха, докато сенките се движеха, и затракаха върху щитовете, бойният вик „*Deus Vult!*“ прогърмя и строят на воините, все още със събрани щитове, се оттегли обратно към стълбището, отново към кулата. Сега река от мъже се изля от тъмнината, затича по стъпалата и се впусна срещу тамплиерите във вихрушка от стомана и пронизителни бойни викове. Преградата от щитове остана

непокътната, турците, с шлемове с шипове и тежки плащове, бяха победени. Те запратиха още факли и нападнаха отново. В светлината на прелитащите пламъци Дьо Пайен, напрегнат и хладнокръвен, видя как по стълбите надолу потече кръв. Стената от щитове бе пробита, ала нападателите отново се оттеглиха. Трупове на тамплиери покриха горните стъпала. Нямаше вече викове или псалми, само тягостна тишина. Врагът нападна отново. Екна гръмовен боен вик, когато стената от щитове най-накрая бе разбита. Тамплиерите бяха разпръснати — по един мъж сам срещу много, и поведоха самотни схватки на смърт. Атаката бе несигурна, противниците се оттеглиха. Напред излязоха стрелци с опънати тетиви, залп след залп се редуваха, докато точните стрелци избираха определени мишени. Тамплиерите падаха, оръжията им се изплъзваха от дланите им. Нова тълпа се втурна нагоре по стълбите със секири и сопи, мечове и ками, и най-сетне всичко свърши.

Турците оглеждаха телата. От време на време проблясваше стомана и се чуваше задавен звук, когато довършваха ранените. Безжизненото тяло на Бернар дьо Трамле бе измъкнато, разсъблечено и провесено на желязна кука на една стена. Тържествуващи, турците затанцуваха, ликуващи, че са заловили и убили великия магистър на Ордена на Храма. Писнаха фанфари. Градски сановници, облечени в дрехи в червено и бяло, забързаха през площада, за да огледат мъртвците. Бяха дадени заповеди. Под висящото тяло на Трамле бяха сложени факли. Дьо Пайен зърна рошавата червена коса на някога гордия си покровител, неговото тяло бе изцапано с кръв от зеещите рани на главата му, шията и корема. Сега и останалите тела биваха разголвани и обесвани, а дрехите и доспехите на тамплиерите бяха събрани в един кош.

— Ще ги провесят през парапетите на кулите. — Дъхът на Парменио бе горещ върху лицето на Едмънд. — Същото ще направят и с трупове. — Дьо Пайен трепна, когато върхът на камата на генуезеца се опря в меката му шия. — Господарю Едмънд — прошепна Парменио, — сега не е времето за смели, благородни подвизи. За тази нощ претърпяхме достатъчно такива. Не бъди глупак. Ако се разкриеш, и двамата ще умрем, при това бавно, така че ела с мен.

Едмънд последва Парменио дълбоко в мрака, сетне спря и се обърна. Не можеше да тръгне, не още, трябваше да види това. Телата

на мъртвите тамплиери, вече голи, бяха завързвани с въжета и подготвяни да бъдат влачени през града. Тръбачите вече разпространяваха вестите из улиците, барикадирани заради нападението. Аскалон се съживяваше, и това се чувстваше дори и в тази зловонна алея. Запалваха се лампи, отваряха се врати и капаци на прозорци. Парменио сграбчи плаща на Дьо Пайен, шлема и бронята и ги напъха в купчина боклук, сритвайки мръсотията върху тях. Викна глас, остър и раздразнен. Генуезецът отвърна на същия език, после стисна ръката на Едмънд и го изблъска в мрака.

Следващите няколко дни се подвизаваха като просяци. Парменио накара тамплиера да се престори на ням, докато двамата се приютяваха сред гъмжащите легиони на бедняците в Аскалон, които денем се прокрадваха в сенките, а нощем изпълзяваха оттам. Парменио, опитен с езиците, играеше ролята си, хленчейки и молейки се. Изпросваше или крадеше хляб, гниещи плодове, канчета с вода и веднъж дори пълен мях с вино. Никой не ги притесняваше. Още повече, че градът се вълнуваше от вестите за отблъснатото нападение, за убийството на великия магистър на Ордена на Храма, говореха за трупа му, както и за труповете на другарите му, обесени голи над стените. Жителите ликуваха, че всички, които бяха проникнали вътре, бяха намерили смъртта си.

Дьо Пайен имаше чувството, че живее насън. Срамът, че не бе загинал заедно с Трамле, скоро изчезна. Всъщност, мислеше си той, великият магистър се бе отнасял злонамерено към него, а нахлуването в града бе прибързано и зле подготвено. Зачуди се какво ли се бе случило с Майеле. Парменио му бе казал, че техният събрат е бил зад тях, така че той или бе убит при атаката, или бе извадил късмет да се оттегли. Водеха тези разговори шепнешком в ъглите на мръсни ниши. Колкото до другото, трябваше да оцелеят. Тиери продължи да упражнява занаята си на просяк; бе ненадминат актьор, който можеше хем да отмъква храна, хем да представя себе си и спътника си като още двама бедняци в този град на просяците. Освен това той слушаше внимателно брътвежа по пазарищата и претрупаните тържища. Знаеше, че труповете на тамплиерите били извлечени през града, вързани за опашките на коне, преди да бъдат обесени извън бастионите. Това унижение обаче само бе направило франките по-неотстъпчиви. Сега те затягаха обсадата още повече. Дори бе по-

опасно — те бяха отблъснали флотата, пратена от Египет, носеща така нужните за Аскалон запаси.

— Не се надявай на фараон^[7] — каза Парменио, — нито на неговите коне, нито на неговата мощ. Слушай, Едмънд, трябва да останем скрити тук. Дръж се както досега, докато вдигнат обсадата, каквото и да става.

Тиери настояваше да останат в най-бедните части на града. Те напомняха на видение от чистилицето: черните гърла на уличките, криволичещи между рушащи се къщи; отъпкани пътеки, покрити с изпражнения; горещи, прашни, зловонни тунели. Нямаше почивка, нямаше подслон, всяка хапка храна и всяка глътка вода бяха посрещани с благодарност. Дьо Пайен се отърси от потреса и стана побдителен. Сега вече се доверяваше на Парменио. Ако бе искал, генуезецът беше имал възможности да го убие по хиляди начини. Вместо това обаче той внимателно се грижеше тамплиерът да бъде нахранен и напоен, и дори споделяше припечеленото, когато го наемаха временно като носач на пазара за масло. В същото време успокояваше рицаря, че Дьо Трамле сам си бе навлякъл гибелта. Продължаваха да преживяват като бездомници и лесно се сливаха с тълпите. Парменио отбелязваше:

— Кой всъщност се вглежда в бедните, особено във времена като днешните?

Сега отвън затягаха яростно обсадата. Франките изпратиха напред trebuшетите си, обсадните кули и катапултите и отприщиха същинска буря срещу стените на града. Нови страхове плъзнаха по тържищата. Постоянните яростни залпове унищожаваша парапетите. Мъртвите трябваше да бъдат отнасяни и трупани на погребални клади; пламъците и димът, които се кълбяха от огньовете, се превърнаха в постоянна прокоба за ужаса, прокрадващ се отвъд стените.

Настроението в Аскалон се промени. Шумотевицата на пазарите се превърна в непрестанно стенание, което се носеше из града. Жителите губеха всякакво желание за битки. Те искаха да се преговаря. Уплашен, че можеше да избухне бунт, и дълбоко обезпокоен от придвижването на военните машини на франките още по-близо до бойниците, управителят на града издигна над бастионите клони със зелена шума и помоли за примирие. Залповете спряха незабавно и това бе приветствано с облекчение, тъй като последната каменна градушка

бе избила повече от четирийсет мъже. По-късно този ден глашатаите оповестяваха тържествено новините. Франките приемаха условията на предаващия се Аскалон!

[1] Мамелюци — роби от тюркски, кавказки или славянски произход, обучавани и превръщани във войници, които приемали исляма и служели в армията и в личната гвардия на халифите. С течение на времето се превърнали в елитна военно-политическа каста, от която възникнали и мамелюкски династии, властвали дълги години в Египет. — Бел.прев. ↑

[2] Пещерата на душите се намира под Купола на скалата под камъка, на който Авраам щял да пожертва сина си Исаак и от който според ислямската традиция Мохамед се възнесъл в рая. — Бел.прев. ↑

[3] Според денонощния богослужебен цикъл — между три и шест следобед. — Бел.прев. ↑

[4] Deus Vult! (лат.) — Така иска Бог! — Бойният вик на участниците в Първия кръстоносен поход. — Бел.прев. ↑

[5] Псалтир: Псалом 22:4. — Бел.прев. ↑

[6] De Profundis (лат.) — От дълбините. Псалом 129 от Псалтира, наречен така заради тези първи две думи в латинския текст. — Бел.прев. ↑

[7] Парафраза на Псалом 145:3 от Псалтира: „Не се надявайте на князе, на син човешки, от когото няма спасение.“ — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

*Като заяви невинността си пред господаря
на асасините...*

Едмънд дьо Пайен, изкъпан и облечен в чиста дреха, оглеждаше варосаните стени в залата, където бе заседавал съветът на предишния владетел на Аскалон. Управителят, семейството и домакинството му, както и всички, които бяха поискали да го последват, сега пътуваха на юг, тъй като им бе осигурено безопасно преминаване в Египет. Аскалон и всичко в него сега бе васално владение на Балдуин III. Кралските знамена плющяха от кулите и бойниците на града. Кралски стражи кръстосваха улиците. Франкски рицари се перчеха в градските дворци, а централната джамия вече бе изпразнена и подготвена за посвещаване в църква на името на свети апостол Павел.

След като градът се бе предал, Дьо Пайен и Парменио се бяха разкрили на новите господари. Ордена на Храма ги бе посрещнал като завърнали се блудни синове, приветстваха ги като герои, настояваха Парменио отново и отново да разказва за последната съпротива на Дьо Трамле, сега възприемана като юначна също като бойните подвизи на Ролан и Оливър^[1], славните паладини на Карл Велики.

Дьо Пайен и Парменио бяха настанени в едно просторно имение близо до пазара за подправки, където се събраха отново с Майеле. Циничен и подигравателен както винаги, англичанинът, подкрепян от красноречивите думи на трима сержанти, им разправи как те тъкмо се канели да влязат през отвора, когато повторното срутване го запечатало. Дьо Пайен му повярва. Неговият рицар събрат не бе страхливец. Филип говореше язвително за Трамле, заради когото се бе стигнало до толкова много опустошения, и не се опитваше да прикрие радостта си от смъртта на великия магистър. Разказа им, че сега редиците на тамплиерите тънели в смут и че бургундецът Андре дьо Монбар, близък роднина на Бернар от Клерво, бил избран набързо за

временен велик магистър. Дьо Пайен огледа блестящата от белота стая. В действителност и той бе объркан. Не знаеше какво се случва. Доведоха ги тук, хвалеха ги, ала в същото време и ги държаха като затворници, тъй като им бе забранено да излизат и да се виждат със събратята си. Освен всичко друго Майеле им каза също, че тамплиерски пратеници и вестноосци продължавали да идват и да влизат в имението. Сега, осем дни по-късно, Едмънд бе повикан да дойде тук и да седне край тази овална кедрова маса. От лявата му страна седеше Майеле, а отдясно — Парменио.

Дьо Пайен се обърна, когато вратата се отвори. Монбар и английският магистър Бозо дьо Беосис влязоха, придружавани от двама стражи, и заеха местата си в далечния край на масата. Великият магистър щракна с пръсти, стражите се оттеглиха, както и повечето от свитата, с изключение на един мъж, чиято дълга коса обграждаше тясно, смъртнобледо лице, който държеше възглавничка. По знак на великия магистър той тържествено мина през помещението като духовник през светилище и постави възглавничката пред Дьо Пайен. Върху нея имаше икона. На пръв поглед изглеждаше съвсем обикновена, каквато можеше да бъде открита във всяка гръцка църква. На нея бе изписано измъченото лице на разпнатия Спасител — страдащ мъж, чиято глава бе увенчана с трънен венец. По челото му се стичаха капки кръв, очите му бяха притворени, а устата безмълвна срещу мъчителите и страданията, на които бе подложен. Дьо Пайен се втренчи в тази толкова свещена реликва, потискайки потреперването си. Беше чувал слуховете, че това бил истинският лик на разпнатия Христос, пред когото благоговееха висшите предводители на ордена. С ясен глас Монбар ги накара да докоснат иконата и да се закълнат, че това, което щяха да чуят тук, бе *secretissime* — дълбока тайна. Дьо Пайен се подчини. Майеле и Парменио също положиха клетвата и мъжът се оттегли. Монбар, притиснал един към друг пръстите на ръцете си, се взря в Дьо Пайен. От време на време погледът му скачаше върху Майеле или Парменио. Той отвори уста да каже нещо, ала спря, сетне склони глава, сякаш се молеше за напътствие. Едмънд бе уверен, че беше доловил великият магистър да прошепва думите: „*Veni Creatus Spiritus* — Ела, Дух на Съзиданието“.

— Най-добре е — Монбар вдигна глава. — Да, най-добре е да чуете сами истината.

Той викна към вратата и мъжът се втурна отново вътре. Монбар му нашепна нещо и човекът пак излезе. От коридора се чуха стъпки и някакъв непознат бе въведен в стаята — беше висок, облечен в надиплена тамплиерска роба, с изцяло обръснати глава и лице, блеснали от масло.

— Мътните ме взели! — прошепна Майеле. — Ричард Берингтън!

Дьо Пайен се ококори от изненада, когато Берингтън се поклони на великия магистър и на Бозо дьо Беосис, а после зае предложеното му място отдясно на масата. Усмихна се на Едмънд и кимна многозначително на Майеле. Първата мисъл на Дьо Пайен бе, че имаше съвсем малка или че всъщност нямаше никаква семейна прилика между този тамплиер с груби черти и неговата сестра — прелестната Изабела, която бе срещнал в Йерусалим. Ричард Берингтън имаше грубо лице и тъмни очи, беше с високи скули, тънки устни и издадена напред брадичка. Воин, заключи Едмънд, опасен мъж, строен, мускулист, с бързи движения. Заприлича му на вълк.

— Братя, господарю — Берингтън отново се поклони на хората в края на масата. — Добре е братя да живеят в единство — Ричард начена обичайните тамплиерски поздрави.

— Кажи ни — резкият глас на Монбар се открои от мекия тон на Берингтън. — Кажи ни, братко, какво се случи, какво знаеш. — Великият магистър потри с ръце лицето си. — Прегледах съдебните архиви. Вече съм чувал историята ти. Най-добре е ти да разкажеш на своите братя.

Берингтън се вгледа напрегнато в Парменио и многозначително погледна през масата към Монбар.

— Може да му се има доверие, Ричард. Той е положил клетвата.

— В това той е един от нас — задраци и гласът на Бозо Беосис.

До момента английският магистър бе седял като издялан от дърво. Беше дребен мъж с огромен търбух, с изпъкнали очи и изтъняваща посивяла коса, висяща на кичури, а брадата и мустаците му бяха чисто бели. Дьо Пайен и преди го бе срещал. Бозо изглеждаше напрегнат, човек с непрестанно стрелкащи се очи и трепкаща долна устна. Бе нервен, като че не знаеше защо беше призован от Лондон да се срещне с великия магистър, който междуременно бе убит в кървавия сблъсък при стените на Аскалон.

Докато Берингтън мълвеше благодарности към Бозо, Дьо Пайен бързо огледа другарите си. Майеле седеше със сведена глава, притиснал пръсти към повърхността на масата. Парменио зяпаше Берингтън, който чакаше да започне разказа си.

— От самото начало — рече Монбар. — Ричард, ние всички сме братя по кръст, но за някои от нас ти си непознат.

— Роден съм — начена рицарят — в Бруър в Линкълншир като втори син на господар на имение. Служих в свитите на много барони, включително Мандевил, граф на Есекс, преди да реша да отпътувам за Светите земи. Сестра ми — той се усмихна на Едмънд, — се съгласи да ме придружи. В Йерусалим се присъединих към Ордена на тамплиерите. Господарят Трамле ми бе наставник. Както може би знаете, служих в няколко замъка и гарнизона, преди той да ме повика обратно в Йерусалим. Бях провъзгласен за рицар ветеран. Служих под неговите знамена по време на много нападения — той замлъкна и облиза устни.

Монбар стана на крака. Донесе гарафа с вода и чаша, която Берингтън напълни, а после отпи от нея.

— Спомена сестра си — прекъсна го Дьо Пайен. — Лейди Изабела, да, познавам я. Тя не беше ли самотна в Йерусалим?

— Не, братко — Берингтън поклати глава. — Тя отседна с другите дами в бенедиктинския манастир близо до Портата на Ирод. Господарят Трамле бе много любезен. Той дори ѝ предложи малка къща в северната част на града. Тя си имаше своето наследство, а аз се грижех да не ѝ липсва нищо.

— Какво стана в края на отминалото лято? — настоя Монбар и изгледа Дьо Пайен, сякаш бе ядосан от прекъсването.

— Късно през миналото лято — продължи Берингтън — около и вътре в Храма под купола, както и в други части на Йерусалим, бяха извършени ужасяващи убийства. Бяха погубени млади жени, а телата им бяха обезкървени. Да, Йерусалим може и да привлича праведните, ала приютява и обитателите на ада. Първоначално градските управители смятаха, че някой луд е повел своя нечестива война, защото жертвите бяха мюсюлманки, ала сетне бяха убити и франкски жени. Според мълвите смъртта им бе плод на черните науки, магия, вещерство, чародейство. Отправяха се обвинения. Имаше една вещица — Ерикто, говореше се, че била англичанка, пристигнала в града и се

отдала на тайното познание. Патриархът и управителят на Йерусалим обявиха награди за залавянето ѝ, ала Ерикто сякаш бе пазена от магии. Рядко я забелязваха, сякаш настина си менеше външния вид, така и не бе заловена. И така — той замлъкна за миг, — според приказките хората я виждали или да посещава, или да се навърта близо край сградите на Храма. Други източници пък намекваха, че Орденът на Храма може да е намесен, и по-лошо — че тайно сборище от магьосници е проникнало в нашия орден. Случаят с Хенри Уокън със сигурност не уталожи слуховете. Беше си спечелил зловеща слава, защото се промъкваше в града, посещаваше домовете на уличниците, продажниците, бордеите, пивниците и баните, посещавани от леки жени. Не беше кой знае какво, не бе достатъчно, та да бъде съден, ала подобни слухове се обърнаха в обвинения срещу ордена, че братята ползвали магия. — Берингтън вдигна ръка. — Разбира се, подобни обвинения срещу нашето братство са били отпращани и преди. Нашите писари и учени изучават тайното познание на евреите и на арабите, а това от своя страна всява смут у някои прелати на Светата Майка — Църквата, ала този път обвиненията бяха сериозни. Името на Хенри Уокън не слизаше от устите на хората. Господарят Дьо Трамле се обърна за съвет към мен като изтъкнат рицар тук, в Йерусалим. Покоите на Уокън бяха претърсени. Той притежаваше ковчежета и сандъчета с тайни чекмеджета и отделения. В тях имаше достатъчно доказателства, за да бъде обесен или изгорен няколко пъти.

— Какви по-точно? — тихо попита Парменио.

— Купи и стъкленици, оцапани с кръв, вещи или скъпоценности, взети от момичетата, книги със заклинания, билки. Уокън отхвърли обвиненията. Трамле обаче настоя той да бъде съден за престъпленията си, макар и не в Йерусалим — скандалът щеше да бъде прекалено голям. Великият магистър искаше да държи всичко *sub rosa* — в тайна. Той се допита до мен и реши, че аз трябва да отведа Уокън обратно в Англия, където да бъде съден в имението на Храма близо до Уестминстър. В същото време, доколкото знам, той ти изпрати писмо, господарю Беосис, в което те молеше внимателно да преосмислиш всичко, което знаеш за Уокън в Англия и те призоваваше да дойдеш тук.

— Да, да, така беше — развълнува се Бозо. — Много се обезпокоих, когато получих призива му. Господарят Трамле ме молеше

да извърша внимателни проучвания за произхода на Уокън. И за това как бе постъпил в ордена ни.

— И? — попита Дьо Пайен.

— Много малко открих — Беосис сви рамене. — Хенри Уокън е роден и отгледан в имението Борли в Есекс. Родителите му починали, когато бил малък, и имението било поставено под опека. Когато пораснал достатъчно, Уокън също служил при Мандевил. По-късно предал имението си на нашия орден, към който бе търсил път. Аз го приех. За кратък период бе послушник в Лондон, сетне помоли да бъде пратен в Светите земи.

— Какъв човек беше той? — попита Парменио.

— Набожен, отдаден, добър рицар, но потаен — Беосис вдигна рамене. — Със сигурност не бе сплетник или пък бърбовец.

— Такъв бе и в Светите земи — обади се Берингтън. — Уокън бе затворен в себе си. Е, хранеше се в нашата трапезария — сигурно си го срещал, Майеле.

— Да, няколко пъти. Не се набиваше на очи — Майеле се усмихна. — Не и ако сам не пожелаеше да бъде забелязан. Среден на ръст, русокос, доколкото си спомням, с изключително сини очи, можеше да бъде приятен и любезен, ала много малко съм говорил с него. — Филип направи гримаса. — Знаех, че е от Есекс, че за кратко се е сражавал в гражданската война, ала повечето английски рицари са го правили.

— Ами ти, Дьо Пайен? — попита Монбар. — Ти познаваше ли го?

Едмънд поклати глава:

— Не, милорд. Преминах кратко обучение в Йерусалим и околностите, преди да бъда пратен в Белия замък.

Монбар кимна, посочи към Берингтън и рече:

— Продължавай.

— Уокън продължи да настоява, че бил невинен, ала доказателствата срещу него бяха неоспорими. Господарят Трамле реши, че аз трябва да го съпровожда заедно с двама сержанти до пристанището в Триполи и там да се качим на кораб за Англия.

— Ами Ерикто? — заговори Парменио. — Какво стана с нея?

Монбар разпери ръце.

— В Свещения град бе извършено претърсване. Изглежда, тя бе изчезнала, макар че според мълвите все още се криела в Йерусалим.

Дьо Пайен си спомни страшната фигура, която бе зърнал при отпътуването от Йерусалим към Хедад, ала реши да замълчи сега, както щеше да постъпва и занапред.

— И така, ние напуснахме града — продължи Берингтън — и потеглихме през Йорданската долина към крайбрежието. Стигнахме до Кладенеца на Иаков^[2], на изток от Наблус. Възнамерявах да продължим пътуването през Самария и да лагеруваме близо до гроба на свети Йоан Кръстител^[3]. Уокън се бе променил. Вече не се държеше като невинен. Започна да прави намеци, че обвиненията са основателни. Не съм съвсем сигурен дали не се хвалеше. Каза, че питае дълбока ненавист срещу крал Стивън и че се надява, когато се завърне в Англия, да има възможност да излее омразата си върху самия крал.

— Какво? — Парменио се отблъсна от масата.

— Така твърдеше — заяви Берингтън. — Че таи омраза, че има кръвна вражда с крал Стивън. Твърдеше, че Орденът няма да го възпре. Че ще бъде освободен, обвиненията — оттеглени, че после той и други имали сметки за уреждане.

— Защо — попита Дьо Пайен. — Защо се е променил Уокън? Ти казваш, че първоначално защитавал невинността си.

— Не знам — отвърна Берингтън и прехапа крайчеца на устната си, — обаче размишлявах. В Йерусалим той може би е вярвал, че ще успее да опровергае обвиненията, но когато го оковаха във вериги, за да отплава на кораб за Англия, явно е осъзнал, че подобни протести няма да му помогнат. Изглеждаше уверен, сигурен и доста безочлив. Не спомена никого друго, ала, разбира се, вероятно е имал свои съмишленици в града. И така ние с един рицар тамплиер и двама сержанти — Берингтън разпери ръце — мислехме, че никой бандит не би дръзнал да застраши пътуването ни. Още повече че минавахме и покрай аванпостове и можехме да повикаме помощ.

— Нападнали са ви? — попита Майеле.

— Късно през нощта — отвърна Ричард. — В един оазис близо до Кладенеца на Иаков. Бях сложил постови. Уверих се, че Уокън е все така здраво окован във веригите. Само Бог знае истината, ала тъкмо преди зазоряване ни нападнаха, бяха около двайсетина. Бяха се

промъкнали в лагера, не съм убеден дали някой от сержантите не е бил подкупен. Ръкопашната схватка, която последва, бе кървава и свирепа. Аз не отстъпвах, ала нападателите ни бяха добре въоръжени с лъкове, копия, пики и боздугани. Сержантите, без значение кому бяха предани, бяха убити. Опитах се да се добера до Уокън. Знаех, че набегът има за цел да го освободят. Щях да го убия още тогава, на място, ала когато стигнах там, той вече бе изчезнал. Скрих се, а нападателите се оттеглиха. Бях целият в синини и рани. Когато слънцето се показва, открих, че всичките ни запаси и коне бяха отмъкнати. Така погиват могъщите — прошепна той. — Няколко часа преди това бях рицар тамплиер, въоръжен, с броня, яхнал добър боен кон; сега нямах нищо, бях облечен само с ризата си. Не можех да остана там. Направих каквото можах за мъртвите и тръгнах пеш. По-късно същия ден бях нападнат от пустинни скиталци. Скоро те осъзнаха кого са заловили. — Берингтън сви рамене. — Бях предаван от ръка на ръка. Молих ги да ми позволят да пиша на нашия велик магистър в Йерусалим, казвах им, че той ще ме откупи, ала те отказваха. Бях доведен в Аскалон и затворен като роб. Тогава реших да избягам. Скрих се в града, опитвайки се да измисля какво да правя оттук нататък. Отчаяно исках да се върна в Йерусалим — той отново вдигна рамене. — И тогава дочутите от мен слухове се оказаха верни. Крал Балдуин настъпваше към Аскалон. Градът бе обсаден — Ричард кимна към Дьо Пайен. — Нямах друг избор, освен да правя онова, което сте правили и вие — криех се в бедняшките квартали, потулвах се и се молех да дойде избавление.

— Значи Уокън е избягал? — рече Парменио. — Господарю Ричард, преди обсадата на Аскалон вашият велик магистър ни изпрати със заръка при Низам, халифа на асасините в Хедад. Той ни разказа, че Уокън го бил навестил там — Тиери прочисти гърлото си. — Но онзи Уокън, който е отишъл там, е бил само един скитащ просяк. Нима е бил същият мъж, който е организирал такова драматично бягство?

Берингтън въздъхна шумно. Дьо Пайен не се издаде. Беше решил, че така е най-добре. Нямахше да разкрие какво му бе казал Низам — че Уокън е бил целеустремен мъж, зает с кобните си дела. Още повече, че това, което халифът му бе казал, съвпаднаше с описанията на Берингтън, според които Уокън бе опасен противник.

— Не знам — отвърна Ричард. — Господарю Парменио, чувал съм за теб. Ти познаваш асасините. Дали са ви казали истината? Дьо Трамле все пак подозираше, че са замесени в убийството на граф Реймон.

— Прочетох отговора на халифа — намеси се Монбар. — Твърди, че той и хората му нямат нищо общо с онова, което се случи с граф Реймон. Предлага Трамле да сложи в ред собствения си дом, преди да се бърка в чуждите. Е, отговорът е дипломатичен, тактичен, пълен с хвалебствия и съпроводен с дарове, ала посланието му бе достатъчно ясно.

Дьо Пайен забеляза, че Тиери е възбуден и измъчван от въпроси. Въпреки цялата подкрепа, която му бе оказал в Аскалон, генуезецът си оставаше загадка. Какво бе търсил в Хедад? Знаел ли е за посещението на Уокън там?

— И защо аз бях пратен в Триполи? — попита Майеле.

— По две причини! — отвърна остро Монбар. — Първо, защото си англичанин. Беше срещал Уокън, може би щеше да го познаеш. Второ, ти си побратим на Дьо Пайен.

— Признавам — разпери ръце Едмънд, — че се съмнявах в мотивите на великия магистър да ме прати в Триполи и после в Хедад.

— Не, не — Монбар поклати глава. — Господ да дари покой на Трамле. Понякога той постъпваше глупашки, можеше да бъде много самонадеян и прибързан, ала те ценеше, господарю Едмънд. Ти беше пратен при Низам първо, защото беше в Триполи, и второ — като знак за почит — твоето име е почитано не само от християните, но и от нашите врагове.

— Ала е имало кръвна вражда — обяви Парменио — между Низам и семейството на Дьо Пайен. Трамле го е знаел.

— Да, знаеше, и това е другата причина, поради която прати Едмънд. Той знаеше всичко за кръвната вражда — знаеше, че лорд Юг по време на набезите бил пощадил живота на жената на Низам и на детето в утробата ѝ. Знаеше, че Дьо Пайен ще бъде в безопасност в Хедад, че никаква беда няма да го сполети. Това беше знак за доверие. Едмънд, по някакви причини семейството ти никога не е говорило с теб за враждата. Трамле сигурно е узнал това и не би ти разкрил истината, освен ако ти не бе отказал да отпътуваш. В края на краищата той обаче знаеше, че ти ще бъдеш в безопасност там.

Помещението потъна в тишина. Всички седяха заслушани в звуците, долитащи отвън: ревът на рог, цвиленето на кон, чаткането на копита, виковете на слугите, смеховете около кладенеца, откъдето вадеха вода. Дьо Пайен се вгледа в Монбар. Великият магистър изглеждаше измъчен и изнурен. Едмънд се зачуди какво от всичко това бе истина. Дали Уокън беше вещер, магьосник, чародей? Възможно ли бе да е опитал с лъжа да се освободи от обвиненията, ала след като го бяха арестували, да е показал истинската си същност? Онова, което бе казал Берингтън, имаше смисъл. Много малко бяха хората, които дръзваха да нападнат тамплиерски пратеници, и със сигурност не биха посегнали на рицар тамплиер и двамина сержанти. Навярно Уокън бе имал последователи в града, мъже и жени, верни на него, както федаините бяха предани на Низам. Ами Парменио, каква бе неговата истинска роля? Защо Дьо Трамле, а сега и Монбар, бяха приели генуезеца в тайния си съвет? Дали той бе виновен за онази арбалетна стрела отвън Аскалон? И все пак, като си помислеше, онази стрела явно бе пусната по-високо, а Парменио бе спасил живота му в града. Ами Берингтън, Майеле и Уокън? Те имаха доста общи неща помежду си. И тримата бяха английски рицари, бяха се сражавали в гражданската война на страната на противниците на крал Стивън, зачислени в свитата на онзи Мандевил, графа на Есекс. Дьо Пайен бе изказал на глас мислите си. Берингтън се усмихна, а Майеле само сви рамене.

— Едмънд — каза той с лениво безразличие, — не крия в тайна миналото си. Бих се за Мандевил, както и Берингтън за известно време, също и Уокън. Само три имена измежду хилядите други. Помни, че Мандевил бе въввлечен в бунта заради неправдата, извършена от крал Стивън, не че нас това ни интересуваше. Ние се биехме като наемници. Много мъже го правеха. В края на краищата единствено Храмът се опита да защити името на Мандевил и да му устрои подобаващо погребение.

— Ала Уокън е различен. Той е говорел за кръвна вражда с крал Стивън.

— Ти ме познаваш, Едмънд. Аз наблюдавам и се надсмивам, ала мъже като Уокън хранеха дълбока преданост към Мандевил. Те винят крал Стивън за смъртта на графа — крал, чиито ръце са опетнени с кръвта на техния господар. Ти не си ли съгласен, Ричард?

Берингтън кимна и тупна по масата.

— Много английски рицари се сражаваха за Мандевил — съгласи се той. — За мнозина това бе обикновена служба, ала за някои... е, то бе различно, неповторимо. И наистина, когато Уокън започна да се разкрива в действителност, стана ясно, че тази преданост не е само спомен, а го вълнува и сега. Той дори наричаше крал Стивън убиец, който трябвало да плати за престъпленията си.

— Достатъчно за това засега — заговори Монбар. — Събитията в Англия ме тревожат, ала се надявам, Едмънд, че за момента онова, което чу тук, е успокоило тревогите ти и тези на другарите ти. — Великият магистър пое дълбоко дъх, преди да продължи: — Ти и Майеле бяхте пратени в Триполи, за да закриляте граф Реймон, защото този благородник бе дочул слухове, че го дебне опасност. Споделил това с великия магистър и помолил за помощта му. Дьо Трамле, обезпокоен заради бягството на Уокън и заради изчезването на Берингтън, те изпрати като израз на доверие — наследника на великия лорд Юг. Теб, Майеле, прати, защото можеше да разпознаеш Уокън. В действителност ние не знаем кой наистина организира покушението, но нашият велик магистър, Господ да дари покой на душата му, все още бе силно разтревожен. Реши да изпрати и трима ви в Хедад, за да получи уверенията на асасините, че не са замесени, както и да получи думата на халифа, че подобно нещо никога няма да се случи.

— Ами Аскалон? — попита Едмънд и се покашля. — Желанието на великия магистър да нахлуе в града — това беше ли свързано с теб, Берингтън?

— Да, беше — намеси се Монбар. — Мълвата сама си бе вестоносец. Сплетниците бърбеха из пазарищата, че един тамплиер е бил заловен и продаван, тези новини стигнаха и до Йерусалим. Трамле сигурно бе заподозрял, че магистър Ричард, или дори Уокън, е затворен в Аскалон. Може би това обяснява прибързаността на великия ни магистър, желанието му да превземе крепостта, глупавия, изключително глупавия риск, който той пое.

— След изчезването на Берингтън — заговори Парменио — великият магистър сигурно е пратил съгледвачи, които да открият какво се е случило в действителност? Те навярно са следвали същия път?

— Така е — отговори Монбар. — Без никой да знае, Трамле прати потеря от рицари и сержанти. В оазиса край кладенеца те открили следи от битка, ала никакви трупове. Трамле бе горд човек. Рицар тамплиер и двама сержанти бяха изчезнали, а тамплиер отстъпник бе на свобода. Това не е било за него повод за задоволство. Нищо чудно, че е решил да превземе Аскалон.

— Ами Уокън? — попита Дьо Пайен.

— Няма го, изчезнал е като мираж в пустинята — каза Монбар, — ала ние смятаме... Е, позволете да изкажа подозренията си. Смятам, че Уокън, а вероятно и вещицата Ерикто, са избягали от Триполи по море. В този момент те пътуват обратно към Англия или вече може би са стигнали онези брегове. Има възможност, истинска опасност, да се опитат да нанесат вреда на крал Стивън и неговата кауза. Както знаете, гражданската война в Англия между Стивън и неговия роднина Хенри Фицемпрес е като отворена рана в тялото на това кралство. — Монбар замлъкна. Хвърли бърз поглед към Бозо. — Господарят Трамле изключително силно желаше Ордена на Храма да увеличи мощта и влиянието си в Англия. Крал Стивън доказа, че е добър приятел, и ни предостави имоти в Лондон и на други места. Разбирате ли накъде бия? Не искам името на Храма да бъде очернено от някакъв убиец. За да бъде ясен — Монбар посочи през масата, — господарят Бозо ще отпътува обратно за Англия. Вие, Едмънд дьо Пайен, Филип Майеле и, да, ти също, мастър Парменио, ще го придружите. Вашата задача ще бъде двойка. Първо — той вдигна ръка, — да предупредите крал Стивън за опасността. И второ, да намерите Уокън и да го екзекутирате.

[1] Ролан и Оливър са двама от възпяваните от средновековната литература приближени и прославени рицари на император Карл Велики. Герои на „Песен за Ролан“. — Бел.прев. ↑

[2] Смята се, че кладенецът е изкопан от самия Иаков. Според евангелието на Йоан тъкмо при този кладенец Исус срещнал самарянката, която помолил за вода (Йоан 4:6-7). Град Наблус, който се намира в областта Самария, в древността е бил наричан Сихар. — Бел.прев. ↑

[3] По заповед на Ирод главата на Йоан Кръстител била отсечена и погребана отделно от тялото, защото враговете му се страхували от

възкръсването на пророка. Според вярванията ученици погребали тялото на Предтеча в областта Самария. — Бел.прев. ↑

ЧАСТ ВТОРА
АНГЛИЯ
ЕСЕНТА НА 1153 ГОДИНА

ГЛАВА СЕДМА

*Първо той пристигна в Уолингфорд с
голяма армия...*

— Зареди, задръж, освободи!

Едмънд дьо Пайен трепна, когато купите на катапултите литнаха напред, изстрелвайки снарядите си над придошлите талази на Темза. Няколко не стигнаха целта. Други се блъснаха в тълпите мъже, струпали се на отсрещния бряг, или, което бе още по-добре — врязаха се в понтонния мост, който войниците на Хенри Фицемпрес се опитваха да построят. Ако успееха, тогава можеха да разрушат крепостта на замъка Гифорд, който крал Стивън набързо бе построил на мястото, където Темза се стесняваше, преминавайки около града и тъмния масив на замъка Уолингфорд.

— Отново! — рицарят-знаменосец с омърляни одежди в червено и златно вдигна меч си и извика на потящите се войници. — Още веднъж преди заник слънце. Дайте на негодниците кървава вечерня, а утре ги разбудете за утринната молитва!

Мъжете се разсмяха и ободриха. Катапултите отново бяха заредени и запяха ужасната си песен, горяща дъга се изви в тъмносиньото небе, вече обагрено в червено от залязващото слънце. Дьо Пайен се облегна на масивната дървена ограда и се загледа отвъд реката.

— Все същото — рече той сам на себе си. — Убийства и смърт! Обичаме това, в кръвта ни е, то е нашата същност.

— На кого говориш?

Дьо Пайен се извърна рязко и видя Изабела Берингтън, застанала пред него. Красивото ѝ лице бе почти цялото скрито от тъмнозелената качулка, обточена с хермелин.

— Милейди, ти не бива да бъдеш тук — Едмънд бързо заслиза по стълбата.

— Глупости, Едмънд! — Тя пристъпи по-близо и красивите ѝ очи загледаха дяволито. — Ричард казва, че врагът никога няма да ни улучи. Ние сме като деца, не е ли така, стоим около воденичния яз, задяваме се един с друг и се дразним, ала не причиняваме вреда.

Сякаш за да подчертае присмехулно думите ѝ, огромен камък излетя от един катапулт на отсрещния бряг и цопна в реката, изстреля пръски вода и ги запрати към издигащата се дървена ограда от колове. Изабела се засмя и се приближи още повече, вкопчвайки се в Дьо Пайен, сякаш бе уплашена. Той хвана ръката ѝ, целуна върховете на пръстите ѝ и я пусна.

— Четири месеца. — Едмънд се извърна, като че ли смутен, и се загледа през двора към големия замък от дърво и зидария. — Четири месеца, откакто напуснахме Светите земи. Никога не съм мислел, че ще се намерим в безопасност, и ето ни сега тук...

Двамата тръгнаха през двора, отнесени за малко в спомените за пътуването от Аскалон до Кипър през Средиземно море, когато бяха минавали през друмища, реки и планински пътеки. Времето беше хубаво, в разгара на лятото, бе имало само няколко бури, а писмата, носещи печата на Монбар, бяха им осигурили удобен подслон и прясна храна в обиталищата на тамплиерите или в цистерианските манастири. Двамата им слуги се бяха разболели и те ги бяха оставили в една болница извън Авиньон. Парменио също бе заболял от треска, беше се мятал и извивал, бълнувайки небивалици, крещейки на латински. Лейди Изабела, с помощта на един лечител, го бе изцерила в бенедиктинска лечебница. През по-голямата част от пътя бяха пътували почти като непознати, бяха се разделяли, качвайки се на различни кораби или заради коне и товарни кончета, които имаха нужда от нова подкова. Когато се виждаха, те се съсредоточаваха върху ежедневните задачи, изправяйки се пред тях, вместо върху онова, което щеше да се случи в Англия. Сега, когато вече бяха тук, като че ли не знаеха как да постъпят.

Изабела и Едмънд спряха пред главната порта, отвеждаща извън замъка. Вече палеха факлите. Ратаи, прислужници и коняри бързаха наоколо, подготвяйки вечерното ястие или нагласяйки конете за през нощта.

— Едмънд?

Той примигна и погледна красивото лице, както често бе правил по време на пътешествието им. Беше омаян от странните ѝ виолетовосини очи, неугасващата усмивка. Изабела бе пълна със слънчева светлина и радост. Той признаваше пред себе си, че тя бе истинската русокоса дама от легендите: красива, изкусителна, недостъпна, ала заключена в своята сребърна кула с врата, залостена не само от нея, но и от неговите клетви за подчинение и целомъдрие. Напрежението, което нейното присъствие му носеше, често смущаваше деня и тровеше съня му.

— Милейди, извини ме.

— Все мечтаеш — тя се повдигна на пръсти и потупа бузата му с ръка, облечена в ръкавица. — Господарят Беосис и брат ми ме пратиха. Ти не си част от тази война, Едмънд. Ордена на тамплиерите няма да се намесва.

— Ние сме замесени — отвърна ѝ Дьо Пайен, — просто защото сме тук. Трябваше да се уверя, ала в действителност войната тук не е различна от войната другаде. Както и да е — той опита да се разведри, — защо пратиха дама?

— Защото исках да дойда, а имам и придружител — винаги бдителния Майеле — закачливо додаде тя. — Той ни очаква.

Дьо Пайен отведе коня си от конюшната, уви юздите около ръката си и поведе животното под временната порта над зловонния ров и надолу по склона, където Майеле седеше отпуснато на седлото си, а зад него жребецът на Изабела хрупаше тревата. Последваха обичайните закачки и задевки, докато Едмънд помагаше на Изабела да се настани в седлото, преди сам да яхне своя кон, докато Майеле му изреждаше вестите. Господарят Беосис, когото Майеле тайно наричаше „Жабока“, ги бе повикал да се явят в трапезарията на приората Уолингфорд. Изглежда крал Стивън, неговият син — Юстъс — и двамата най-видни кралски съветници — Хенри Мърдак, архиепископ на Йорк, и Саймън дьо Санлис, граф на Нортхемптън — щяха да се присъединят към тях за богато пиршество, което в момента се подготвяше в кухните на приората.

— Негова светлост кралят — Майеле направи присмехулен жест с ръка — иска да ни разпита и, предполагам, да намери отговори на някои от въпросите си. Които ние няма да можем да му осигурим.

Дьо Пайен слушаше с половин ухо язвителните коментари на Филип по отношение на притесненията на Жабока. Не бяха имали много възможности да размишляват по време на тежкото си пътешествие. Беосис бе погълнат от страховете си, че Уокън е пристигнал в Англия и вече осъществява злите си намерения. Всъщност въпреки тяхното бързо, разтърсило костите им плаване с платнохода, с който бяха стигнало до Дувър, те не бяха открили нищо за злосторника, когото преследваха. Управителите и надзирателите на пристанището в Дувър не откриха в записките си никакъв Уокън, който да е влизал в кралството. Беосис бе ползвал влиянието си и беше разпратил писма и до други пристанища и пристани. Бяха чакали отговорите в Дувър, докато всички се възстановяваха от пресичането на Тесните морета^[1] — ужасяващо преживяване. Лятна буря бе раздвижила талазите, бе въртяла кораба и бе карала дървенията му да скърца и ръмжи в протест. Когато слязоха на брега, те отседнаха, за да се отморят, в пилигримската гостилница „Добрият самарянин“, да изсушат вещите си, да се нахранят и да наемат коне. Липсата на вести за Уокън ги потисна, ала Беосис гордо обяви, че сега, след като вече се бе завърнал на своя, тамплиерска територия в Англия, имал власт над малките братства из кралството, а пък главната прецептория^[2] била приютена в ограденото с ров укрепено имение на Храма в енорията на църквата „Сейнт Андрю“, в Холбърн, северно от Темза. Бяха разпратени и вестonosци до Лондон и други местности, които търсеха за новини относно Уокън. Отговорите пристигнаха, след като групата им бе отпътувала от Дувър с намерението да се срещне с крал Стивън колкото беше възможно по-скоро. Никой не споменаваше мъжа, когото диреха. Това само засили тревогата на Беосис, докато останалите бяха погълнати от събитията, случващи се около тях.

Гражданската война между крал Стивън и неговия родственик — Хенри Фицемпрес — се ожесточаваше и всеки от тях се стремеше да въввлече противника си в битка и да го разгроми напълно. Стивън бе решил да нападне крепостта на Фицемпрес в Уолингфорд — стратегическа твърдина, контролираща както Темза, така и основните пътища, минаващи през кралството. Бе наложил обсада, бе построил замъка Гифорд, за да блокира всички друмове, с надеждата да провокира Хенри да тръгне към Уолингфорд, за да разгроми обсадата, и по този начин да реши нещата чрез битка.

— Уморени войници, които се дебнат един друг — така Майеле описваше враждата им.

Признаците на войната бяха очевидни по време на пътуването им на север: опожарени села, изоставени нивя и жестоки банди от въоръжени мъже, които тихомълком изчезваха при вида на различните знамена и флагове на Храма. Войски се тътреха по пътищата, бойни коли и обсадни машини тракаха зад тях. Черни колони дим омърсяваха синьото небе. Далечни червеникави зарева на просветващи пожари осветяваха мрака на нощта. Ешафодите и бесилките бяха обичайна гледка и добре накичени с гниещи тела. И въпреки това Дьо Пайен бе истински запленил от необичайния нов пейзаж — благословено прохладно облекчение след гъмжащата от мухи и винаги изпепеляваща жегата на Светите земи. Берингтън и Майеле се радваха, че си бяха у дома, и се веселяха като поклонници, достигнали избраното от тях свещено място. Парменио, към когото Дьо Пайен оставаше подозрителен, се държеше като удивен пътешественик, макар че от време на време генуезецът допускаше грешки, изпускаше по някоя дума, която караше Едмънд да се чуди дали той и преди не бе посещавал тази земя на мъглите. Колкото до всичко останало, Дьо Пайен тайно се любуваше на прохладния мрак, на рязката смяна на слънчевото време с дъждовно, на облаците, които се носеха из небето над ширналите се поля в кафяво и златисто, на пълните с риба бистри потоци, на лесовете и горите, простиращи се като зелен океан към далечния хоризонт.

Веднъж, след като бяха отпътували от Дувър, той се опита да преброи различните багри на зеленото и се изгуби в тяхната прелест. Преди около трийсет години чичо му Юг бе посетил тези острови и Дьо Пайен осъзна защо Храмът бе така нетърпелив да пусне корените си в тази толкова богата и плодородна земя. Но освен това кралството притежаваше и някаква осезаема тайнственост, особено в горите и лесовете, които го караха да си припомня историите на баба му Елеонор за загадъчни кътчета, изпълнени с внезапни шумове, за папратите и тревата, разлюлявани сякаш от промъкващ се под тях незнаен ужас. Дървета, прастари като света, простираха над него клоните си — закривени и опънали черни клони нагоре към небесата. Цветя изпъстряха полянките, над които прелитаха всякакви разноцветни птици, а отвъд тях тресавищата, блатата и застоялите

езерца лежаха притихнали като гробове, сякаш някаква демонична напаст бе прелетяла над тях. Древни камъни и руини, край които някога жреци почитали зловещи богове, бяха нещо често срещано. Майеле подсили настроението, като разказа приказки за дивите гористи местности, които ставали обиталища на гоблини^[3], духове и други привидения; легенди за уродливите гаргойли^[4], които живеели вдън горите и винаги били готови да се нахвърлят върху изнурените пътници. Филип разказа тези истории, докато намигаше на лейди Изабела и наблюдаваше лицето на Дьо Пайен. Едмънд внимателно прикриваше собствените си страхове, ала нощем тези разкази помрачаваха сънищата му и се появяваха кошмарите, че се е изгубил на подобно място без кон и оръжие, че трябва да бяга из мрачни поляни, преследван от среднощни сенки.

— Едмънд?

Той се стресна. Майеле и Изабела бяха спрели. Почти бяха прекосили кралския лагер, разположен пред замъка Гиффорд — ширнало се множество от колиби и шатри от волски кожи, струпани около светлеещи огънове. Войската си почиваше и нощният въздух бе натегнал от миризмата на готвено и вонята на отходните ями и редиците коне.

— Едмънд — присмехулните нотки в гласа на Изабела му напомниха на тона на Низам, — отново мечтаеш. — Тя посочи лагера. — Майеле смята, че размириците няма да продължат още много. Хенри Фицемпрес трябва да поиска мир. Ти как мислиш?

Все още обсъждаха войната, когато минаха под огромната укрепена порта на приората Уолингфорд и стъпиха в големия настлан с плочи вътрешен двор, където се намираха конюшните, ковачниците, кухните, помещенията за миенето на съдовете и за съхранение на храните. Дьо Пайен слезе от жребеца, увери се, че коняр ще се погрижи за животното, и тръгна към тясната спалня в къщата за гости, в която бе настанен. Камбаните на приората забиха за вечернята. Той свали бронята и оръжията си, изми се, сложи плаща си и се присъедини към братята в потъналата в сенки църква — сграда от светъл варовик, богато украсена с колони, арки, статуи и водоливници — в която светлината от свещите примигваше тайнствено на фона на полирания дъб на аналоя и другите мебели. Заби камбана и приорът начена службата:

— О, Господи, ела ни на помощ...

Братята, нахлупили качулките си, припяха отговора:

— Напълно ли ще ни отхвърлиш? Повече няма ли да излезеш с войските ни?

Мислите на Дьо Пайен отново отлетяха към онази стая на съвета в Аскалон. Оттогава насетне, сякаш изучавайки псалм, той размишляваше над логиката на онова, което му бяха разказали. Ужасяващите убийства в Йерусалим, появите на Ерикто, обвиненията срещу Уокън и доказателствата в тяхна подкрепа, залавянето и планът за отпращането му в Англия, бягството на затворника и опитите му да спечели благоразположението на асасините. Едмънд започна да обмисля възможността Уокън да бе виновникът за убийството на граф Реймон. Беше логично — можеше да е откраднал медальона и камите в Хедад като част от плана си да убие велик лорд и по този начин да предизвика хаос заради Трамле, който, въпреки че бе осигурил закрилници, се бе оказал неспособен да предотврати гибелта на граф Реймон.

— Ти потресе земята, разби я...^[5] — припяваха монасите.

Да, Уокън несъмнено бе потресъл покоя на ордена. Дьо Пайен и Майеле не се бяха справили със закрилата на граф Реймон, а Трамле не бе имал друг избор, освен да ги проводи в Хедад, за да разкрият дали наистина бе възможно асасините да са замесени. Именно те бяха логичните пратеници. И двамата бяха станали свидетели на смъртта на граф Реймон, а и присъствието на Дьо Пайен щеше да бъде израз на почит по отношение на Низам, който имаше особена връзка с основателя на ордена. Това важеше и за изпращането им в Триполи: отново бе разбираем жест на уважение по отношение на графа, а Майеле може би щеше да разпознае сънародника си.

— И ни напои с омайно вино...^[6]

Пайен се усмихна сам на себе си. Може би собственото му объркване щеше да намалее. Присъствието му в Триполи навярно беше целяло възпирането на заговорниците. Нима те биха опитали да нападнат франкски лорд, закрилян от тамплиери, един от които бе наследник на рода Дьо Пайен? Както се бе оказало, това бе грешка.

— Слава на Отца, и Сина, и Светия Дух! — припяха монасите.

„Ами останалата част от заговора?“ — зачуди се Едмънд. Берингтън бил заловен и се оказал в Аскалон. Бил е отговорен за

Уокън, обяснимо бе да го пратят обратно в Англия заедно с Беосис, за да издири Уокън; логично бе и Дьо Пайен и Майеле да го придружат. Майеле бе англичанин, докато — отново — името на Едмънд бе начин да се изрази пред английската корона сериозното отношение на тамплиерите към така създадите се обстоятелства.

— О, Боже, нападнаха светия Твой храм — изпяха братята.

Сега монашеският хор премина към следващия псалм, ала Дьо Пайен остана изгубен в мислите си, втрънен в резбования образ на див човек^[7], обгърнат в шума — удивителен лик на върха на една колона срещу него. Едмънд реши да загърби миналото и да се съсредоточи върху събитията от настоящето. Първо, къде бяха Уокън и вещицата Ерикто? Все още не бяха открили доказателство за появата им в Англия. Второ, потайният генуезец Тиери Парменио — кой бе той в действителност? Защо се бе появил в Триполи? Защо Трамле му се бе доверявал толкова много?

— Проляха кръвта им като вода около Йерусалим — припя псалмочетецът, — и нямаше кой да ги погребее.^[8]

Дьо Пайен си спомни за Йерусалим и мъка бързо стегна гърдите му. Почувства се виновен пред Трамле. Великият магистър беше както глупав, така и самонадеян, ала нямаше никакво доказателство за предателство. Още повече че Трамле се бе доверявал на Парменио, така че защо и той да не го направи? И най-сетне — тайния код — защо му го бяха дали? Защо Низам толкова силно бе пожелал да му каже нещо, но го бе прикрил по такъв начин, че той да не може да си го преведе? Едмънд се огледа. Свещта в големия бронзов свещник на входа за хора привлече погледа му. Рицарят бързо се прекръсти и коленичи. Пламъкът показваше, че скоро камбанните удари щяха да известят настъпването на следващия час. Беше време да си тръгва.

Трапезарията на приората — продълговато варосано помещение с огромни черни разпятия, висящи по стените — бе празнично наредена. Меки рогозки, наръсени с билки, покриваха пода. Дървените маси бяха покрити с тежки бели покривки, а изваяна от сребро статуетка на Девата и Младенеца бе поставена в средата. Приорът бе извадил най-хубавите съдове на приората. Бакърени кутии за билки, поставени под прозорците, пръскаха топъл аромат. Крал Стивън, с

бледо слабо лице под гъстата червена коса, зелени очи с постоянно примигващи клепачи често пригладжаше с пръсти добре подстриганите си мустаци и брада, бе пристигнал без особена тържественост. Той бе свалил леката си броня и я бе хвърлил на усмихнат оръженосец, а после се протегна и прозя, преди шумно да измие ръцете и лицето си в предложената купа с розова вода. Юстъс — синът му, който бе облечен по подобен начин, бе одрал кожата на баща си, но бе по-свъсен и сдържан. Истински безмилостен мъж, помисли си Дьо Пайен, издаваха го устните — долната леко издадена напред — и с винаги присвити очи, сякаш принцът преценяваше всичко, което виждаше или чуваше. Най-видният духовник на краля — Хенри Мърдак, архиепископ на Йорк, бе гладко избръснат, със сивкаво лице и черна коса, прилежно подстригана на тонзура. Беше облечен в белите одежди на цистериански монах, около закръгления му корем бе завързан сребрист шнур с пискюли, а на краката си носеше черни сандали. Саймън дьо Санлис, граф на Нортхемптън и главен съветник на краля, бе белокос брадат мъж с открито войнишко лице, покрито с бръчки, и очи, зачервени от пушека на обсадните огънове. Когато пристигна, той веднага извика да му се донесе вино и, след като това не стана достатъчно бързо, грабна един бокал от някакъв поднос в нишата на прозореца и го пресуши — жълтеникави капчици оросиха мустаците и брадата му, както и обшитата му със злато туника.

Дьо Пайен и преди бе зървал кралската свита — близо до замъка Гифорд. Кралят лично бе напътствал катапултите, след като бе проучил движението на врага на отсрещния бряг. Сега той и другарите му бяха жадни, гладни и очакваха с нетърпение да се нахранят. Приорът благослови накратко трапезата и се оттегли. Започнаха да носят храната. Ястията бързо се сменяха едно след друго: супа от пъдпъдък; еленско месо в подправки; прасенце сукалче с гарнитура от плодове и зеленчуци; говеждо, сготвено с джинджифил и мащерка. Въпреки глада и умората си Стивън бе любезен и се усмихваше на Дьо Пайен и другарите му, като отделяше специално внимание на Изабела. Тя се бе облякла великолепно за случая, със синя рокля с висока яка и украсена отпред със сърма, дългата ѝ руса коса бе сплетена със зелени панделки, а около челото си бе сложила сребърно украшение. Мърдак и Нортхемптън бяха също така вежливи, ала Юстъс бе раздражителен като разгонен глиган. Той явно се бе скарал с баща си и неговите

съветници и очевидно имаше намерение да продължи свадата и по време на вечерята. Хенри Фицемпрес бе повел голяма армия за освобождението на Уолингфорд от обсадата. Кралят, който не бе сигурен в своите собствени войски, бе решил да прекъсне нападението на града и да склочи мир с врага си — решение, на което Юстъс ожесточено се противопоставяше. Мърдак и Нортхемптън опитаха да обуздаят сприхавите нападки на Юстъс, като на висок глас твърдяха, че кралят нямал избор, че бароните му се уморили от войната и искали да се оттеглят. Още повече че Хенри Фицемпрес може би щял да бъде склонен на мирни преговори. Юстъс не приемаше това и заплашваше да оттегли собствените си войски и да последва врага в Източна Англия.

Кралят бе склонен да се съгласи и начена спор с Дьо Пайен и събралата се компания. Тамплиерите не желаеха да бъдат въвличани. Стивън, примигвайки, запита Берингтън, Дьо Пайен и Майеле дали ако Юстъс реши да се оттегли, те поне биха го придружили до източните графства? Мърдак и Нортхемптън вече се бяха съгласили. Едмънд бе объркан. Той погледна към Беосис за съвет, ала английският магистър си оставаше мълчалив, неспокоен, сякаш кроеше таен план. Берингтън напомни, че тамплиерите бяха запазили неутралитет по време на гражданската война. Юстъс извика, че подобно нещо не съществувало, а Стивън, подкрепян от красноречието на Мърдак, изтъкна, че моли тамплиерите да направят това като негови посредници при сина му и да го напътстват по отношение на стратегическите въпроси.

Юстъс бе нетърпелив да чуе отговора на тамплиерите. Крамолата с баща му бе продължила цял ден и, ако тамплиерите се съгласяха, кралят щеше да му даде благословията си. Берингтън накрая се примири и едва когато този проблем бе решен кралят повдигна темата за мисията на тамплиерите в Англия. Той напомни на Беосис за помощта, която бе оказвал на ордена в Лондон и околните графства, и попита защо един тамплиер би желал да му навреди. Пребледнял, Бозо притисна ръце към корема си и посочи към Дьо Пайен и Берингтън — те да обяснят. Едмънд кимна на другаря си, тъй като той самият все още намираше норманския френски на английския двор малко по-различен от ползвания в Светите земи. Той бе по-точен и бърз и не бе изпъстрен с изрази от ползваната в Средиземноморието „лингва франка“. Парменио ги бе уведолил, че това отразявало

изолацията на английския двор, като по този начин им бе разкрил, че самият той знаеше саксонския език на простолюдието, и ги бе позабавлявал, като го наподобяваше. Сега генуезецът стоеше с каменно изражение, докато Берингтън разправяше какво се бе случило. Трапезарията притихна заради разказа. Дори и Юстъс престана да пие за малко, долната му устна бе влажна от вино. Той заяви, че на тамплиерите се носела славата, че са жестоки, също като асасините, и че ако тамплиер отстъпник бродел из кралството, то това било по-опасно от обикновена вражеска стрела. Нортхемптън бързо подкрепи принца и изтъкна, че в това потънало в мъгли кралство убийствата по заръка били нещо често. Парменио спомена, че трима от наследниците на Завоевателя вече били застигнати от тайнствена смърт в Ню Форест, единият от които вече като коронован крал; а настоящата гражданска война била избухнала, защото единственият брат на Матилда, принц Уилям, бил загинал при загадъчното потъване на Белия кораб в Тесните морета. Според генузеца мнозина твърдели, че смъртта на принца и на останалите хора била дело на Ангела на мрака. Непрестанните прекъсвания от страна на Юстъс напомняха на събралите се за това. След като Берингтън свърши, кралят помълча, потропвайки с пръсти по бокала си.

— Моят баща — започна той едва чуто, — се присъедини към Първия кръстоносен поход. Чували ли сте историята? Той изоставил кръстоносците пред Антиохия и се завърнал у дома. Може би това е част от някакво проклятие...

— Нищо подобно, ваша светлост — прекъсна го Мърдак. — Вашият баща се поправи. Той умря като истински християнски воин в битката при Рамала. Вижте, Мандевил — той бе прокълнат. — Дьо Пайен се озърна към Майеле, който му се усмихна и му намигна. — Мандевил — повтори Мърдак, — самозваният граф на Есекс, клетвопрестъпник, богохулник, вещер...

— Детски приказки — намеси се Майеле.

— Правел е черни жертвоприношения — настояваше на своето Мърдак. — Ти, Майеле, си се сражавал за Мандевил.

— Както и аз за кратко време — заяви Берингтън, — както и много рицари, които сега лагеруват край замъка Гифорд. Нали така, ваша светлост?

Стивън кимна в съгласие.

— Така е, така е — измърмори той. — Мандевил си спечели зловеща слава. Той плячкосваше манастири и абатства. — Кралят посочи към Берингтън. — Значи си се сражавал известно време за него и си напуснал отвратен. Така ли? — Ричард се усмихна утвърдително. — Сега си спомням — продължи Стивън, — че ти си спечели име на най-почтен рицар. Монасите в Или твърдяха, че си ги защитил от графа. Ала — кралят вдигна бокала си — някои от другите били същи дяволи.

— Половината от свитата ми — пошегува се Юостъс — сякаш са слуги на сатаната. Не се боят ни от Бог, ни от човек. Ваша светлост — той направи жест по посока на архиепископа, — вие знаете това. Мандевил беше велик граф, бе воин. Хиляди се стичаха под знамената му.

— Както и много чародеи, магьосници и вещици.

— Някога Мандевил бе мой най-пламенен и предан поддръжник — вметна кралят. — Направих ужасна грешка. Затворих го, защото бе набеден за заговор срещу мене. Мандевил се разбунтува.

— Той ограбваше църкви — Мърдак премина на латински. — Оплячкоса големи манастири като Рамзи и Или в мочурищата на Източна Англия. Ваша светлост, той умря отлъчен, с тяло и душа, прокълнати да отидат в ада, и затова ковчегът му все още е провисен на вериги от едно дърво в онова гробище в Холбърн. Орденът на Храма трябва да внимава — Хенри Мърдак изгуби вид на набожен духовник — сивкавото му лице имаше безмилостно изражение, а на устните му изби пяна.

— Ваша светлост, ваша светлост — успокои го Нортхемптън, нетърпелив да разсее напрежението, — много мъже се сражаваха за Мандевил и за другите велики лордове. Сега Уокън е опасността. Той питае лоши чувства както към короната, така и към собствения си орден. Тамплиерите се отнесоха с него като с отстъпник. Нашите гости са тук, за да го издирят. И така — той потупа по масата, — служителите в съкровищницата и архива направиха подробно проучване, ала откриха много малко за Уокън освен факта, че е притежавал имението Борли в Есекс...

— Махай се! — викна Юостъс на един прислужник, който бе отворил вратата. Принцът скочи на крака, грабна чиния, пълна с кокали, и я запрати към вратата.

Кучетата на краля, които се бяха настанили край един мангал, веднага скочиха и се сборичкаха шумно за кокалите. Юстърс грабна войнишкия си колан и отиде при тях да ги бие, ала Санлис го хвана за ръката, сетне му заговори тихо и внимателно го настани обратно на стола отдясно на баща му. Дьо Пайен наблюдаваше напрегнато. Юстърс бе прекалено сприхав, дали не страдаше от умствена болест? Спомни си дочутите истории, че макар крал Стивън да се радваше на популярност, някои духовници — и по-специално архиепископът на Кентърбъри и светият отец, бяха дали ясни указания Юстърс никога да не бъде коронясван като негов истински наследник. Папата бе непреклонен по този въпрос, решен да прекрати гражданската война. Ако Стивън спечелеше, тогава навярно Юстърс можеше да бъде коронясан, ала ако кралят бъдеше разгромен, военните трофеи и короната на победител щяха да идат при Хенри Фицемпрес. Изучавайки лицето на принца с изписано по него гняв, бялата пяна по устните му и скоростта, с която изпразваше чашите с вино, Дьо Пайен разбираше нежеланието на лордовете да служат на такъв господар. Юстърс можеше и да има слава на безстрашен в битка, ала...

Майеле го докосна по ръката:

— Беосис? — прошепна той.

Английският магистър се беше полуизправил, като че притеснен от избухването на Юстърс. Той стискаше масата и плъзгаше спускаше ръка между корема и гърдите си. Лицето му бе посивяло, капчици пот бяха избили над веждите му, очите му се изцъкляха, бе отворил широко уста в опит да поеме дъх. Дьо Пайен наблюдаваше с ужас как Бозо размахваше ръце, докато се давеше и задушаваше.

— В името на Бога! — ревна Юстърс.

Останалите гости се размърдаха, а Беосис се строполи на земята, разтърсен от свирепи гърчове — ръцете и краката му се мятаха, а главата му се блъскаше в пода. Смущението нарасна. В трапезарията се втурнаха слуги. Извикаха лецителя на приората, ала на Бозо вече не можеше да се помогне. Приорът дойде, когато магистърът на английския орден се сгърчи за последен път. С нахлупена качулка и епитрахил около врата, свещеникът бързо помаза умирация мъж и произнесе с висок шепот опрощаващите думи на последното причастие. Парменио отиде до стола с облегалка от черна кожа, на който бе седял Беосис. Взе бокала за вино и водната чаша и ги подуши,

сетне сбърчи нос и остави бокала настрана. Седеше и гледаше как Бозо умира, докато приорът довършваше работата си.

— Удар? — попита Юстърс.

— Отрова! — Парменио вдигна бокала. — Зловредна и зловонна.

Дьо Пайен отиде при тях и вдигна чашата. Бе полупразна. Забеляза мъничките зрънца на някакъв прах, смесен с утайката, помириса я. Хубавото червено вино бе силно, ала имаше и по-остра нотка, като на лекарството, което веднъж му бяха дали, докато имаше треска. Бутна чашата настрана. Кралската свита, разтревожена от вестите, се изсипваше в приората, нахлуваше в трапезарията, а Юстърс викаше на хората и им заповядваше да излязат.

— Каква отрова? — Стивън не се бе помръднал от стола си.

— Каква отрова? — повтори и приорът, бършейки ръцете си с кърпа, взета от близкия леген за умиване. Махна към Парменио и лечителя, които изследваха всяка гарафа, чаша и стомна на масата. — Ваша светлост, в нашата лечебница има всякакви билки. Градините ни изобилстват от минзухари, беладона, напръстник, двуцветна момкова сълза...

— Кой може да го е направил?

Приорът и лечителят вдигнаха рамене и поклатиха глави. Юстърс разгневено им махна да си ходят. Когато те си тръгнаха, принцът повтори въпроса си.

— Небеса! — възкликна Майеле. — Ако знаехме кой е виновен...

— Седях отляво на Беосис — Юстърс продължи, сякаш въобще не бе чул Майеле. — Ти — той кимна към Изабела — отдясно на него.

— Той не е ставал от мястото си — отвърна генуезецът. — Ръката му постоянно бе на бокала. Никой не се е доближавал до него.

— С изключение на слугите — заяви Филип. — Бях срещу него. Заклевам се, че никой не се е доближил достатъчно близо, че да сложи отровата в чашата му.

— Да — Парменио вдигна собствената си чаша, помириса я и отпи.

Юстърс забърза към вратата и завика приора, а Тиери поклати глава.

— Който и да е виновникът — промълви той, — отдавна е изчезнал, убеден съм.

— Трябва да наредим да отнесат трупа — заяви Берингтън.

„Беосис ли бе нарочената жертва?“ — запита се Едмънд. Или бе станала грешка? Нима кралят бе този, който трябваше да изпие отровата, или може би принцът, или Бозо бе убит заради положението си?

— Нашият орден — Дьо Пайен изказа гласно тревогите си, — владенията ни в Англия. Кой ще бъде сега магистър?

— Аз — Берингтън сви рамене. — Аз съм най-опитният рицар. Ще отнеме време да се свика съветът в Англия и още повече време, докато известим великия магистър в Йерусалим.

Той взе плащ от една закачалка на стената. Дьо Пайен му помогна да покрие трупа на Беосис. И в живота лицето на Бозо не бе хубаво, ала сега то бе изкривено в гримасата на ужасна смърт: очите бяха полузатворени, жълтеникави изпочупени зъби се виждаха в зяпналата уста, пяна се стичаше по брадичката му.

Приорът, повикан повторно от Юстъс, сега влезе отново в трапезарията. Бе уплашен — едва ли можеше да помогне дори с обяснението кои слуги какво поднасяха. Кралят прекрати разпита и нареди трупът да бъде отнесен. Дьо Пайен погледна Изабела. Тя седеше, стиснала чашата си, с напрегнато и преbledняло лице, а устните ѝ се движеха като че в беззвучна молитва. Той се доближи до нея и постави ръка на рамото ѝ. Тя му се усмихна боязливо, ала това, което впечатли рицаря, бе не толкова страхът ѝ, колкото нейната решителност.

— Смелостта — зашепна му тя — трябва да бъде по-голяма, духът ни — по-храбър, а сърцата — по-неумолими. Тук лежи покосен нашият повелител, най-добрият ни мъж лежи в прахта. Ако има воин, бленуващ да напусне битката, нека той замълчи навеки.^[9]

— Милейди?

Тя примигна и се взря в него, сякаш го виждаше за пръв път.

— Едмънд, прости ми. Припомних си една стара поема от Есекс, в която се разказва за една известна битка. — Тя вдигна ръце с треперещи пръсти. — Какво ще правим тук, какво ще правим?

Дьо Пайен отиде на мястото си.

— Онова, което ще сторим — гръмко заяви кралят, подемайки думите ѝ и махвайки на Юстъс да седне на мястото си, — е да разберем какво е трябвало всъщност да се случи тук. Берингтън?

— Ваша светлост? — тамплиерът сви рамене. — Беосис е мъртъв. Да не би тайно да е вземал лекарство, което се е оказало отровно? Дали Уокън и неговото сборище са го убили? Дали той бе нарочената жертва, или някой друг? Ами виновникът? Ваша светлост, този приорат е пълен с жестоки мъже, души, хора на войната, опетнени с кръв...

— Както и с вещици и магьосници — намеси се Мърдак. Прелатът бързо се прекръсти. — Слушах разказа ти за мерзостите в Свещения град. Мислиш, че името Ерикто не е познато тук? Моят архив е в Йорк; Теодор, архиепископът на Кентърбъри, също има своите записки. И двамата знаем за Ерикто — той махна с ръка. — Е, не много — най-вече празни приказки.

— Значи е истина? — попита Дьо Пайен. — Ерикто е родом от Англия?

— Несъмнено е една от многото *gregarii* — Мърдак използва обидната дума за сбирщината, която съпровожда войската. — Тя би се присъединила и към дяволската орда, ако можеше да я отведе в Йерусалим, за да си търси нови жертви. — Той отново се прекръсти. — Онова, което аз знам, са само мълви от селата и градовете. Някои казват, че Ерикто е дърта вещица, други — че е прелестна красавица, жестоко обезобразена заради греховете си. Хората ѝ приписват разни способности. Че можела да увеличава силите на мрака, да призовава мършождните птици и да забърква отрови от пяната на куче или от плътта на борсуци, затлъстели от ядене на змии.

— Бих искал да се запозная с нея — Юстъс гръмогласно се разсмя на шегата си.

— Тя е отровителка, така ли? — попита Парменио, без да обръща внимание на изблика на принца.

— Това е едно от множеството обвинения, отправяни към нея.

— Детски приказки — измърмори Нортхемптън. Въздъхна, докато се олюляваше на краката си, явно пиян. — Тя събира очи на дракони и железни камъни^[10] — Саймън се изсмя остро. — Такива като Ерикто са много, легиони, сбрани около мръсните канавки на Съдърк или дяволските земи^[11] около катедралата „Сейнт Пол“. Ваша светлост — той се обърна към краля, — тези тамплиери ни донесоха предупреждение. Някакъв луд човек е съставил налудничав план за убийството ти. — Графът сви рамене. — Армията на Хенри

Фицемпрес си е поставила същата задача, така че защо да се притесняваме?

Кралят се усмихна в знак на съгласие и стана, синът му и съветниците му го последваха. Стивън любезно благодари на тамплиерите, сетне заедно със свитата си напусна трапезарията и извика на Юстъс, че двамата трябвало да си поговорят насаме, преди да се разделят. Дьо Пайен слушаше как стъпките им заглъхват в коридора.

— Свършено е с нас — въздъхна той и се огледа. — Кралят всъщност не ни вярва, нали?

— Негова светлост е зает с друго — отвърна му Берингтън. — Много е загрижен за сина си, за лордовете, които може да се оттеглят от битката, от настъплението на Хенри Фицемпрес. Заобиколен е от убийства и интриги. Има син, когото никой не желае да види коронясан, така че защо му е да обръща внимание на една грижа измежду многото?

— Би трябвало — рече Парменио и седна на стола на краля. — Убийството на Беосис е предупреждение.

— И въпреки това ние не можем да преследваме Уокън — рече Ричард, — защото не знаем къде е, къде се крие и накъде е тръгнал. По време на вечерята негова светлост ни увери, че хората му са проверили архивите на хазната и съда. Не е открито сведение за Уокън — да е напускал или да е влизал в кралството. Сега — той се изправи на крака — ние трябва да придружим сина на краля. Не можем да откажем. Да донесем предупреждение на негова светлост, а после да отхвърлим молбата му да придружим принца би било ужасна обида. Кой знае, може би там, където отидем, Уокън ще ни последва. Той със сигурност потвърди присъствието си тук.

— Беше ли Мандевил магьосник? — ненадейно попита Едмънд.

Берингтън се наведе над масата и се взря в него с остър поглед и непоколебимо изражение.

— Мандевил бе досущ като ездача на сивия кон^[12], споменат в Откровението за Апокалипсиса, и със сигурност адът го следваше. Това бе една от причините — додаде той грубо — да напусна войската му и да отпътувам за Светите земи. Сега — той посочи към черното дървено разпятие, — трупът на Беосис трябва да бъде положен в

църквата на приората. Не можем да помогнем на тялото му, ала душата му има нужда от нашите молитви...

[1] Ламанш и Северно море. — Бел.прев. ↑

[2] Подразделение и/или имот на тамплиерския орден. — Бел.ред. ↑

[3] Таласъми (англ.). — Бел.прев. ↑

[4] Водоливник (англ.). В случая се имат предвид чудовищата и фантастичните същества, с чиито гротескни изображения били украсявани водоливниците. — Бел.прев. ↑

[5] Псалтир: Псалом 59:4. — Бел.прев. ↑

[6] Псалтир: Псалом 59:5. — Бел.прев. ↑

[7] Дивите хора са митологични същества, които според вярванията живеели в затънтени местности далече от цивилизацията. Познати са на почти всички народи и техните легенди. Често се появявали във фолклора и произведенията на изкуството на средновековна Европа. — Бел.прев. ↑

[8] Псалтир: Псалом 78:3. — Бел.прев. ↑

[9] Героинята цитира част от староанглийската поема „Битката за Молдън“, в която се възпява опита на англосаксонски воители да отблъснат нападение на викингите край р. Блекуотър в Есекс през 991 г. — Бел.прев. ↑

[10] Аетит. Кухи камъни с големината на орех, съдържащи желязна руда. Според легендите орлиците пренасяли такива камъни в гнездата си, за да помогнат на малките си да се излюпят. Хората ги носели като амулети за задържане на зародиша и срещу спонтанен аборт. — Бел.прев. ↑

[11] Около катедралата „Сейнт Пол“ са намирали съгласно тогавашния обичай убежище преследваните от закона. — Бел.ред. ↑

[12] Откровение 6:7-8. Става дума за четвъртия Конник на Апокалипсиса, яхнал сив кон и повел смъртта и ада след себе си. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ОСМА

*И Юстъс... влезе в ожесточен спор и
зневен срещна смъртта си.*

Прекараха още три дни в приората Уолингфорд. Юстъс събра войските си — стотици сквернословци, стрелци от Лондон, фламандски наемници, прелюбодейци, грабители, груби мъже, които се бяха охранили добре от близо дваисетгодишната гражданска война. Перчеха се с одеждите на кралски войници, ала в действителност, мислеше си Дьо Пайен, те си бяха вълци във вълчи кожи. Проумя как велик лорд като Мандевил е могъл да привлече под знамената си насилници, убийци, крадци, магьосници и вещици. Нищо чудно, че мъже като Берингтън, отвратени от видяното, бяха потърсили пречистване на душите си чрез зачисляването им към ордена. Колкото до останалото, смъртта на Беосис остана загадка. Остана им само да надзирават погребалната му церемония. В мрачния и изпълнен със сенки параклис на приората бе отслужена заупокойна литургия. Тя бе изпълнена сред блясъка на свещите и кълбящ се дим. Трупът бе поръсен със светена вода, прекаден, сетне изнесен навън в набързо скалъпен ковчег, пригоден от стар сандък за стрели, и положен да почива в мир в заобиколената от тисове част от гробището на приората, определена за погребенията на външни хора.

Час по-късно, когато камбаните забиха, оповестявайки настъпването на третия молитвен час, принц Юстъс напусна баща си и заедно със свита от триста души здрави войници отпътува от Уолингфорд сред вихрушка от прахоляк, съпроводен от рева на роговете и плющенето на флаговете. Дьо Пайен яздеше отзад наедно със спътниците си, а Изабела бе яхнала жребец, специално дарен им от конюшните на краля. Саймън дьо Санлис, граф на Нортхемптън, заедно с Мърдак от Йорк трябваше да играе ролята на съветник на принца. Юстъс очевидно ги отбягваше. Кавалкадата на принца се придвижваше бързо през летния пейзаж по изровени пътеки и по

старите римски пътища, съвсем сухи заради лятното слънце. Бе прекрасно време. Нивята бяха готови за жътвата. Овощните градини бяха отрупани с плод. Водениците бяха наскоро поправени и боядисани, готови да приемат есенните посеви. Юстъс преобрази всичко това. Черните знамена на войната се развяваха, докато той настъпваше през графствата към Кеймбридж, опожарявайки, плякосвайки и ограбвайки именията и къщите на враговете на баща си. Плевниците горяха, хамбарите бяха изоставяни като димящи черни руини, посевите биваха опустошавани, овощките — обирани, рибарниците и потоците — отравяни. Всеки, който се съпротивляваше, биваше посичан или обесван на първото дърво. Селяни, земеделци и търговци, дочули за тази смъртоносна буря, бягаха към манастирите, замъците и укрепените господарски къщи в именията.

След шест дни, изпълнени с такива опустошения, кавалкадата на Юстъс стигна до Бери Сейнт Едмъндс — величествено абатство, построено от светлосив камък, разположено зад високи стени, с добре запасени хамбари, езерца, където се въдеше риба, овощни градини, плевници и външни постройки. Място на мир и хармония с окъпан в слънчева светлина затворен двор и градина, пълна с разкошни, цъфнали розови храсти, чийто аромат се стелеше тежко в следобедния въздух.

Абатът прояви благоразумието да посрещне Юстъс на пътя, отвеждащ към стражевата кула при главната порта. Съпровождан от мъже, понесли кръстове и кадящи с тамян, както и от псалтове, всички облечени в бяло, той изнесе кратка проповед на латински, приветствайки младия принц, ала и внимателно настоявайки войската му да се настани в нивята и ливадите отвън. Юстъс, който седеше пиян в седлото си, се съгласи. Той и най-приближените му спътници, включително тамплиерите, бяха въведени в абатството и настанени в покои в къщата за гости, изградена от сив камък. Дьо Пайен получи тясна стая. Рицарят веднага свали доспехите си, подреди малкото си вещи и настоя да се срещне със спътниците си в малката розова градина отвън. Беше ужасно огорчен, изтормозен и ядосан, и двамата с Парменио скоро се скараха с Берингтън заради онова, което се случваше.

— Бандити — викна Дьо Пайен, давайки воля на гнева, който го гризеше отвътре. — Не сме нищо повече от престъпници, които

опожаряват ферми и воденици, за Бога!

Парменио закима ожесточено в знак на съгласие. Откакто бяха напуснали Уолингфорд, той бе станал още по-потаен и затворен.

— Е? — настоя Едмънд. Майеле просто се усмихна, сякаш се наслаждаваше на някаква несподелена шега. Изабела седеше на покрития с чимове парапет и разглеждаше гривните, които красяха китката ѝ. — Защо? — Дьо Пайен изкрещя на Берингтън. — Защо сме тук? Тези грабежи? Ние сме тамплиери, не *gregarii*, не някакви мръсници!

Парменио отново се съгласи с него. Майеле се извърна, а Изабела покри лице с ръце.

— Нямаме избор, Едмънд, ти знаеш това — Ричард отиде до него и стисна рамото му. — Както ви казах и преди, ние донесохме ужасяващо предупреждение на краля. Нямаше как да пренебрегнем молбата му — отказът да придружим неговия жесток син щеше да навреди на интересите ни.

Дьо Пайен понечи да спори, ала в края на краищата не му остана друго, освен да се примири. Като се върна във варосаната си бяла стаичка, той приседна на крайчеца на леглото и се втренчи в пъстрия goblen на стената, изобразяващ мъченията на свети Едмънд.

— Заблуди — прошепна той, спомняйки си думите на Низам, — преследваме заблуди. Каква е действителността? Уокън или нещо друго?

Сетне се съблече, легна в постелята и се унесе в сън, все още чудейки се какво трябваше да бъде сторено. По-късно през деня го събудиха. Светлината, нахлуваща през стреловидния прозорец, вече бе приглушена. За момент той не можа да осъзнае, че по вратата се тропаше и Парменио викаше името му. Сетне си припомни къде се намираше и припряно надяна дългата си туника, нахлузи ботушите, грабна колана с меч и остави стрелите. Генуезецът, който дишаше тежко, му махна:

— В името на свети Едмънд, ела. Принцът...

Дьо Пайен последва Тиери извън къщата за гости, двамата заобиколиха и влязоха в двора, където Юстъс с изваден меч крещеше на абата, който стоеше непоколебимо пред него, поклащаше глава и се прекръстваше от време на време, за да се защити от явното богохулство на принца. Берингтън и Майеле стояха вляво от него.

Изабела, която до сега бе седяла на ниската каменна ограда, стана и се доближи до Едмънд с пръст на устните.

— Принцът — прошепна тя — иска да изпразни хамбарите на абатството.

— За Бога! — изрева Юстъс и размаха юмрук срещу абата. — Ще си получи запасите, които ми се полагат.

Той хукна нанякъде, сипейки заплахи, крещейки на застаналите в сенките на двора Мърдак и Нортхемптън да го последват. Сетне спря, извъртя се, стисна дръжката на меча, прибран в украсената със сърма ножница, и се втурна обратно към духовника. Дьо Пайен почти извади собствения си меч, Парменио попипа камата си, а Берингтън забърза напред, докато принцът напредваше застрашително. Игуменът не се помръдна, стиснал с ръка кръста на гърдите си. Юстъс спря, изгледа го ядно, после ненадейно избухна в смях. Потупа абата по рамото, отстъпи и направи подигравателно движение, наподобяващо благословия. Нортхемптън и Мърдак също дойдоха бързо, ала настроението на Юстъс вече се бе променило.

— Спокойно, милорди — викна той. — По-късно в моите покои ще проведем съвет в тесен кръг.

Той им махна да се оттеглят, сетне хвана за ръка игумена и го поведе през двора, говорейки му меко, сякаш бяха най-близки побратими.

Дьо Пайен наблюдаваше как се отдалечават, все още положил ръка на дръжката на меча си. Берингтън и останалите тръгнаха нататък.

— Принцът е луд — прошепна Едмънд. — В името Божие, Берингтън, Майеле, в каква бъркотия попаднахме. Всеки храст е заплаха. Всяка дума може да е проклетие. Черен дим на фона на синьото небе. Къщи и колиби, горящи като клади в това море от зеленина.

— Затова напуснахме Англия — заговори тихо Изабела. — Едмънд, това, което виждаш, не е така жестоко като онова, което ние видяхме.

— *Ното диаволус хомини* — човек за човека е дявол — измърмори Берингтън. — В останалите графства не бе по-добре: нападащи ездаци, мародери, огън и желязо...

— И ето ни и нас — поклати глава Едмънд, — би трябвало да преследваме магьосник, който изглежда не по-истински от блатно привидение. Трябва да си тръгнем. Беосис е мъртъв, убит. Трябва да се върнем и да известим великия магистър за случилото се. Това е непоносимо.

— И Монбар ще рече — каза Берингтън, — че не сме изпълнили заръките му. Че сме застрашили целите на тамплиерите в Англия. Не забравяй, Едмънд, че сме тук, именно защото той ни изпрати.

Дьо Пайен погледна към Парменио. Генуезецът стоеше с ръце на кръста, вперил поглед в земята.

— Какво да правим? — промълви тамплиерът.

— Какво да правим? — повтори като ехо Парменио. — Не е чудно, че светият отец в Рим не иска Юстъс да бъде коронясан, както не го искат и много английски епископи. Ще следваме безмилостния мъж с жестоко минало и кратко бъдеще. — Той вдигна поглед. — Разбирам те, Берингтън, ала и Едмънд е прав. Не можем вечно да препускаме по английските пътища и да търсим Уокън.

— Ала сигурно сме близо — заяви Ричард. — Смъртта на Беосис го доказва.

— Нищо не доказва — сопна се Дьо Пайен, — с изключение на това, че някой отрови Беосис.

Лицето на Берингтън се изопна, а очите му се присвиха още повече. Той поклати глава.

— Как бе убит Беосис? Някой видял ли е някого да се навежда и да сипва тази зловредна отвара във виното му? Ако имаше нещо такова, някой все щеше да забележи. Не, той бе убит по много ловък и хитър начин, от Уокън или някой от последователите му. — Берингтън помълча, после продължи: — Възможно е Уокън да е виновен. Ала ние сме тук, за да попречим някому да навреди на короната. — Ричард пое дълбоко дъх. — Ако такова нещо стане и ние се провалим, тогава може би ще помислим да се оттеглим. Но дори и така да се случи, смъртта на Беосис създава нови проблеми. Не мога да напусна нашите владения в Англия по време на такъв смут.

Дьо Пайен тръгна през двора. Спря пред издялана в стената фигура на гущер и се вгледа в нея — влечугото пълзеше по стъбълцето на един крин нагоре към цвета, всяко листенце от който представляваше човешка душа. До него надничаше чудовище с муцуна

на прасе и маймунски уши. Повеят разнесе слабите звуци на арфа и млад, чист глас запя възхвала на Девата.

— Трябва да изчакаме — извика Берингтън, — трябва да изчакаме още малко. Принцът трябва да се завърне в Лондон, в Уестминстър. Дотогава може и да сме изпълнили дълга си.

Дьо Пайен само сви рамене в съгласие. Излезе от манастирския двор и отиде в църквата на абатството, където се наслади на съкровищата ѝ и най-вече на една картина, изобразяваща петнайсетте предзнаменования, които според свети Йероним щяха да предшестват Страшния съд. Драматични, ужасяващи душата събития, обрисувани с живи цветове: продънването на планините; прииждането на огромните талази; звездите, падащи от небесата, разбиващи се на земята, обгърнати от пламъците на пъкъла. След това Дьо Пайен посети и параклиса на Светата Дева и параклиса на света Ана. Постоя малко там, преди да излезе и да тръгне по обрамчената с дървета пътека към „Малкият рай“ — градинка, наредена в концентрични кръгове, пълна с прелестни и разнобагрени цветя. Седна на парапета, покрит с чимове, пред малък фонтан, изваян във формата на пеликан, заровил човка в перушината на гърдите си, от който бълбукаше вода. Чу някакъв звук. Лейди Изабела, облечена в кафеникава рокля, поръбена с бели ширити на китките и шията, скрила красивото си лице под воал, бавно се приближаваше по пътеката. Скоро тя седна до него и хвана пръстите му, а когато почувства напрежението му, го стисна още по-силно.

— Едмънд, Едмънд — устните ѝ бяха така близо, че той можеше да усети уханието в дъха ѝ. — В името на небесата — подразни го тя, — смели рицарю, успокой се. Не съм безмилостна красавица. — Той се извърна. — Всички искаме това да свърши — промълви тя. — Уокън ще бъде издирен и убит. — Тя се обърна, за да го погледне право в очите, белите ѝ пръсти бяха нежни, а маншетът на роклята докосваше меко шията му.

— Никога не се доверявай на войник...

Дьо Пайен се извъртя и зърна Берингтън и Майеле, които тъкмо влизаха в градинката.

— Да не би да ме следите, рицари? — подразни ги Изабела.

— Не, сестро, ала братята на свети Бенедикт го правят — те ми казаха къде да те открия.

— Къде е Парменио? — попита Дьо Пайен, бързайки да смени темата.

— Скита някъде, както винаги — Майеле приклепна и присви очи към Едмънд. — Знаеш ли, Едмънд, не вярвам на генуезеца. Появи се като някакво духче в Триполи и оттогава насетне така и не е обяснил присъствието си тук. — Той замлъкна, когато камбаната на абатството заби шумно, оповестявайки тревога.

Дьо Пайен скочи на крака. Над звъна на камбаните и стените на райската градинка се понесоха тревожни викове и крясъци. Берингтън се втурна обратно по пътеката, а останалите го последваха. Минаха през портичката и спряха, когато един брат с потно лице, останал без дъх, сграбчи ръката на Ричард и му каза вестите на трудноразбираем език.

— Принцът, и Нортхемптън, и Мърдак — завика и Парменио, който тичаше към тях с разкопчана дреха и риза, плувнала в пот. — И тримата — ахна той, — убити са!

— И тримата! — ахна и Едмънд.

— Господ да им дари мир — избълва Тиери. — Принцът и Нортхемптън са били отровени. Вече са мъртви. — Той размаха ръце. — Мърдак бере душа, отведоха го в лечебницата. Лечителят на абатството преглежда бокалите за вино. Най-добре е да дойдете.

Покоите на Юстъс бяха на приземния етаж. Огромните двойни кепенци на сводестия прозорец бяха отворени, за да позволяват на светлината по-свободно да нахлува вътре и да разкрива настъпилия ужас. Юстъс и Нортхемптън лежаха, проснати на пода. Принцът бе мъртъв — очите му бяха изцъклени, лицето — сгърчено, а от устата му излизаше пяна. Лицето на Нортхемптън, паднал наблизко на едната си страна, бе отвратително в смъртта. Сякаш графът в предсмъртните си мъки се бе опитал да припълзи към голямото разпятие, заковано на стената. Берингтън пожела всички да бъдат изведени навън, с изключение на абата и лечителя. Капитанът на наемниците на принца изпълни нареждането му със зачервено от гняв лице, като налагаше братята и слугите с плоското на меча си. След като затвори вратата зад тях, той отиде и се надвеси над покойния си господар. Дьо Пайен се огледа. Стаята бе пищно обзаведена, с искрящо бели стени, полирани до блясък столове и пейки, голямото кресло бе с подплатена и облицована с кожа облегалка, а леглото имаше четири колони и

балдахин. Имаше и дълга маса, по-голямата част от която бе покрита от свитъци, навити на рула пергаменти, парченца восък за запечатване и мастилници. До всичко това стояха три бокала и блюда с недоизядена храна. Високите столове, прекатурени на една страна, сами разказваха злоещата си история. Дьо Пайен прекоси помещението и взе в ръка винената чаша. Беше празна. Помириса я, ала не усети нищо и я остави на масата. Принцът беше пияница и обичаше виното, а и Нортхемптън не бе по-добър. Два от бокалите, единият от които бе на Юстъс — най-отпред на масата, бяха изпразнени, дори утайка нямаше. Третият, който стоеше отдясно на стола на принца, бе почти пълен. Като се вслушваше в предупрежденията на лечителя, Едмънд вдигна тази чаша и долови силната миризма, наподобяваща на вонята на празен тиган, оставен на огъня. Сбърчи нос с отвращение и погледна към прозореца. Слънчевата светлина гаснеше. Отиде до него и надзърна към небето, където тъмни облаци се трупаха и заплашваха с внезапна лятна буря.

— Мисля, че и трите бокала са съдържали отрова — обяви лечителят. — Каната обаче е празна и затова е трудно да се каже.

— Господарю?

Дьо Пайен се извърна. Капитанът на наемниците бе свалил шлема си и бе бутнал шапката от метални халки, разкривайки тясно, покрито с белези лице и обръсната рижа глава.

— Да? — отвърна тамплиерът.

— Господарю, каната бе донесена от един брат, той сега е отвън. Аз сам опитах виното, преди да го внесе. — Капитанът разпери ръце. — Не чувствам неразположение.

— Ами чашите? — попита Берингтън.

— Те сигурно вече са били вътре — отвърна войникът, — ала ако такава злотворна отрова бе сипана в тях, негова светлост архиепископът щеше да я усети. След като опитах виното — продължи той, — пуснах човека да го внесе. Негова светлост взе гарафата и напълни и трите бокала. Принцът и графът вече бяха седнали. Казват — тук тонът на капитана стана остър и той посочи към абата, — че принцът е прокълнат от свети Едмънд заради оплячкосването на абатството му и в такъв случай...

— В такъв случай — бързо го прекъсна Дьо Пайен — най-добре е да оставим свети Едмънд на мира. Доведи онзи брат.

Старият прислужник на абатството не добави почти нищо ново към онова, което вече бяха чули. Разтреперан от страх, той обясни, че работи в помещенията за храните. Бил наточил виното пред очите на иконома на манастира, който можел потвърди думите му. След това веднага отнесъл каната в покоите на принца. Никой не го бил доближавал. Пред стаята капитанът на стражата бил отпил дълбока глътка и след това той внесъл каната. Принцът тутакси настоял да му се даде чаша, архиепископът се подчинил и, докато той пълнел бокалите, слугата се оттеглил. Военачалникът потвърди разказа и добави, че никой друг не бил влизал в стаята.

Берингтън взе чашите и ги нареди върху един поднос, който после вдигна, поклони се на абата и рече:

— Преподобни отче, ще ги отнеса в лечебницата, където лежи негова светлост архиепископът. Той може би ще може да ни разкаже повече. Капитане, осланям се на предаността ти, нареди на мъжете си да мируват. Повече вълнения няма да ни помогнат. Отче, след като говорим и с негова светлост, ще има нужда от помощта на писарите ти, вестноските на абатството и най-бързите коне в конюшните ти. Капитанът ще осигури охрана на вестноските. Те ще трябва да отпътуват, да намерят краля и да му отнесат вестите за случилото се тук. А сега...

Ричард понесе таблата и ги поведе към сградата с тъмни греди и бели стени, в която се помещаваше лечебницата. Помощниците на лечителя бяха в основното помещение, заети с грижите за архиепископа. Берингтън остави подноса с бокалите и всички влязоха вътре, с изключение на преbledнялата Изабела, която се отпусна на една пейка отпред. Майеле забеляза това и се върна при нея. Останалите се скупчиха около постелята на Мърдак. Бяха дали на архиепископа отвара от билки и подсолена вода, за да му се повдигне; стаята вонеше на повърнато. Мърдак бе в съзнание, лицето му бе смъртнобледо и лъщеше от пот, а клепачите му трепкаха. Абатът приседна на столче край леглото му и заговори кротко, а архиепископът със слаб глас промълви отговорите си, които игуменът им предаде.

— Той е напълнил двата бокала, а също и своя. Принцът и Нортхемптън заявили, че са жадни. Пресушили чашите си и настояли да им ги напълни повторно. Негова светлост се подчинил и отпил от

своята. Малко след това почувствал първите симптоми, а на принцът и графът изведнъж много им призляло. И двамата викали, че се задушават. — Абатът потупа студената, изпъстрена с вени ръка. Мърдак прошепна още нещо. — Той разказва същата история за донасянето на виното — игуменът въздъхна. — Не е помирил нищо особено. Сега иска да бъде далеч от тук, да бъде отведен в любимото си имение в Дорсет.

Този ден и онези, които го последваха, бяха изпълнени с трескава дейност. Дьо Пайен, благодарение на съкровищницата на абатството, се спогоди с наемниците на принца да се оттеглят на юг и да се присъединят към краля в Лондон, като оставят малоброен отряд, който трябваше да бди над мъртвите. Двама трупа бяха измити и балсамирани, над тях бяха прочетени молитви, а сетне ги положиха пред олтара на абатството. Вестonosци заминаваха и пристигаха. Кралят, потресен и разярен, много внимаваше да не стовари вината никому, а в писмата му се казваше, че сега бил въввлечен в сложни преговори с Хенри Фицемпрес. Той даде и подробни наставления на тамплиерите как да се погрижат за тялото на сина му, което трябваше да бъде отнесено с цялата подобаваща тържественост в семейната гробница в абатство Фавършам в Кент, където бе погребана и майката на Юстъс.

В абатството и сред хората на принца се ширеше мълвата, че вторият син на Стивън — Уилям от Булон — щял да бъде следващият пряк наследник. Няколко дни по-късно провъзгласяването на примирието между Стивън и Хенри Фицемпрес пропъди тези слухове. Двамата владетели бяха положили важни клетви. Стивън щеше да остане крал, а Хенри Фицемпрес щеше официално да бъде осиновен като негов наследник. Плъзнаха догадки. Със свъсено от тревога лице Берингтън свика другарите си, за да обсъдят вестите. Майеле иронично отбеляза, че смъртта на Юстъс едва ли бе могла да се случи в по-удобен момент, нито пък тази на пламенния привърженик на Стивън Нортхемптън, пък какво оставаше да се говори за ужасната болест на архиепископа на Йорк, който бе на смъртно ложе. Всички неохотно се съгласиха, че загадъчният и потаен Уокън бе осъществил най-успешно отмъщението си срещу Стивън и неговото семейство. Ненадейната промяна вече се усещаше. Абатът бе пратил вестonosци, които да отнесат поздравленията му на принц Хенри. Берингтън рече,

че и той ще постъпи така, за да спечели благоволенieto на новия владетел за Ордена на Храма.

— Приключихме тук — заяви им той.

— Приключихме ли? — излая в отговор Майеле.

— Размислих над онова, което Едмънд каза преди време — рече Ричард. — Какво повече можем да направим? Аз мога да продължа с издирването на Уокън. Предлагам Едмънд и Парменио да бъдат пратени обратно в Светите земи, за да отнесат писма на нашия магистър в Йерусалим, описващи събитията тук. Аз ще остана, за да организирам делата на Храма, да се свържа с отделните братства и — той се усмихна леко — да се присъединя към всички останали, като поднеса почитанията си на новата звезда, изгряваща на източния небосклон.

— Ами аз, братко? — попита Изабела. — Ако желая, мога да съпровозя Едмънд... — Дъо Пайен остана мълчалив, потънал в мисли. Изкушаваше се да се съгласи с казаното от Берингтън, ала му бе и неприятно, че го използваша като вестносец. — И аз мога да отпътувам — повтори Изабела.

— Ако пожелае да замина — отвърна Едмънд.

— Ако той трябва да замине — додаде Парменио.

Бяха насядали в градинката „Малкият рай“. Генуезецът се изправи рязко на крака, очевидно неспокоен.

— Братко? — въпросително рече Берингтън.

— Не съм ти брат — отвърна Тиери. — Аз, ние, ти, Едмънд, ние всички заедно имаме заръка да заловим Уокън и злосторниците, които са се присъединили към сбирещето му, както и да ги убием до един. Това са заповедите на великия магистър.

— Но — отрони Берингтън — аз мога да продължа с търсенето. Майеле може да ми помага. Преди време и двамата с Едмънд заявихте, че искате да заминете. Мислех, че това ще е добро решение.

— Това бе преди — ядно отговори Тиери. — Чудехме се дали Уокън е пристигнал в Англия. Сега вече знаем истината. Сами станавме свидетели на злодеянията му. Още повече че Стивън все още е крал. Известихме го защо сме дошли тук. Трябва ли сега някои от нас да се оттеглят, защото Уокън успя? Не мисля, че крал Стивън ще се примири с това. Сега обстоятелствата са още по-сериозни. Ако бяхме отпътували преди тези убийства, това щеше да бъде приемливо, ала

сега сме задължени да останем. Кралят дори може да не ни позволи да заминем. Както и да е, аз няма да се върна, не още. — Парменио погледна Дьо Пайен. — Едмънд — помоли го той, — в Аскалон спасих живота ти. Сега те моля — ние трябва да останем, поне за малко.

Дьо Пайен бе заинтригуван от разпаленото настояване на генуезеца и убеден от думите му, затова кимна в знак на съгласие. Дълбоко в сърцето си той също таеше възмущение от начина, по който Берингтън бе започнал да се разпорежда. Вярно бе, че преди време беше изказал желание да се върне в Светите земи, ала това беше под влияние на гнева. Сега Юстъс и Нортхемптън бяха мъртви, а Мърдак умираше. Не трябваше ли те да бъдат отмъстени? Сега бе прекалено късно да си заминат. Ричард като че ли се канеше да спори, ала вместо това само направи гримаса и премина към други въпроси като запасите и необходимостта да се завърне в Лондон, за да събере постъпленията от хазната на тамплиерите. Срещата свърши и всеки от тях се отправи в различна посока. Дьо Пайен опита да въвлече Парменио в разговор, ала генуезецът само измърмори, че бил казал достатъчно засега.

Дните отминаваха. В средата на септември тамплиерите, в пълно снаряжение, придружиха телата на принца и Нортхемптън до абатството Фавършам за тържественото им погребение. Присъстваха както кралят, така и Хенри Фицемпрес. Хенри бе червенокос, с червендалесто лице, масивно телосложение и дълги ръце като на роден майстор на меча. Едната си ръка държеше на камата, а другата бе отпуснал на рамото на един много висок и блед духовник с тъмна коса, за когото Берингтън шепнешком обясни, че бил Томас Бекет — духовник, добре познат в Лондон и в Кент. Крал Стивън ги посрещна на малката веранда на църквата в абатство Фавършам. Поздрави ги студено, въпреки че тонът му омекна, когато лейди Изабела поднесе искрените си съболезнования. Той обяви, че те са направили необходимото, за да закрилят сина му, ала добави, че трябвало да отидат в Лондон за празника на Изповедника^[1] в средата на октомври, когато щели да имат възможност да обяснят пред великия съвет какво всъщност се бе случило.

На следващия ден те се върнаха в Бери Сейнт Едмъндс. Берингтън се зае с подготовката на отпътуването им за Уестминстър. Изабела му помагаше, а Майеле бе ползван като вестоносец. Дьо Пайен, оставен сам със себе си, кръстосваше абатството. Братята

започнаха да го приемат като кралски гост, другар монах от друг орден. Едмънд полагаше големи старания, за да се почувства като у дома си в този просторен дом на молитвите. Той самият често прекосяваше дворовете, мълвейки молитви. Влизаше в дългия тъмен неф на църквата и се присъединяваше към монасите в библиотеката или в скрипториума, където техните ценни ръкописи се прикрепяха с вериги към полираните плотове за четене. Бъбреше си с хронистите на абатството, които седяха с подострени пера, с току-що пригладени веленови^[2] пергаменти и мастилници, а големите им писалища бяха претрупани от ножове за пергамент, восък, съдинки с бои и навити на рулца панделки. Ходеше заедно с монасите в църквата за утринните молитви и за последованията в останалите часове. Потопил се бе в ежедневието на абатството и дори помагаше, когато можеше, в конюшните и ковачниците, като използваше такива сгодни случаи, за да разпитва за обстоятелствата около смъртта на принца. В края на краищата не откри нищо ново. Братята шушукаха, че смъртта на Юстъс била дело на свети Едмънд, който наказал принца за греховете му. Те мърмореха и за Парменио — че генуезецът все си пъхал носа в смъртоносните събития, които се бяха случили в тяхното абатство, и че много странял от тях.

Дьо Пайен нямаше как да не се съгласи. Парменио се бе отчуждил от спътниците си и често не идваше в трапезарията на дома за гости. Берингтън и Майеле говореха за това, ала пренебрегваха Парменио, сякаш той вече не бе част от тяхната група, раздразнени от неговото негодувание срещу желанията на Берингтън. Изабела започна да се държи по-студено, а брат ѝ се отдаде на делата на тамплиерите, и денем и нощем бе посещаван от вестоносци и пратеници. Ричард сподели с тях подозрението си, че Уокън вероятно се криел в Лондон, и им заяви, че ще отпътуват за града колкото се можело по-скоро, за да подновят издирването. Междувременно други дела изискваха вниманието му.

Дьо Пайен се питаше дали да не почне да следи Парменио, ала отпъди идеята като непочтена. Генуезецът си имаше свои работи и Едмънд реши, че няма какво да бъде направено, преди да се преместят в Лондон. Вместо това, поразен от красотата на местността, той започна да язди из пътеките и да навлиза в близката гора, за да се наслаждава на постепенната промяна от буйна зеленина към букет от

кафеникаво и златисто, която настъпваше с идването на есента. Беше удивен от постоянното оживление, от разлюляваната шумяща папрат, когато лисици, зайци, катерички и всякакви други твари си проправяха път през нея, търсейки храна или дебнейки се една друга. Горският балдахин над главата му винаги преливаше от песните на пърхащите птици, а около пътеките витаеше мрак, в който великанските дървета растяха много близо едно до друго и изненадващо се разделяха, за да отстъпят място на обливани от слънцето полянки, изпъстрени с диви цветя. Бързоводните тесни ручейки оживено бълбукаха, събирайки се в езерца и вирове.

По време на разходките си Дьо Пайен видя и други неща — тъмни, мимолетно мяркащи се силуети. Братята усмихнати го уверяваха, че това били просто горските хора — браконieri от близките села и дървари, а не дъртите вещици, елфите и гоблините от легендите. Едмънд намираще разходките за успокояващи, докато размишляваше за събитията, които се бяха изнизали след онзи ден на гнева в Триполи, отминал преди почти година. Те му даваха възможност да осмисли преследващото го чувство на тревога заради това дирене на магьосник, когото той никога не бе зървал или познавал.

На празника на свети Дионисий^[3] той отново реши да пояди. Присъства на зазоряване на литургията, посветена на този прославен мъченик, после закуси на масата в склада за провизии, където брат Грималдус на драго сърце му даде храна за разходката му: ленена торба, в която бе сложил хляб, сирене, ябълки, малко сушено месо и пресни сливи. Дьо Пайен изведе коня си от конюшната и след малко вече бе навлязъл дълбоко под надвисналите гъсти дървета, разделени от полянки, обкръжени от древни камъни. Вече свикнал с шумовете на леса, той отново се потопи в мисли за заплетените и загадъчни случки. Зачуди се дали библиотеката на абатството можеше да му помогне да разкрие смисъла на кода, който все още висеше в малката кожена кесийка на врата му. Спомени от миналото идваха и си отиваха: Парменио в онази гръцка църква в Триполи, връхлитащ с камата; Майеле, който пускаше смъртоносните си стрели по нарочените жертви; Низам в градинската си беседка, втрънен в него, натъжен; умирацията в трапезарията Беосис. Тамплиерът си припомни, че магистърът бе изглеждал болнав още в началото на вечерята, стискаше

бокала си, сякаш вече очакваше смъртта. А сетне и Юстъс, и Нортхемптън бяха покосени така бързо, ала защо? По-късно лечителят на абатството им бе казал, че в чашата на архиепископа наистина бе имало зловредна отвара, ала другите две съдини, изпразнени дори от утайките си, оставаха загадка, тъй като той не успяваше да долови никаква следа.

Дьо Пайен излезе от унеса си и стисна по-здраво юздите заради долетелите иззад него звуци, различни от обичайните. Той поспря, огледа се наоколо, сякаш разглеждаше дърветата и тогава ги зърна — три малки тъмни фигури, които се движеха от другата страна на полянката. Едмънд подкара коня между дърветата, сетне слезе и тихо го поведе, докато се промъкваше през шубраците. Разкопча войнишкия си колан, извади камата и зачака неподвижно. Трите дребни фигури тичаха по пътеката. Дьо Пайен изскочи и залови едната, хванал малкото телце за кръста. Въпреки писъците и виковете той здраво държеше пленника си, после се усмихна, като видя ясните очи и мръсното лице, втренчило се уплашено в него изпод сплъстената черна коса. Разсмя се и пусна момиченцето на земята. То се дръпна назад, ококорило очи от страх, после замръзна, видяло сребърния медальон с лика на Девата, който Дьо Пайен винаги носеше на колана си.

— Ела — махна ѝ той, — вземи.

Детето избърбори нещо. Едмънд не разбра какво му казва. Махна ѝ отново, прекръсти се и се наведе. Тя сграбчи накита и той ѝ позволи да го вземе. После се изправи, пристегна колана си и бавно тръгна по криволичещата пътека към мястото, където конят му хрупаше трева. Отвори дисагите, извади ленената торба с храната и се обърна. Трите деца сега стояха на пътеката, а слънчевата светлина извираше иззад тях, превръщайки ги в малки черни сенки, стиснали ръцете си. Дьо Пайен усети как го жегнаха самосъжаление и завист. Той никога не бе имал това, нямаше брат или сестра, само Теодор и непоколебимата Елеонор. Бързо промърмори благодарствена молитва за тях, развърза кесията си и извади и другите два бляскави медальона. После свали плаща си, постла го на пътеката, сложи в средата украшенията и отвори платнената торба. Децата с мърлявите лица, почти изцяло скрити от чорлави черни коси, се приближиха и коленичиха срещу него. Той им посочи накитите, тихо извади камата си и, без да обръща внимание на ахванията им, нарязва храната на четири дажби. Малките

ръчички се стрелнаха и сграбиха и парчетата, и медальоните. Дьо Пайен затвори очи и прошепна молитва. Щом погледна отново, децата тъпчеха в устите си храната, смесица от ябълки, хляб, сирене и месо, а очите им се бяха окръглили от удоволствие. Дьо Пайен се засмя. Заговори им, но те не го разбраха. Вместо това направиха кръстния знак и напъхаха сливите в устите си. Като свършиха, обърсаха устни с опакото на ръцете си и потупаха коремчета. Едмънд стана. Благослови ги, сложи си плаща, възседна коня и отново потегли. Когато се обърна да им махне, те вече бяха изчезнали.

[1] Едуард Изповедника — крал на Англия в периода 1042–1066 г. преди норманското нашествие. Канонизиран за светец от папа Александър III през 1161 г. Празникът му се чества на 13 октомври. — Бел.прев. ↑

[2] Веленът бил един от най-хубавите видове пергамент, създаван от специално обработвана телешка или овча кожа. Използвал се е и за направата на подвързии за книги. — Бел.прев. ↑

[3] Чества се на 9 октомври. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Крал Стивън се върна със слава в Лондон.

Най-сетне Едмънд стигна друга поляна и повеят донесе далечния звън на тежките камбани на абатството. Реши да се върне обратно по същия път. Слънцето блестеше в очите му, искрящо между преплетения балдахин на дърветата. Стигна мястото, където бе нахранил децата, спря и погледна надолу тъкмо когато плясъкът на крилете на някаква птица го стресна. Ръката му литна към меча, когато арбалетната стрела профуча край лицето му, а перцата в края ѝ едва-що не бръснаха кожата му. Още една стрела изсвистя над главата му. Той дръпна юздите и конят му заотстъпва. Трета стрела прехвъркна като някаква смъртоносна птица и се заби в шията на животното, като го накара да зацвили и зарита, преди да рухне в агония. Дьо Пайен измъкна стъпалата си от стремената и припълзя настрани, докато конят се мяташе в предсмъртни мъки. Озърна се. Левият крак го болеше, а гърбът и ръцете му бяха натъртени от падането. Той измъкна и камата, и меча си, и натъжено погледна коня — беше добър жребец, а сега лежеше проснат в локва кръв с потрепващи крака. Едмънд се взря напред и различи движещи се сенки. Това не бяха обикновени бандити, въоръжението им би било прекалено оскъдно, за да нападат рицар в пълно снаряжение. А и засадата бе добре подготвена. Бяха го причакали на връщане, точно когато очите му щяха да бъдат заслепявани от слънцето. Опитни главорези, наемници, убийци, вероятно четирима или петима — стрелите бяха пуснати мълниеносно една след друга. Докато той се опитваше да стигне едно дърво, за да прикрие поне гърба си, папратта запраща и се раздвижи. Убийците се приближаваха. Изневиделица зави рог — дълъг, протяжен рев. Храсталаците зад Дьо Пайен зашумоляха. Сгрели изфучаха над главата му, насочени срещу скритите му нападатели. Рогът отново изрева. Мъже, въоръжени с копия и тояги, се провираха сред дърветата от

двете му страни. Един от тях се извърна и забърза към рицаря с вдигната ръка в знак на мир.

— *Pax et bonum*, тамплиере.

Съдейки по тъмната роба на човека, кръста, провиснал на връв около шията му, и лъснатата тонзура, Дьо Пайен заключи, че това бе свещеник. Непознатият дойде и приклепна до тамплиера, а загорялото му лице се набръчка от тревога, кротките му зелени очи търсеха рани.

— Не може да се отрече, че имаш врагове, тамплиере — заговори той на „лингва франка“, която се ползваше в страните около Средиземно море. — О, да — засмя се той. — Бях свещеник в свитата на лорд Балиан. Бил съм на поклонение на Гроб Господен, ала сега, заради греховете ми и като изкупление заради моята гордост, съм енорийски свещеник на църквата „Сейнт Ботолф“, подчинена на „Сейнт Едмъндс“. Е — той потупа Дьо Пайен по крака, — ранен ли си?

— Не, само насинен и унижен — отвърна Едмънд и се надигна. — Иначе съм здрав. Конят ми?

— Горкото животно — свещеникът протегна ръка и рицарят я стисна. — Аз съм Джон Фицуолтър, както казах — свещеник и някогашен поклонник. — Той помогна на Дьо Пайен да се изправи и заедно отидоха и застанаха до мъртвия кон. Горските хора се появиха, клатейки глави, говорейки скорострелно на духовника на своя гърлен език. — Моите енориаши казват — преведе свещеник Джон, — че нападателите ти били убийци, познаващи отлично гората.

— Кой би могъл да наеме такива хора? — попита Дьо Пайен.

Свещеникът направи гримаса:

— Чували сме мълвата за теб и останалите тамплиери в голямото абатство. Че сте били в свитата на принц Юстъс. Колкото до въпроса ти — това е Англия, графствата са пълни с такива мъже. Те вярват само в един ред от Светото писание: не се боят нито от Бога, нито от човека^[1]. Слава на Господа, че се отнесе добре с децата. Те са видели преследвачите ти и забързали обратно към селото, за да донесат вестта. Ех, горкият ти кон — той потупа Дьо Пайен по ръката. — Чел ли си свети Анселм^[2]? Той казва, че жестокостта към животните извира направо от Лукавия. Е, добре — Джон се наведе и помогна на Едмънд да освободи седлото и оглавника. — Остави животното тук,

тамплиере. Бедняците ще го изядат. Нещо добро ще излезе от тази злина. Малка отплата за спасителите ти.

Дьо Пайен се изправи. Един от селяните внимателно взе седлото от ръцете му, а друг — оглавника. Тамплиерът отвори кесията си, изтръска останалите вътре монети и медальони с образите на светци и ги сложи в ръцете на свещеника. Сетне внимателно се вгледа в спасителите си — горски хора, облечени в опърпани зелени и кафяви туники, привързани с въже на кръста, с груби сандали и гамаша, предпазващи глезените и краката им. Неколцина от тях бяха млади, възрастта на други той не можеше да прецени заради дългите им черни коси, рошавите бради и мустаци. Усмиваха му се и бърбореха нещо на свещеника.

— Благодарят ти. Те винаги те следват, когато идваш тук.

— Защо?

— Ще ти обясня — рече Джон мрачно. — Тези деца бяха примамка. Но ти се отнесе много мило с тях. Ела. — Той хвана Едмънд за ръката. — Ще те придружим до портата на абатството.

Върнаха се по пътеката. Свещеникът описа селската църква и как я бил поправил, разказа за стенописа, който подготвял, за да онагледя сцени от Библията и най-вече Страшния съд.

— Само Бог знае какво ще се случи на този ден. Сега ме чуй — той заговори бавно, наблягайки на всяка дума. — Както казах, знаем за принца. Разбрахме за смъртта му и за смъртта на останалите. Ние също сме угрижени, тамплиере. В нашите гори се появиха мъже, непознати, опасни нощни птици, тъмни странници, въоръжени, с постоянно спуснати качулки. Те лагеруват тук и наблюдават абатството.

— Някой идвал ли е да се срещне с тях?

— Не мога да кажа. Нощем само виждаме огньовете им, подушваме пушека. И един от енориашите ни ги е срещнал.

— Какво?

Свещеникът спря, викна на горските хора, които се оттеглиха назад.

— Тръстън — пак викна той.

Млад мъж пристъпи напред — държеше копие в една ръка и сопа в другата. Джон му заговори, Тръстън отвърна и погледът му се откъсна от лицето на тамплиера.

— Какво ти каза? — попита Дьо Пайен. — Чух името Уокън.

— Тръстън е опитен браконьер — измърмори свещеникът. — Не се е родил заекът, който той да не може да улови. Дълбоко в леса има развъдник, източник на прясно месо. Тръстън бил там. Впримчил в капан три или четири заека — достатъчно храна за енорията ми. Когато си тръгвал, двама странници се появили от сенките. Били любезни, ала му наредили да им даде месото. Тръстън, разбира се, не можел да откаже, ала според обичая на гората той попитал за имената им. Един от мъжете отвърнал, че името му е Уокън, че искал единствено месото и че след това Тръстън можел да си върви по пътя.

— Уокън. — Дьо Пайен се взря в селянина. — Сигурен ли си?

Свещеникът преведе въпроса, ала Тръстън бе упорит и продължи енергично да кима с глава и да повтаря името.

— Странното е — Джон се усмихна на Дьо Пайен, — че Тръстън попитал какво е името и на другия мъж и онези му отвърнали, че е същото. Има и още нещо. — Свещеникът направи знак, че трябва да продължават напред, и махна на енорияшите си да го следват. — Всякакви мъже бягат насам, бандити от градовете и селата. Някои се присъединиха към нас. Мнозина не оцеляват, ала тези непознати със сигурност се справят. Като цяло не ни закачат, както и ние тях. Много рядко ги срещаме, ала наскоро, през изминалия месец, нещата се промениха.

— Как?

— Девойки — прошепна той, — и млади жени, поне три на брой, просто изчезнаха през последната седмица. Е, това не е така изненадващо. Някои от младите ни мъже и жени се уморяват от горския живот и бягат в градовете и селата, ала сега беше различно. Те си имаха семейства, любими, една от тях бе сгодена и щеше да се омъжва. А накрая просто изчезнаха като скреж под слънцето.

Дьо Пайен потисна потръпването си, като си спомни историите за другите такива злокобни изчезвания в Йерусалим.

— И не бяха открити трупове?

— Тамплиере, огледай се. Можеш да погребеш телата на цял град в тези лесове и никога да не намериш и един гроб. Но за да отговоря на въпроса ти, ние не мислим, че тези девойки са избягали. Нещо ужасно им се е случило.

— И мислите, че е възможно странниците да са виновни?

— Може би — свещеникът поклати глава. — Дори за теб се съмнявахме. Наблюдавахме те как яздиш из гората, затова и пратихме трите деца. Моите енорияши — сухо додаде той — те дебнеха през цялото време. *Deo Gratias* — слава на Бога, те също те и спасиха.

— Откога си тук, отче?

— О, поне от четиринайсет лета. Защо?

— Чувал ли си за големия бунтовник Мандевил, графа на Есекс?

— О, да, този демон.

— Защо го наричаш така?

Свещеникът замлъкна и погледна към небето.

— Чувал съм историите за него, че бил вещер, магьосник, ала това не е истина. Мандевил бе като останалите велики лордове — алчен за богатство и земя. Той извърши отвратителни богохулства, завземаше манастири и абатства, оплячкосваше свещени места. Като се зае с това, той привлече множество тъмни души — мъже, които тънеха във всякакви пороци. Аз съм пастир, тамплиере. Работата ми е да се грижа за душите. Знаеш ли какво мисля аз? — Той погледна през рамо към Дьо Пайен. — На нас, хората, душите ни са като господарски къщи в имения, обсебвани от ангели и демони. И ние всички избираме кои да вземат превес. Както и да е — свещеникът въздъхна, — чухме историите за последователите на Мандевил. Някои от тях бяха затънали в грехове, изпълняваха кръвожадни ритуали, наслаждавайки се на онова, което вършеха. Виж само принц Юстъс. Чухме за дивия му поход през графствата. Какъв шанс имат моите енорияши срещу конници с брони, въоръжени с мечове и арбалети? Те връхлитат в някое село и правят каквото си искат, няма пристав или управник, който да им се опълчи. Мирът в кралството бе разбит. Много хубаво е, че крал Стивън и Хенри Фицемпрес размислиха.

Групата им стигна края на гората и се приближи към къщата на стражата при портата на абатството. Свещеникът взе седлото и оглавника от хората си и продължи сам с Дьо Пайен напред. Спря край малкия подвижен мост над тесния ров.

— Тамплиере, нека Господ бъде с теб — рече той, подаде му такъмите и си тръгна.

Драматичното завръщане на Дьо Пайен в абатството предизвиква стъписване сред братята. Парменио, Майеле и Изабела бързо дойдоха при него. След като Едмънд увери монасите, че не бе пострадал,

групата им се събра в трапезарията на къщата за гости и той набързо описа на другарите си нападението, докато изучаваше лицата им и особено изражението на Тиери, който изглеждаше притеснен. При завръщането си Дьо Пайен незабавно бе попитал вратарите и пазителите на портата дали някой от спътниците му е напуснал абатството и те го бяха уверили, че никой не е излизал. Като поразмисли, той заключи, че не бе възможно за толкова кратко време някой злосторник да напусне „Сейнт Едмъндс“, да се промъкне из гората, а после да го издебне, за да го убие. И все пак предпочиташе да е осведомен. Можеше да загине в лесовете. А нима и извън Аскалон не се бе случило такова нападение, когато Парменио бе с него? Нарочно не им разказа за горските деца или за подробностите от срещата си със свещеника, но им обясни за странниците в гората, които до един се наричали Уокън.

— Може би това име са си избрали — рече Парменио. — Много често се приема името или титлата на главатаря на някоя група. Хората от свитите на лордовете също правят така.

Берингтън и Майеле се съгласиха с него.

— Едмънд — започна Ричард, — докато те нямаше, получихме вести, дойде пратеник от Есекс. Според мълвата Уокън слязъл на брега на полуостров Колвас близо до Оруел — самотно устие, недалеч от имението на Уокън в Борли. Навярно е искал да избегне пристанищните надзиратели и управители, а на чуждестранно пристанище е лесно да се наеме кораб, пиратски кораб, който да акостира и да превози него и останалите до някоя самотна местност на брега на Есекс.

— Ала как е успял? — настоя Дьо Пайен.

— Какво искаш да кажеш? — попита Парменио.

— Ами — Едмънд протегна ръка. — Виж ме, аз съм беден рицар тамплиер. Ти, Берингтън и останалите — дойдохме, като платихме с монети, взети от съкровищницата в Йерусалим. Зависими сме от онова, което получаваме от нашия орден, от гостоприемството на монасите, от милостта на краля да ни даде коне. Откъде Уокън се е сдобил с такова богатство? Той бе беден рицар тамплиер.

— Но също така е и главатар на вещерско сборище.

— Да, но е бил заловен — настоя Дьо Пайен. — Бил е пленен и задържан от теб, Берингтън, окован като затворник, завързан, качен на

лош кон, предполагам. Не е носел нищо със себе си, нали?

— Разбира се, че не — съгласи се Ричард. — Но не забравяй, че сборището му ни нападна. Те ни отнеха оръжията и всичко ценно, което носехме. Откраднаха и конете ни. Сигурно са донесли и скъпоценностите, които са притежавали в Йерусалим.

— Ами Триполи? — намеси се Майеле и махна на Берингтън да не го прекъсва. — Спомнете си, братя, граф Реймон бе убит и тогава започна бунтът и клането. Част от града бе оплячкосана, домовете на богати търговци бяха ограбени. Ако Уокън е бил отговорен за всичко това, тогава сигурно е натрупал малко съкровище, нали?

— Да — Парменио облегна лакти на масата, — да, звучи разумно. — Той говореше сякаш на себе си. — И преди е ставало дума за нещо такова. Може би това е била причината за нападението в Триполи — да бъде убит графа и да се предизвика бъркотия и размирици като отвличане на вниманието, за заблуда. Истинската му цел е била да ограби домовете на богатите, за да си осигури необходимите средства.

— От които се е възползвал — заяви Майеле, — след като е наченал странстването си. Златото и среброто в чуждестранните пристанища скоро биха му осигурили пътуване с кораб, докато в Есекс ги е ползвал, за да привлече последователи в сборището си и да наеме убийци.

Разговорът за намеренията на Уокън стана разгорещен. Изабела се плъзна по пейката до Дьо Пайен с разтревожено лице. Постави ръка върху неговата и поклати глава.

— Едмънд, Едмънд — прошепна тя с някогашния си закачлив тон, — можех да те придружавам по време на разходките ти. — Тя се усмихна дяволито. — Красива дама из зелените ливади...

— Сестро! — Берингтън скочи на крака. — Едмънд, не бива отново да излизаш навън сам. — Той запристъпва напред-назад. — Възможно е въоръжени маскирани мъже да се събират в гората — това е добро място за скривалище на Уокън. Може дори тук, в абатството да има свои хора. Задържахме се по-дълго от необходимото. Утре потегляме за Лондон. Уокън може и да ни последва и там ще можем да му заложим капан.

Едмънд дьо Пайен стоеше в гробището, разположено върху ивица земя, простираща се между стените на „Сейнт Андрюс“, в Холбърн, и сградите на тамплиерите с кръглата църква, главната постройка с кръстосани по фасадата греди, казармите и домовете за гости, ковачниците, помещенията за храните и всичките други постройки. Гледаше удивен огромния дъбов ковчег, провисен на яки вериги от клоните на прастаро, чворесто тисово дърво. Навсякъде около него се издигаха паметниците на покойни тамплиери и на онези, които им бяха служили, ала това бе нещо невероятно — това бе ковчегът на велик граф, погинал отлъчен — тяло, на което бе отказано погребение в свещена земя, докато папата в Рим не отменеше тази присъда на вечни мъки. Покривалото от волска кожа, кървавочервено на цвят, сега избледняваше, изложено на капризите на времето, огромните брънки на оковите ръждясваха. Ковчегът едва се поклащаше, скърцайки, като че ли тялото вътре носеше черна душа, все още опитваща се да стъпи на пътя към светлината.

Дьо Пайен задялка пръчката, която бе вдигнал, докато бе оглеждал земята под ковчега. Някой добре се бе погрижил за това място. Нямаше коприва или бурени — техните коренища, заплетени като кошница, добре вирееха тук. Земята бе разровена с гребло, разкъсани бяха пълзящите, извити като змии корени, а буците пръст бяха разбити и бе засадена зелена полянка, изпъстрена с лилиуми, нарциси, маргаритки, незабравки и великденчета. Едмънд приклезна, привлечен от аромата на цветята. Въпреки че бе октомври, есента бе пристигнала късно тук и прелестта на лятото не бе отстъпила напълно. Той благодари на Бога за доброто време и се прекръсти. Заедно със спътниците му бяха напуснали „Сейнт Едмъндс“, следвайки, когато бе възможно, стария римски път на юг. Бяха закупили коне и товарни животни, както и необходимите им сбруи. Всеки ден бяха потегляли веднага след пукването на зората и бяха пътували до часа за вечернята, когато търсеха подслон в някой манастир, църква, хан или гостилница за поклонници. Бяха навлезли в Лондон от изток, близо до издигащата се бяла кула, построена от Уилям Завоевателя, движейки се по северния бряг на Темза, край замъците Монфише и Бейнард, през Нюгейт, до имението на тамплиерите. Бяха пристигнали преди девет дни. Берингтън, поел ролята на магистър, свика сенешалите, писарите и водачите. Бе обиколил тамплиерските постройки и им бе

разпределил стаи, с изключение на Изабела, която бе настанена в недалечното имение на епископа на Линкълн — укрепена сграда, от която бързо се стигаше пеш до имението на тамплиерите.

Два дена по-късно ги извикаха в покоите на краля в Уестминстър. Бяха посетили литургията в „Сейнт Пол“ и си тръгнаха, докато зидарите, каменоделците и дърводелците се катереха нагоре към скелето около все още недовършената катедрала. Бяха яздили в усилващата се утринна светлина и накрая влязоха в замъка през северната порта. Огромният двор вече гъмжеше от соколари със закачулени соколи на китките. Ловци с ловджийски хрътки и кучета лисичари се суетяха наоколо. Коняри и слуги се събираха около жребците. Тамплиерите бяха оставили собствените си коне и сега си проправяха път сред тълпите от писари, войници и сержанти, през сводести галерии, за да стигнат в покоите на краля, по чиито стени бяха провесени прясно боядисани в пурпурно драперии с гербовете на краля между тях. В далечния край на залата една голяма маса бе поставена на подиум под поръбен със златни ресни навес. Около нея имаше наредени столове и кресла с високи облегалки. От двете ѝ страни бяха сложени и малки писалища с навити на рула пергаменти, парчета восък за запечатване, велен, подвързани книги и ковчежета със стоманен обков. Стенните факли трепкаха, свещите сияеха, а мангалите припукваха и димяха. Стаята бе много топла и изпълнена с ухания.

Наложи им се да почака известно време, преди да екнат фанфарите и виковете на шамбеланите да обявят пристигането на краля. Стивън влезе, наметнат с къса мантия от нещавена кожа, прикрепена върху дясното му рамо с помощта на голяма скъпоценна тока върху червена туника, изпъстрена с цветни мотиви в злато и пристегнатата на шията му със сребърен накит. Тясно прилепналите му алени панталони и ботушите му от черна кожа, все още с шпорите на тях, бяха изпръскани с кръв и кал от лова. Кралят бе придружен от бледен духовник, облечен в черно, което само подчертаваше изпитите му черти под прилежно подстриганата на тонзура коса. Други придворни и сановници също влязоха след владетеля, ала останаха близо до вратата. Стивън се настани в креслото в центъра на масата, а отдясно до него застана писарят. На Берингтън и останалите им бе казано да се приближат и да заемат местата си. Кралят бе бледен и

отслабнал. Смъртта на сина му явно го бе потресла, ала той не се бе впуснал в обвинения.

— Синът ми бе убит — промълви той, когато Берингтън приключи с разказа си. Лицето му се разведри, когато зърна съчувствената усмивка на Изабела. — О, да — махна с ръка кралят, — лейди, ти и брат ти трябва да обядвате с мен, но засега... — той направи жест към Дьо Пайен, който усети, че го жегват завист и раздражение, задето не бе поканен. — Моля — настоя Стивън, — разкажи ми отново. Разкажи какво стана.

Дьо Пайен описа смъртта на Санлис и Юстъс, а после добави и кратко описание на опита да убият и него самия в гората около абатството. Когато свърши, Стивън кимна и прошепна нещо на писаря, сетне вдигна ръка, за да вдвори тишина.

— Ние проведохме нови проучвания. — Кралят потърка лицето си. — Управителите и надзорниците на пристанищата нямаха записи за влизането на Уокън в кралството, въпреки че — замислено добави той — има множество пусти заливи като Оруел. Неотдавнашните ни проблеми никак не улесниха нещата. И при все това — продължи той, — без да се уточняват греховете му, Хенри Уокън, бивш тамплиер, трябва да бъде обявен за *utlegatum*, човек извън закона. По заповед на краля и съвета всеки има право да го убие на място. Обявява се награда от сто лири стерлинги за главата му и наградата ще се увеличи на двеста лири, ако той бъде заловен и доведен жив. Тази прокламация ще бъде отнесена на всички пристави и началници на пристанища, и закована на кръста пред „Сейнт Пол“ и в Чийпсайд^[3]. Жив или мъртъв — промърмори той, — жив или мъртъв — разбойник със смъртна присъда.

След това Дьо Пайен, Майеле и Парменио се прибраха в ордена, където трябваше да изчакат свечеряването, когато се върнаха Изабела и Берингтън и започнаха да разказват за краля и благородството му към тях. Тази вечер донесе нова промяна в събитията. Берингтън отново повдигна въпроса за възможността Уокън да бъде оставен на ловците на глави и търсачите на богатство. Дьо Пайен, който обаче си спомни как бе нападат, защити намерението си. И така, беше решено Берингтън да остане на поста си като магистър на ордена в Англия. Майеле щеше да му помага и да работи като негов пратеник при

останалите братства. Парменио и Едмънд щяха междувременно да продължат с издирването на Уокън.

Дьо Пайен захвърли пръчката, която дялкаше, и внимателно заобиколи тисовото дърво и неговия ужасяващ товар. Ричард и Майеле често идваха тук — привлечени от тази страховита гледка, или за да отдадат почести на мъртвия лорд, Едмънд не знаеше кое от двете. Двата мъже все още вярваха, че Мандевил е бил несломим военачалник. Те твърдяха упорито, че покойният граф не трябва да бъде държан отговорен за някои от хората, които му бяха служили. Парменио също идваше тук, но Дьо Пайен забеляза, че Тиери стоеше надалече и не се приближаваше много. От друга страна, генуезецът бе станал по-приятелски настроен и всъщност търсеше компанията на Едмънд. Той дочу някакъв звук и се обърна. Парменио стоеше зад него с ръка на камата.

— Какво има? — Дьо Пайен отиде при него. — Дори тук ли се страхуваш от нападение? Защо си хванал камата си?

Генуезецът вдигна ръце и се усмихна:

— Когато дяволът е наблизо — той потупа дръжката на ножа с формата на кръст — моля Бог и ангелите му да ме закрилят.

— От какво? — настоя Едмънд. — Защо, Парменио? — Той се наведе и доближи лице до лицето на генуезеца. — Защо си така упорит, защо си така предан на тази задача? Ето те тук, в чужда страна, на далечно място. Ти си като куче следотърсач, което не може да бъде отклонено от миризмата.

— Ти си същият.

— Аз съм тамплиер. Това са дела на тамплиерите. Ти си генуезец, далече си от дома. Защо се вълнуваш от тези неща? Защо не се прибереш?

— Той е бил дявол — Парменио не отвърна на въпросите му и посочи към висящия ковчег. — Пращал е съгледвачите си по тъмна доба, за да намират домовете на богаташите, за да може после той да ги плени, да ги хвърли в тъмниците и да иска тежки откупи за тях. Превел е сбирщината си с лодки нощем през мочурищата и превзел манастира на Рамзи, изненадвайки братята тъкмо след като са били отслужили утренията. Прогонил ги и напълнил обителта с войници. Ограбил е свещени предмети, реликви и одежди. Превръщал такива места в укрепления.

— И други са правили същото.

— Старият Мандевил е постъпвал и по-лошо — не се съгласи Парменио. — Той е превръщал Христовите църкви в леговища на обирджии, светилищата на Бога са ставали обиталища на дявола. Привличал е най-лошите вещици и магьосници, кръвопийци и поклонници на демони. Отвратителни мерзости са били извършвани толкова много, че самите стени на църквата кървели.

— А тези слуги на сатаната? — попита Дьо Пайен. — Убивали ли са те?

— О, да, вземали са пленници, невинни, които никога повече не били виждани — онези, които се криели в близките тресавища, чували ужасни писъци.

— Явно добре познаваш делата им — каза Едмънд. — Но да се върнем на въпроса ми, на който ти никога не отвърщаш — защо всъщност си тук, Парменио? Ти се появи като ангел на отмъщението в онази църква в Триполи. Оттогава насетне вървиш по стъпките ни като гладно куче. Участваш в битки, гладуваш, страдаш от жажда, излагаш се на опасностите на пътуването — защо?

— Също като на теб, Едмънд — отвърна бързо Парменио, — тази задача ми бе поверена. Ще я доведа докрай — Дьо Пайен бе готов да го засипе с въпроси, ала после си спомни как генуезецът го бе спасил в Аскалон. — Както и да е — Тиери махна с ръка, — тук има един човек, който иска да те види. Казва, че ще говори само с тамплиер.

— Къде е Майеле?

— По работа на Берингтън — отговорът на Парменио бе саркастичен. — И преди да ме попиташ, нашият благороден господар и красивата Изабела отново са в Уестминстър. Кралят е запленил от тях. — Той се усмихна. — Особено от прелестите на красивата дама. Да — Тиери се засмя подигравателно, — тегобите и мъките на вдовството, а, Едмънд? — Генуезецът се обърна и поведе Дьо Пайен към имението на тамплиерите. Минаха по настлания с каменни плочи коридор, после покрай стаите от двете му страни. Тъкмо преди да стигнат изхода, Парменио спря. — О, между другото — прошепна той през рамо — тя пак се върна, тайната ти обожателка.

Дьо Пайен примижа от раздражение. През последните няколко дни една млада жена — вратарите твърдяха, че била куртизанка,

скъпоплатена куртизанка, се бе навъртала около главната порта. Веднъж тя бе успяла да доближи Парменио и да го помоли да я срещне с Едмънд.

— Е? — попита генуезецът. — Едмънд отвори очи. — Разбираш ли — усмихна се Тиери, — тя не иска да се срещне с друг тамплиер, само с теб!

— Ще трябва да чака. А кой ли е пък този? — Мъжът, който го очакваше в преддверието, се изправи, когато те влязоха. Дьо Пайен направи знак на двамината сержанти да се оттеглят. — Е? — попита той.

Непознатият бе млад мъж, гладко обръснат, с честно лице. Беше спретнато облечен в тъмнозелена туника, спускаща се до коленете му над кафяви чорапи и меки чисти ботуши. Мантията на раменете му имаше качулка, която бе свалена и разкриваше пясъчноруса коса.

— Говоря нормански френски. — Гласът на странника бе нисък и благовъзпитан. — Служа в съвета на града, Мартин Фицозбърт се казвам. — Той облиза устни и повдигна нацапаните си с мастило пръсти.

— И какво искаш, писарю?

— Наградата за живия Хенри Уокън, или поне част от нея. — Какво?

— Чуй ме — избъбри Мартин, — целият град знае за обявлението. Аз работя в съвета. Помагам за преписването на книжата, провъзгласяващи някои хора за извън закона. Обичайна работа е — той разпери ръце. — Ние, писарите, имаме орлов поглед за бързата печалба. Около сградата на пристава се събират ловците на глави, майсторите в залавянето на крадци. Те плуват в същите мътни води, в които и ловуват: безделници, досадни просяци, лъжци от всякакъв вид, бандити, хора, търсещи убежище, нощни птици и мрачни скиталци. — Той поспря за малко, сетне продължи: — Мортевал, уелсецът, е най-добър в цял Лондон. Той дойде в архива след литургията тази сутрин. Твърдеше, че знае за Радикс Малорум^[4].

— Кое? — Едмънд едва не се изсмя. — Коренът на всички злини?

— Прословут магьосник, продавач на любовни билета и отвари — заяви Фицозбърт. — Сам е признавал участието си в много сборища, които имали вземане-даване с вещици и подобните тям.

Мортевал вярва, че Радикс ще знае истинското място, където са Уокън и неговото сборище.

— Как, защо? — запита остро Парменио.

— Защото Радикс знае всичко за тези неща.

— Защо тогава не го хване и не го доведе тук?

— А, той така и ще направи, господарю — тънко се усмихна Мартин, — но първо ще следи отблизо Радикс. Той се навърта в една гостилница, „Светлината в мрака“, в бедняшките махали близо до Куийнсхайт^[5] — място, обитавано от покварени хора и всякакви злосторници. Мортевал е уверен, че днес, след удрянето на камбаната за вечерната молитва, Радикс ще се срещне с някой важен човек. Платил е за по-голяма стая, а готвачите в гостилницата са много заети. Мортевал мисли, че ако нахлуем там, може и да изненадаме Уокън и пасмината му. Но иска голяма част от наградата, както и аз. — Писарят спря, когато Дьо Пайен вдигна ръка. — Аз няма да отида там сам.

— О, не — Парменио се съгласи с него.

— Двамината ти сержанти — Мартин посочи към тях.

Дьо Пайен се озърна към Парменио, който кимна в знак на съгласие. Тамплиерът забърза към собствената си стая. Нахлузи ризницата си и тъмния плащ, под който затегна войнишкия си колан с меча и камата в ножниците им.

Малко по-късно, съпровождан от двамата сержанти и ехото от пожеланията за късмет на Парменио, той последва Фицозбърт извън голямата двойна порта на Храма по улиците и алеите, отвеждащи към реката. Дьо Пайен не бе обикалял из Лондон. Берингтън го бе предупредил, че след нападението в гората трябва да бъде по-благоразумен и предпазлив. Без съмнение тесните улички и канавките, по които минаваха сега, бяха не по-малко опасни от някоя самотна горска пътека. Земята бе осеяна с дупки. Тясна вада, пълна с димяща мръсотия, течеше по средата на улиците. Табели с всякакви ярко изрисувани знаци висяха опасно близо над главите им, докато вратите и кепенците на жилищата от двете им страни се отваряха и затваряха с непрестанно тряскане. Неизчезващата воня от купчините с боклуци бе силна като онази в Йерусалим, а шумът и бръцолевенето — така пронизителни, както из пазарищата на Свещения град. Липсата на цветове обаче бе стряскащо различна. Вятърът бе станал студен и минувачите бяха увити в плащове и смъкнали качулките над лицата си.

Сламените покриви тежаха, напоени от неотдавнашния дъжд и от тях се стичаше влага, която мокреше гредите на горните етажи, стичаше се по дървените кепенци и покриваше с ръжда железните решетки. Под този ръмеж се щураха безцелно кокошки, гъски, кози и прасета. Уличните кучета ровеха из купчини боклук, прогонвайки жълтеникавите раирани котки с кехлибарени очи и препречвайки пътя на талигите, конете и товарните кончета.

Фицозбърт ги поведе покрай сергии, отворени пред разни къщи, надзиравани от търговците и техните многобройни чираци, които се стрелкаха като дяволчета от ада. Гостилници, сергии с пайове, пивници и продавници за ейл се радваха на процъфтяваща търговия, тъй като хората бързаха да избягат от гмежта на мръсните улици. Тук-там редиците на къщите се разделяха и в пролуките се виждаха хилави крави, които пасяха оскъдната тревица, или някоя малка църквица с мръсни стъпала и тесни прозорци, опитваща се отчаяно да привлече вниманието на минувачите със звън на камбани или с проповедите на свещеника от външен амвон.

Скоро преминаха и покрай мрачните стени на затвора Нюгейт. Пред тежките порти, обсипани с железни гвоздеи, бяха издигнати позорният стълб и стегите, заети с ежедневните върволици от жертви: мъже и жени, заловени от стражите или приставите, чакаха да бъдат оковани в стегите, за да бъдат наказани и охулвани, докато бъде удовлетворено правосъдието. Фицозбърт изреждаше списъка с престъпления, докато вървеше до Дьо Пайен, а двамината сержанти се движеха зад тях. Животът в Лондон бе жесток, помисли си тамплиерът. Отминаха Лъдгейт, минаха покрай замъците Монфише и Бейнард, където бяха изправени бесилките, всяка от които окичена с ужасната си жертва. Повечето от трупове гниеа, поклащайки се на мръсни възета, а под тях играеха окъсани деца. Един бръснар, чиято купа разливаше кървава пяна, предлагаше подстригване, бръснене или вадене на развалени зъби. Неговите крясъци заглушаваха гласа на облечения в бяло цистериански монах, който опрощаваше греховете, докато трима злосторници, върху чиито дрипи бяха забодени заповедите за смъртно наказание, бяха свалени от затворническата талига, се гърчеха, обесени на яките клони на един бряст. Важни лордове и дами, възседнали конете си с богато украсени сбруи, минаваха оттук, а конярите и хората от свитите им бързаха зад тях.

Яздеха, недосегаеми и незасегнати от това, което ги заобикаляше, сякаш обточените им с хермелин наметала, тъмните одежди и дебелите кожени качулки създаваха непробиваема стена между тях и останалата част от човечеството. Тук и там членове на гилдиите в сини и жълтеникави одежди държаха под око различни сергии. Сановници от съвета, внушителни в своите алени дрехи и бляскащите си накити, също минаваха оттук с лица, по които бе изписано съзнанието за собствената им важност. Около тях се тълпяха мъже в ливреи, готови да задоволят и най-малките им капризи.

— Лондон означава търговия — прошепна Фицозбърт и Дьо Пайен кимна в знак на съгласие.

Всичко бе за продан — от вълнени стенни драперии до испански ботуши, фини стоманени игли и украсени със сърма одежди, пайове от змиорки и комати подсладен квасен хляб, вино от Гаскония или кожи от мразовития Север. Тежко и горко на оногова, който не спазеше заповедите на глашатаите, за чието изпълнение следяха стражите на пазара. Всички прегрешения се наказваха по бързия начин. Пекари, които лъжеха и продаваха по-малко, биваха привързвани към талиги с наръч слама под задните им части и влачени из града. Майстори на ейл, които мамеха купувачите си, сядаха в коритата за водопой на конете с камъни за точене, провесени на шиите им. Продавачките на риба, които освежаваха остарял улов, трябваше да клечат, приковани за стълб с гниещата стока, закачена под носовете им. Уличници, заловени да се предлагат, биваха проводени под шума на гайди до стола на някой бръснар, където грубо избръсваха главите им, а лицата им цапотеха с животински тор. Ако хванеха свещеник с жена, той биваше принуждаван да язди неоседлан кон, обърнат към опашката на животното за забавление на околните, тъй като духовникът падаше непрестанно и отново трябваше да бъде качван на коня.

Дьо Пайен усещаше суетнята и насилничеството наоколо, където бедняци, просяци, търговци и постоянните обитатели на улиците се движеха сред водовъртежа на тълпата. Той и Фицозбърт навлязоха в широк път и тръгнаха по него покрай величествените измазани в розово имена на богатите, в плетеница от улички и тунели, изпълнени със стрелкащи се сенки. Следваха завоите на уличките, а къщите надвисваха над тях, докато стигнаха малък площад. В центъра му някакъв луд изпълняваше див танц пред статуя на светец

покровител. В едната си ръка побърканият държеше главня, а в другата — дървен чук, с който удряше в пламъците и така създаваше дъжд от искри. На отсрещната страна на площада се намираше „Светлината в мрака“ — неприветлива гостилница, издигната от измазани греди върху каменни основи. Вратата бе охранявана от главорези със сопи, които обаче се дръпнаха и ги пуснаха да влязат вътре, където миришеше на лук и гранясало сирене. Светлината бе слаба, кепенците на прозорците — затворени. Дебели лоени свещи горяха и димяха, наредени върху обърнати бурета и каци, които играеха ролята на маси. Едно джудже в сива престилка се засуети около тях, а грозноватото му лице изглеждаше още по-зловещо на треперливата светлина. То се втрени нагоре към Дьо Пайен, после се вгледа във Фицозбърт, който се приведе и му прошепна нещо. Джуджето захихика, прикрило с ръка устата си. Едмънд потисна внезапен пристъп на страх, а двамата сержанти, които също бяха неспокойни, откопчаваха ножниците на мечовете и камите си, втрени в тъмнината. Дьо Пайен не можеше да покаже уплахата си, която бе като злъч в стомаха му, като смрад в ноздрите. Тъкмо щеше да се извърне, когато друга фигура се плъзна меко като котка по пода, покрит с рогозки.

— Приятели, привет, моето име е Мортевал — мъжът спря в светлината. Сипаничавото му лице бе озарявано от малки хитри очи. Той прокара пръстите на ръцете си, облечени в ръкавици без пръсти, през дългите кичури на мазната черна коса, окръжаваща брадатото му лице. — Тамплиере — новодошлият протегна ръка, но Дьо Пайен задържа своята на дръжката на меча, а Мортевал сви рамене и посочи тавана, — гостите ни пристигнаха. Мастър Мартин ще ни води.

[1] Лука 18:2: „... ни от Бога се боеше, нито от човеци се срамуваше.“ — Бел.прев. ↑

[2] Свети Анселм е бил родом от Италия, бенедиктински монах и философ. Заемал е поста на архиепископ на Кентърбъри в периода 1093–1109 г. — Бел.прев. ↑

[3] Улица в Лондон, която през Средновековието е била част от маршрута на кралските процесии. — Бел.прев. ↑

[4] *Radix malorum est Cupiditas* (лат.). Преведена буквално фразата означава „Алчността е коренът на всяко зло.“ Според „Първо

послание до Тимотея“ в Библията: „Корен на всички злини е сребролюбие...“ (I Тим. 6:10). — Бел.прев. ↑

[5] Район в Лондон, едно от най-старите пристанища на брега на Темза. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Многобройна орда от врагове се бе сбрала да ги заплаши с необузданата си жестокост.

Изкачиха се по стръмните стълби, издигащи се в ъгъла близо до вратата. Фицозбърт тръгна пръв, Дьо Пайен и двамата сержанти след него, а Мортевал бе последен. Озоваха се на занемарено стълбище, чийто тесен като игла прозорец бе покрит с ивици изсушена кора^[1]. Мортевал се измъкна, за да стане пръв, притисна пръст към устните си и посочи една врата. Едмънд се доближи към нея и дочу тракане на чаши и говор. Мортевал му зашепна да бъде внимателен, ала Дьо Пайен и без това вече бе много предпазлив. Мортевал и Фицозбърт сега бяха минали зад гърба му, така че щеше да бъде опасно да се върне обратно по стълбите. Без предупреждение рицарят вдигна крак и ритна покритата с кожа врата. Тя се отвори с трясък. Стаята зад нея тънеше в мрак, ако изключим пламъка на фенера, който блестеше силно в средата ѝ. И внезапно Едмънд отново се озова обратно в онази гора край абатството, когато слънцето, просветващо през дърветата, заслепяваше очите му. Той изкрещя предупредително и падна на колене, когато стрелите на арбалетите разцепиха въздуха. Един от сержантите изкрещя, щом стрелата се заби в лицето му, а другият, покосен в гърдите, се олюля навътре в тъмната стая. Дьо Пайен извади камата си и бързо скочи към една сянка, която се приближаваше към него, като заби острието дълбоко в корема на човека. Сетне се хвърли обратно към шахтата. Мортевал, изненадан от бързината на тамплиера, не успя да реагира. Дьо Пайен преряза гърлото му с ножа и ловецът на крадци умря, гърчейки ръце и крака. Рицарят падна по стълбите и се хвърли върху бягация Фицозбърт. Той хвана мъжа за косата, свали го на пода и заблъска лицето му, докато писарят не престана да пици и не остана да лежи неподвижно. Дьо Пайен се изправи, залитна и извади меча си. Джуджето го нападна и тамплиерът го блъсна встрани с едно движение на ръката, облечена в желязна ръкавица. Разни силуети се

появиха на вратата на гостилницата, а по стълбите зад гърба му се промъкваха тъмни фигури.

Едмънд взе решение. Придържайки се към сенките, той хукна към вратата, блъсна се в мъжете, които се трупаха там, а камата му режеше закачулените и маскирани лица. Усети как бесът на битката изцяло го поглъща, почувства чистата радост от замахането с меч. Ритайки и проклинайки, той си проправи път и изскочи на площада, следван от главорезите. Не им остави време да се съберат, а връхлетя, сетне се отдръпна, задъхан, а още три тела вече останаха да лежат проснати, гърчещи се в кръвта си. Други убийци се скупчиха на вратата, ала теснотията им пречеше да се движат. Дьо Пайен нападна, крещейки бойния си вик, обърквайки бандитите още повече, докато те се опитваха да избегнат въртящата се, промушваща стомана на дългия меч на тамплиера. Рицарят изпита въодушевление и радост — острието му режеше и сечеше плътта на враговете му. Повече не размишляваше. Нямахше униние. Нямахше нищо освен чистата ярост от битката, от надделяването над противниците.

Сега нападателите му осъзнаха грешката си — бяха се възправили пред рицар тамплиер, майстор на меча, който ползваше тесния вход на гостилницата, за да ги хване в капан, както земеделецът постъпваше с пълчищата плъхове в плевнята. Те избутваха тамплиера навън през покрития с мръсотия калдъръм, опитвайки се да го заобиколят и да го нападнат откъм гърба. Двама от тях успяха. Лудият, който още въртеше главнята си и чука, затанцува през площада към тях, размаха пламналото дърво в лицата им и изпищя, когато един от главорезите мушна меч си дълбоко в гърлото на окаения глупак. Дьо Пайен, предупреден от писъка, се хвърли настрана, мушна с меч си и прободете убиеца в дясното око, сетне се оттегли, пресече площада, докато не усети статуята зад гърба си. Нападателите му този път се пръснаха в дъга и го последваха предпазливо. Калдъръмът бе кървав, сякаш самата земя бе ранена. Ехтяха викове и стонове. Ранените мъже опитваха да притискат дълбоките си рани в крайниците, гърдите и коремите си. Един от тях, чиито очи и лице бяха смазани от меч на Едмънд, пълзеше като сляпо куче на четири крака и молеше за помощ. Врати и кепенци се отваряха. Прозвуча ревът на рог, следван от викове: „Беда! Беда!“, след като се надигнаха врявата и крясъците.

— *Non nobis, Domine!* — изкрещя Дьо Пайен. — *Non nobis. Deus Vult! Deus Vult!*

Нападателите отново се скупчиха в отчаяно желание да го покосят. Един пропълзя на колене и посече крака на тамплиера. Рицарят разцепи черепа му, раздели го като цепеница, после вдигна острието и започна да удря наляво и надясно, ранявайки в ръката друг убиец, който се отдръпна прекалено бавно. Едмънд чувстваше, че се задушаваше. Беше плувал в пот, очите му бяха замъглени, силата му отслабваше, ръцете натежаваха, китките го боляха, а от раната на крака му шуртеше кръв. Четирима главорези продължаваха да настъпват. Едмънд погледна зад тях — още врагове излизаха от хана и един измежду тях носеше арбалет. Тамплиерът събра сили, когато четиримата нападнаха във вихрушка от връхлитаща стомана, размахани мечове и прорязващи ками. Вложи цялата си ловкост, накланяше се леко, движеше непрестанно острието, извиваше се като лъч светлина. Ала отпаднаше. Трудно му бе да диша. Тогава запя псалм, и в същия миг край главата му изсвистяха стрели и улучиха един от нападателите, пращайки го назад. Изневиделица изсвири рог и наоколо прозвуча бойният вик на тамплиерите. Парменио се озова до Едмънд. Тамплиерите сержанти погнаха останалите убийци, които се разбягаха като сенки из мрака на уличките. Дьо Пайен се срина на колене, сетне се свлече и припадна до статуята.

— Слава на Бога! Свети архангел Михаил, знаменосецът от небесното войнство, сигурно те е закрилял.

Едмънд задържа погледа на замъглените воднисти очи на Джон Хейстанг, коронерът^[2], който разследваше смъртните случаи в град Лондон. Той пристигна в дома на тамплиерите три дни след онова, което нарече Великата битка при Куийнсхайт, за да довърши разследването си. Дьо Пайен се облегна на огромната възглавница в тясното легло, поместено в един от ъглите на лечебницата.

— Как е воинът сега?

— Уморен, но по-добре — Едмънд погледна към Майеле, Берингтън, Изабела и Парменио, скупчени близо до вратата.

— Обикновена прорезна рана — усмихна се Майеле. — Още една победа за рицаря герой, който този път не бе повален под коня си

на горската пътека, за да бъде спасен от горските елфи. Не, не, Едмънд, ти се изправи срещу враговете си като майстор на меч.

— Нямахте и енорийски свещеник — додаде Изабела, — нито пък горски хора, които да се появят тъкмо навреме. Всички врагове са покосени от мощния ти меч.

Майеле и Изабела продължиха да го дразнят, докато Хейстанг не вдигна ръка, за да въдвори тишина.

— Това е владение на Храма — тържествено рече той и попипа молитвената броеница около врата си, преди да отпие щедра глътка от бокала с вино, който Изабела бе поставила в ръцете му. — Господарю Дьо Пайен, за теб вдигат наздрависи във всички гостилници от Куийнсхайт до Гали Гейт, до Тауър и отвъд. — Той се наведе напред и дъхът му разнесе богатия аромат на червеното вино. — Осъзнаваш ли, че си убил единайсет мъже?

— Кой бяха те?

— Според моето заключение — усмихна се Хейстанг, — смъртта им не е настъпила по естествени причини, но — изсумтя Джон — те са си го заслужили напълно, напълно са си го заслужили. Мастър тамплиер, ти имаш най-искрените благодарности на градския съвет. Бил си излъган, подмамен и вкаран в капан или поне онези така са си мислели. Човекът, който е дошъл тук като Мартин Фицозбърт... Измислици! Не е бил писар, ами така нареченият Питър Набожника — опитен измамник, който умееше да се преструва на свят духовник или на кротък монах. Беше ми добре известен, както и на приставите и стражите при съда. Имаше дар да лъже като никой друг. — Хейстанг протегна ръка и леко докосна Дьо Пайен по бузата. — Не се срамувай. Той е мамил и лъгал много хора. Той е бил примамката. Но вече няма да се преструва. Ти размаза лицето му и смачка лукавия му мозък. Мортевал, убиецът, бе преследван от хората ми в продължение на много години. Убиец по занаят, мастър Едмънд, главорез, *sicarius*^[3], нощно същество, виновен е за повече убийства, отколкото топли гозби съм изял аз на вечеря. Е, повече няма да убива. Твоето острие разряза гърлото му. — Хейстанг явно много се забавляваше. — Колкото до джуджето, домакина на „Светлината в мрака“, той бе виновен за много истински беди в този град. Сега вече е отпътувал към вечната си награда със счупен врат. О, да — коронерът се усмихна мрачно, — за

много неща има да ти благодарим. И в същото време си имал невероятен късмет.

— Бях подмамен, излъган.

— Несъмнено. Прокламацията за Уокън развълнува сърцата на мнозина.

— Но защо им е било да ме убиват?

— Е, това аз не знам. — Хейстанг, който бе обърнал гръб на останалите, внезапно присви очи и Дьо Пайен осъзна, че той не беше глупакът, на какъвто се преструваше. — Както и да е, мастър тамплиер, някой с много богатства иска да умреш. Никой друг мечоносец нямаше да удържи толкова дълго, колкото теб!

— Ала защо? — повтори въпроса си Едмънд.

— Защото ги преследваш — обади се Берингтън. — Ти и Парменио сте натоварени с тази задача. И враговете ни знаят това. — Той дойде и приклепна до леглото, а тясното му скулесто лице остана сериозно. — Те имат начертан план, Едмънд. Уокън е наел измамници и убийци, за да те убият, защото го преследваш. — Ричард замълча и после продължи: — Майеле също бе нападат извън Лондон. Някакви негодници, закачулени и маскирани, опитали да го свалят от коня на пътя за Удфорд. Мен ме следяха из града. Уокън вероятно се е разярил. Прокламацията на краля е настроила всички срещу него. Убеден съм, че е решил да удари пръв.

Берингтън потупа Дьо Пайен по рамото и се изправи. Едмънд погледна Изабела, пленително красива с русата си коса покрита с прозрачен воал. Тя му се усмихна през радостни сълзи.

— Те се провалиха — Парменио, който стоеше настрана от останалите, се приближи и се взря в тамплиера. — И при все това коронерът е прав. Някой много лукав и заможен човек е замислил нападението в Куийнсхайт.

Джон, който отпиваше от виното, закима яростно.

— О, да, о, да. — Той млясна с устни. — Тези мъже са били платени и подкупени, дали са им обещания, заплашвали са ги.

— Ала ние не взехме пленници.

— Нито един — съгласи се Хейстанг. — Двамата ти сержанти, Господ да им дава покой, бяха убити. Злосторниците — изклани, а онези, които бяха оцелели, умряха скоро след това, виейки от болки. Сега ще ни отнеме години да открием кой е подготвил този хитър

капан, ако въобще успеем. Питър Набожника бе най-вещият измамник в Лондон. Едва ли е взел малко пари. Както и да е — Джон посочи Парменио, — ти как узна? Ако не бе пристигнал навреме...

— Наблюдавах — Тиери задъвка ъгълчето на устните си. — Питър Набожника е бил предупреден, че ние сме чужденци, странници, които ще се помят от писарските му похвати и невинните му брътвежи, и ние действително почти се излъгахме. След като ти тръгна — Парменио завъртя златния пръстен на малкия пръст на дясната си ръка и подръпна дървения кръст на шията си, — си спомних, че английските писари носят винаги кръст или молитвена броеница на вратовете си. И, преди всичко, носят пръстен с гербовете на краля или на града. След като ти замина, се замислих. Питър Набожника не носеше нито едно от тези неща, беше ни подценил като невежи чужденци. Ние винаги сме били много предпазливи, рядко напускахме домовете на Храма, така че е било логично враговете ни да искат да ни подмамят навън. И всичко бе нещо извършено. Постарали са се да обяснят на Измамника кого търсим — Тиери сви рамене. — Стигнах до заключението, че ако бъркам, нищо лошо няма да се случи, но ако подозренията ми се окажеха верни... — той се усмихна. — Повиках сержантите и слава на Бога, че пристигнах навреме.

Хейстанг се изправи. Изабела мина покрай него и седна на столчето, което Джон току-що бе освободил.

— Оставете Едмънд на мира — рече тя през рамо. — Искам да поговоря с него.

Изабела хвана ръцете му, погали пръстите му и му се усмихна, чакайки останалите да излязат. След като другарите им си тръгнаха, тя започна да му разправя за дните, прекарани в двора, за красотата на абатство „Сейнт Питърс“ и за изисканото кралско жилище наблизо. Дъо Пайен осъзна, че дамата се опитваше да го разсее и я подразни, че чул как кралят бил пленен от хубостта и грацията ѝ. Едмънд скри собствената си ревност и внимателно слушаше нейните описания, изучавайки косата и прелестното ѝ лице.

— Защо? — неочаквано попита той.

— Какво защо? — тонът ѝ беше присмехулен.

— Не си омъжена — заяви той. — Бродиш по лицето на Божата земя като поклонница.

— Какво съм аз, Едмънд? — Изабела се приведе напред. — Когато ти отпътува от Йерусалим за Хедад, мина по търговската улица и аз те видях — облечен в бялата си мантия, с тамплиерската си шапка, Парменио яздеше пред теб, а Майеле отзад. Седеше на коня си като човек, който е решен, отдаден и целеустремен. Това важи и за брат ми и за други мъже от Храма. — Тя се приведе още по-близо. — Аз не съм по-различна. С брат ми бяхме отгледани в имението Бруър в Линкълншир. Също като твоите, и нашите родители починаха, когато бяхме малки. Отгледаха ни заедно. Ричард винаги е искал да стане рицар, паладин. И повече от всичко и той, и аз, искахме да избягаме от зелените равнини на Линкълншир, от скучните сбирки в имението, графството и общината. Виждал си тази земя, Едмънд. Понякога е красива, понякога — студена и мокра, разяждана от гражданска война. Ричард и аз бяхме неспокойни и щом започнахме да странстваме, вече не можехме да спрем. — Изабела се усмихна дяволито. — Сега чуи това — песен на менестрел^[4], която научих в двора — и без повече суетене тя запя със сладък, мелодичен глас.

Едмънд очакваше с нетърпение подобни посещения, въпреки че те ставаха все по-редки с отминаването на седмиците. Зимата дойде и доведе със себе си мрака. Започнаха коледните пости. Рицарите-храмовници се заеха с приготовленията за великия празник Рождество Христово. Зелени клонки, вейки зеленика и имел, както и коледни рози^[5] красяха стените и входовете. Един свещеник от близката църква „Сейнт Андрю“ идваше всяка сутрин, за да води коледните песнопения, а странстваща трупа от актьори бе наета, за да пресъздаде историята на Благовещение и раждането на Христос. Кракът на Дьо Пайен заздравя бързо и рицарят се зае с работата си, обикаляше из ковачниците и посещаваше дърводелците. Занесе там меча, камата и бронята си, които бяха повредени от свирепата битка в Куийнсхайт. Ножницата трябваше да бъде сменена, на меча трябваше да се сложи нова дръжка, а върхът му да бъде наточен, налагаше се брънките в ризницата да бъдат съчленени. Сега издирването продължаваше, ръководено от Парменио и Майеле, ала Уокън им показва, че умее да се измъква. Хейстанг, служителят на короната, който водеше разследването, бе също така ревностен в преследването на злосторниците. Той бе започнал много да харесва Едмънд и постоянно посещаваше дома на тамплиерите. Веднъж Джон и Парменио

посетили храма „Сейнт Мери ат Боу“ близо до Чийпсайд. Някакъв разбойник, който се бил приютил там, бил заподозрян, че е участвал в нападението срещу Дьо Пайен в Куийнсхайт, но престъпникът, приютил се при олтара, всъщност бил обикновен злосторник, който не могъл да им каже нищо.

Мъж с остър език и орлов поглед, Хейстанг прикриваше будния си ум под маската на нерешителността. Двамата с Едмънд станаха близки приятели. Коронерът открито се радваше на онова, което наричаше „изстребването на смъртоносното гнездо на обитателите от ада“. Открито се радваше и на факта, че „Светлината в мрака“ вече бе преминала във владение на градската община, която прибираше печалбите.

— „Светлината в мрака“ — каза той с присмех. — По-скоро най-дълбоката тъма. Повярвай ми, Едмънд — размаха пръст Джон, — онази гостилница бе корен на голямо зло. Повече убийства и беди са замислени там, отколкото в сърцето на пъкъла. — Хейстанг поклати глава. — Който и да е подготвил нападението срещу теб, е имал много злато — той поглади лице и намигна на тамплиера. — Наели са най-добрите. Убит бе Мортевал, както и главорези, издирвани в петнайсет графства, мъже с обявени награди за главите им, истински душегубци. — Джон се засмя тихо сам на себе си. — Казвам ти, Едмънд, ако отидеш в Куийнсхайт, никой няма да смее да те доближи дори.

Дьо Пайен започна да се доверява на Хейстанг и се поласка, когато приятелят му го покани на вечеря в градската си къща, чиято тясна фасада бе притисната между две разкошни имения, гледащи към Чийпсайд — главната търговска улица на Лондон. Господарката Биатрис, съпругата на Джон Хейстанг, беше хубавка, много по-млада от мъжа си жена, горда майка на две малки момиченца. Тя бе очарована от тамплиера. По време на често прекарваните заедно вечери тя непрестанно го разпитваше за Светите земи, Йерусалим, свещените места, за обичаите и одеждите на различни народи. От своя страна Хейстанг засипваше Дьо Пайен с разкази за здрачния свят на града, за продавачите на плът, сводниците, среднощните бродяги, главорезите и другите отрепки, които се тълпяха като плъхове из алеите на Лондон. Той му описа подробно и незаконните пазари, които процъфтяваха след огласяването на вечерния час. По това време се извършваха размени и продажби в мансардите и обиталищата на

нощните птици, които предлагаха крадени вещи, а после залагаха и блудстваха от вечернята до първата утрень.

— Нахлувал съм на такива места — довери Джон на рицаря и вдигна предупреждаващо ръка. — Бръснал съм главите на уличници, карал съм ги да носят качулки на райета и бели жезли до Кок Лейн. Изправял съм на позорния стълб сводниците им, заключвал съм ги в клетка в малкия градски затвор близо до Нюгейт. Нещо повече, предлагал съм да им опростя всички престъпления, ако ми кажат нещо за Уокън. И въпреки това — той поклати глава, — нищо! Да, този злосторник и сборището му може и да се крият тук в града, ала никой не знае нищо за тях. — Хейстанг направи гримаса. — А твоят приятел генуезецът? Онзи, който те спаси? Той е различен.

Джон се наведе през масата и напълни бокала на Едмънд. Проницателното му лице бе озарено от блесналите свещи. Замълча за малко, сякаш заслушан в смеха на Биатрис и дъщерите им в малката дневна на горния етаж. Дъо Пайен бързо огледа стаята — наредените ракли и сандъци, малкия огън в огнището, пъстрите стенни гоблени, полиците с калаените гърнета, окачени по стените с розова замазка, дебелият турски килими на пода. Много уютна стая, чиито покрити с рогови пластини прозорци бяха с плътно затворени капаци срещу студа, а грейките и медните мангали бяха добри защитници срещу хапещия нощен студ.

— О, да — продължи Джон. — Генуезецът, като чужденец, е бил забелязван, а появата му — внимателно наблюдавана. Лондон не е чак толкова необятен, че да не му обърнат внимание, а мълвата пътува от квартал на квартал.

— Какво говориш? — Дъо Пайен знаеше, че Джон се подготвя да изкаже обвинение. — Господарю Хейстанг — той вдигна чашата си в тост, — аз пътувам със спътниците си, но това не означава, че им се доверявам.

— Може и да бъркам, Едмънд, ала твоят генуезки приятел се измъква и вмъква в Храма като призрак. Понякога го виждат край кейовете, особено когато някой платноход или въоръжен кораб, обикновено венециански, е завършил тук дългото си и мъчително пътуване от Светите земи. Понякога са го зървали, потънал в разговор с един монах, цистериански монах.

— Цистерианец ли? — Дьо Пайен почеса брадичката си с палец.
— Някой, дошъл от Палестина?

— По-вероятно от Нормандия. Вестите, които получих, гласят, че този монах може да се е промъкнал в Дувър и после да е продължил на север. Кажете сега, защо генуезецът се среща с такива хора? Някой му праща послания. Мислех, че знаеш.

Онази вечер Хейстанг накара Едмънд да се замисли не само за тайнствения Парменио, но и за целия злокобен свят, в който бе попаднал. Не можеше да наруши клетвата, която бе дал на великия магистър в стаята на съвета в Аскалон, и да разкрие цялата истина за мисията си в Англия, но пък можеше да опише ужасяващите убийства в Уолингфорд и Бери Сейнт Едмъндс. Джон се оказа проникателен наблюдател. От време на време го прекъсваше с някой въпрос, който издаваше, че той винаги бе подозирал участието на тамплиерите в тайни дела, въпреки че не го показваше явно. Хейстанг слушаше заинтригуван, докато Дьо Пайен описваше отравянията на Беосис, Юстъс, Нортхемптън и Мърдак. Щом тамплиерът свърши, Джон посочи тънка свещ от пчелен восък, горяща ярко в бакърен свещник.

— Когато бях малко момче, още дете, баща ми поставяше загадки в църквата ни по време на Великите пости. Слагаше дванайсет свещи пред разпятието — те представляваха апостолите. Единайсет от тях бяха от пчелен восък, а дванайсетата, представляваща предателя Иуда, беше неистинска. За необиграното око всяка от тях бе просто колонка от восък, но една криеше измама. Баща ми ме напътстваше как да откривам свещта Иуда.

— И ти намираше ли я?

— В края на краищата, да. Просто внимателно наблюдавах и разглеждах — малък недостатък в белотата, извивката на фитила... — Хейстанг вдигна чашата си. — Така е и с потомците на Каин, Едмънд. В този град съпруги отравят мъжете си, съпрузи убиват съперници, ако не на място, то ползвайки много вещица и измами. Те се крият зад заблуди и преструвки. Организируют злополуки, които прикриват истинско, отвратително убийство. Същото е и с тези смъртни случаи. Запитай се какво е станало в действителност. Наистина ли Беосис е изпил отровата по време на вечерята? А — Джон се усмихна, — виждам, че вече имаш подозрения за това. Ами принцът? Ако каната с вино не е била отровена, какво тогава? Чашите? А нападенията срещу

теб в гората и в Куийнсхайт? Използвай ума си, Едмънд! Помисли. Кой е знаел къде отиваш? Бог не е искал да останеш глупав като вол.

Когато се върна в Храма, Дьо Пайен внимателно си припомни всичко, което се бе случило, изреждайки събитията, и в същото време се опитваше да потиска безпокойството си. Не смееше да се довери на никого. Всъщност Берингтън и сестра му често отсъстваха и пребиваваха в Уестминстър, докато Майеле бе провождан тук и там по разни дела. Ричард искаше да събере всички пари и ренти, дължими към съкровищницата на Ордена на Храма, а задачата на Филип бе да пътува до различни имения и да напомня на приставите за дълговете им и да настоява за незабавно плащане. В едно обаче Едмънд бе съгласен с Берингтън и Майеле. Двама сержанти бяха убити в Куийнсхайт, а останалите бяха нужни другаде, затова Берингтън нае група наемници, калени ветерани, които да служат като закрилници на Майеле.

Дните минаваха. Празникът Сретение Господне дойде и отмина, а на следващия ден Хейстанг и неговата свита от яки градски пристави дойдоха в Храма. Берингтън и Изабела бяха отседнали с двора в замъка Бейнард, а Парменио отново бе изчезнал по някое от загадъчните си дела. Джон, смъкнал ниско качулка и загърнат в плаща си заради студа, прошепна, че отсъствието на другите не го смущавало, и попита Дьо Пайен дали иска да го придружи. Тамплиерът веднага се съгласи, въпреки че Хейстанг упорито мълчеше и не казваше къде отиват. Той помоли Едмънд да не носи никакви тамплиерски знаци и му предложи тежкото кафяво наметало, ползвано от останалите мъже в свитата му. Дьо Пайен го сложи, нахлупи качулката на главата си и всички напуснаха дома на тамплиерите, бързайки по мрачните улички към брега на реката. Хапещият вятър накара Едмънд да примигне. Въпреки че раната на крака му бе оздравяла, той леко накуцваше. Погледна нагоре — късчето небе, което се виждаше между надвисналите сгради, бе мътносиво. За миг закопня за слънцето и топлината на Светите земи — негов дом през последните двайсет и шест години, ала в същото време се чувстваше ободрен от усещането, че е редом с приятел, другар, на когото наистина се доверяваше. Почувства се така, сякаш се бе завърнал у дома, сякаш вече не бе покорният служител, провождан тук и там без никакви

обяснения. Но не биваше да забравя, че това място бе опасно. Лондон беше капан и в сенките на града се криеха враговете му.

Светлината отслабваше. Лампите блещукаха, окачени на куки над праговете и по високите стълбове, издигнати по ъглите на някои улици. Напряко на уличките имаше опънати вериги, за да спират преминаването на конници и каруци. Църковните камбани обявиха настъпването на часа за вечерната молитва. Сигнални пламъци потрепваха в огромните фенери, поставени по кулите. Сергиите се прибираха, стоките се опаковаха и скътваха. Боклукчийски талиги събираха сметта, а уличните чистачи нападаха с гребла пръснатите купчини от смет. Кепенците тракаха, докато ги затваряха. Вратите се затръшваха. Тук-там се чуваха викове. Ароматът на тамян от някаква църква се разнасяше и се смесваше с чезнещите миризми от гостилниците, сергиите с пайове и скарите на пътуващите търговци. Приставите и стражарите изливаха кофи със студена вода върху вързаните на позорните стълбове, за да ги измият от мръсотията, а после ги оставяха сред порой от проклетия. Лъчи светлина и топъл полъх излизаха през полуотворените врати на някои гостилници. Около тях се събираха просяци, които отчаяно търсеха коричка хляб или малко месо. Никой не заговаряше коронера и групата му, докато вървяха из улиците. Хейстанг беше добре известен, а свитата му от мъже, въоръжени с боздугани, сопи и мечове бе добра закрила.

Минаха покрай тъмната грамада на замъка Бейнард, завиха по една уличка, отвеждаща към кейовете, а мразовитият бриз носеше миризмата на сол, риба и смола. Джон внезапно спря и почука на вратата на някакъв магазин, над който висеше ярката табела на търговец, снабдяващ корабите с провизии. Вратата се отвори и собственикът, носещ съответните знаци на гилдията си, ги преведе през магазина, нагоре по едни стъпала към дневната, където жена му и децата му седяха около масата. Търговецът не обърна внимание на семейството си и поведе Джон и хората му през помещението към прозореца със спуснатите кепенци. Открехна го едва и Хейстанг леко побутна Дьо Пайен да надзърне през отвора към улицата долу. Той пошепна на тамплиера да наблюдава вратата на отсрещната гостилница — просторна триетажна постройка, която се наричаше „Гледка към Рая“.

— От известно време насам генуезецът е там — измърмори домакинът им. — Знам, че не е излизал. Гилбърт, моят чирак, все още е вътре. Там е поне от час.

Дьо Пайен тихомълком се възхити на хитростта на Джон. На него не му трябваха легиони от шпиони, а само търговци, занаятчии и членове на гилдиите, които познаваха улиците и които можеха да разпознаят странник, особено ако им бе дадено описанието му. Хейстанг бе твърдо решен да разбере кой в действителност бе Парменио и какво целеше. Зачакаха. Жената на търговеца отведе децата на горния етаж в спалнята. Долу, из улицата, сенки се прокрадваха в светлината и извън нея. Вресяха котки. Голяма свиня, успяла да се отвърже, се втурна по улицата, преследвана от един касапин и неговите кучета. Премина лесе, дърпана от кон, на която бе привързан някакъв злосторник. Вратата на гостилницата се отвори и на светлината се появи Парменио. Той спря, огледа се крадешком и потъна в мрака. Малко след това Гилбърт — чиракът, прекоси забързано улицата и влезе право в господарската къща. Затича се по стълбите, останал без дъх, и се спъна в някакъв стол, бърборейки за това, което бе видял. Дьо Пайен не разбираше езика му, ала даде на момчето една монета. Хейстанг го изслуша и сетне поведе тамплиера навън.

— Очевидно Парменио се е срещнал с един венецианец. Гилбърт е поразпитал. Въоръжен търговски кораб от този град е акостирал в Куийнсхайт и утре ще отплава със сутрешния отлив. Генуезецът и гостът му седели в един ъгъл и си разменили някакви пакети. Парменио изглеждал разочарован, разтревожен, ала за какво са си говорили — Хейстанг направи физиономия, — ние не знаем.

— Венецианец?

— Те имат най-бързите кораби, Едмънд. Въртят търговия с пристанищата в Триполи и навсякъде другаде по света. Парменио не се среща за първи път с такива странници. Няма съмнение, че някой от Светите земи му праща послания и той отговаря, ала защо?

Хейстанг се извърна. Благодарил на търговеца и поведе Дьо Пайен надолу по стълбите и после в тъмнината. Вместо да ги отведе обратно в града, той поведе свитата си през плетеница от вонящи улички и канавки, които повече приличаха на мрачни тунели, лишени от всякаква светлина освен от самотния проблясък от някой открехнат

капак на прозорец или от човек, понесъл заслонена свещ или затворен фенер и пресичащ улицата пред тях. Дьо Пайен бе положил едната си ръка на дръжката на меча, а с другата стискаше носа си заради смрадта. От време на време забелязваше как някоя фигура се прокрадваше в някоя алея и изчезваше дълбоко в тъмата. Отвори се някаква врата. Жени, понесли погребална носилка с покрито с окъсан саван тяло, излязоха и забързаха покрай тях в нощта. Внезапно през мрака долетя вик:

— Хейстанг и приставите му! Идват, идват!

— Внимание!

— Нащрек!

И други гласове екнаха зловещо през чернотата.

— Нощните стражи — прошепна Хейстанг.

Изневиделица рязко се отвори врата и една прислужница излезе да изпразни гърне. Дьо Пайен надникна вътре и се стъписа. Само един поглед бе достатъчен, преди да се затръшне вратата — в помещението имаше голямо пиршество: масите бяха наредени в квадрат и отрупани с блюда с димящи меса, купи с плодове, кани, гарафи и бокали. Картината бе осветена от множество запалени свещи. Мъже и жени, всички облечени в ярки дрехи, седяха наоколо и ядяха и пиеха, вдигнали чашите си за тост към един мъж, целия в бяло, седнал в центъра, чиято глава бе окичена с венец от зеленика.

— Пиршество на просяци — промълви Джон. — Нашият град крие странни гледки.

Измъкнаха се от уличките и стигнаха ивица запустели земи, сребреещи на лунната светлина. Далеч отвъд тях един фенер намигаше високо във въздуха като морски фар.

— Това пак са мои хора — обяви Хейстанг. — Пазят онова, което е било открито. Трябва да го видиш, Едмънд, убеден съм, че е работа на Уокън.

Прекосяха запустялата земя. Тук-там Едмънд забеляза руините на къщи. Хейстанг обясни, че пожар, последван от нападение над Лондон по време на неотдавнашните брожения, бе опустошил тази част от града на север от Уотлинг. Това бе наистина призрачно място, изпъстрено с чепати дървета, изсъхнали клонаци, останали без никакви листа, жилав прецип и невидими дупки. Когато бризът разкъса мъглата, Дьо Пайен зърна изоставената църква, към която се

бяха запътили. Сиви закрещяха и раздраха надвисналата тишина, когато невидима птица прелетя над прещипа, дебнейки гризачите, които се пръснаха ужасени през папратите. Далече в града заби църковна камбана, и гласът ѝ сякаш отправяше предупреждение.

— „Сейнт Блейз“ — измърмори Джон.

Прекрачиха през поразрушената стена на мястото, тъй като портата се бе срутила и препречваше пътя към самото гробище. Пламна факла, прикрепена към вратата, водеща към вътрешността на нефа. Кръщелният купел бе махнат, както и плочите на пода заедно с всички дървени мебели и разпятието, шкафчето за църковните съдове и дори и амвонът. Някои от хората на Хейстанг чакаха при олтара. Бяха си направили грубовати факли и ги бяха прикрепили в пукнатини и цепнатини, а трепкащата светлина караше сенките да танцуват още по-бясно, сякаш озаряваше помещение, обитавано от духове. Когато коронерът се приближи, мъжете се изправиха на крака около накладения огън, където някога бе стоял олтарът.

— Никой ли не го е местил? — излая Хейстанг, докато вървеше през нефа.

— Никой, сър — отвърна един от мъжете.

Джон кимна и поведе Дьо Пайен в малката сакристия вляво. Там, под някакъв саван, лежеше мъртвец. При главата и краката му светеха фенери. Едмънд затаи дъх. Хейстанг коленичи, дръпна плащаницата и разкри труп на млада жена, навярно на не повече от четиринайсет или петнайсет лета, чието тяло бе голо, изпоцапано с изсъхнала кръв. Някак милостиво дългата ѝ черна коса скриваше обезобразеното лице, ала останалият ужас бе изложен на показ: гърлото на момичето бе прерязано, гърдите му — изтърбушени, а сърцето — изтръгнато. Дьо Пайен видя достатъчно, затова се извърна — повдигаше му се. Опита се да промълви молитва за закрила от такава беда, от делата на загубени, прокълнати души.

— Била е отвлечена — Хейстанг застана до него. — Отвлечена от улиците. Някакво бедно девойче. Не е първата, Едмънд, която е била отмъкната и заклана. Един пътуващ търговец я намерил и побързал да ме извести. Тя не е била някоя уличница, нападната за удоволствие, и, както казах, не е първата. Това е дело на вещици и магьосници — обезобразен труп, проснат в изоставена църква.

— И ти си сигурен, че това е част от някакъв черен ритуал, че е работа на Уокън?

— Така подозирам — Джон тропна с крак. — Това кръвопролитие трябва да бъде прекратено, Едмънд. Имаме нужда от строги правила тук. Кралят трябва да наложи мир. Хаосът, ужасните престъпления, зад които се крият такива кошмарни злодеи, трябва да бъдат спрени. — Той се вгледа в Дьо Пайен. — Тамплиере, ти общуваш със странни хора. За какво е всичко това, а? Помисли и ми се довери.

Ръцете на Дьо Пайен се вдигнаха към шията му и докоснаха малката кожена кесийка с кода на асасините. Рицарят се втренчи в Хейстанг, в изсеченото му лице с честни и умни очи. Искаше напълно да се довери на този човек. Трябваше да му се довери. Развърза връвта, отвори кесийката, извади пергамента и го подаде на Джон.

— Това е код — обясни му той.

Хейстанг разгледа написаното, докато излизаше от сакристията и влизаше обратно в храма, а Едмънд остана, загледан в нефа — адско, страховито обиталище, озарено от треперещи светлинки. Това ли представляваше неговата църква, неговите идеали, неговият орден? Сети се за онзи ден в Триполи, когато обърна коня си, за да посрещне главорезите. Точно в този мит той бе навлязъл в странната плетеница на интриги и безмилостни убийства. Всичко бе заблуда. Бе подозирал Трамле във всякакви зли намерения. Ала великият магистър беше просто арогантен глупак, който сплетничеше и се въвличаше в дела, надхвърлящи способностите му. Спомените се върнаха с хиляди образи: Майеле изстрелваше онези стрели; Парменио се промъкваше към него с нож; добротата на Изабела; Берингтън — водачът с грубо лице, който явно се радваше на властта си; Низам го гледаше тъжно; Монбар със свъсени вежди; Беосис притискаше корема си в началото на вечерята; покоите на принца с широко отворените прозорци; двуличието на Парменио; въпросите на коронера...

— Букви и цифри — Хейстанг дойде при него. — Букви и цифри. — Той стисна рамото на Дьо Пайен. — Не разбирам нищо от това, нито пък ти, Едмънд. — Джон му намигна. — Ала познавам едни писари, поостарели наистина, но все още с бистър ум, писари в архива, които прекарват дните си в разкриването на загадки като тази. Ако ми се доверяваш... — Дьо Пайен кимна. — Добре — рече Хейстанг. —

Тогава да оставим това. Ще се погрижа клетото девойче да бъде погребано и опято както подобава. Колкото до теб, Едмънд, вгледай се в другарите си и особено в Парменио — той вдигна пергамента. — Ще се погрижа и за това. А сега, има още един човек, с когото искам да се срещнеш. Доведете го — викна той.

[1] В Средновековието дървесната кора била термично обработвана по специален начин и впоследствие полирана, нарязвана, изправяна и след което — прикрепяна върху отвора на прозорците, като защита от студа и прахоляка. — Бел.прев. ↑

[2] Длъжността „коронер“ съществува в Англия от XII в. насам. Първоначално коронерите били назначавани от краля да бранят интересите на Короната (откъдето идва и името им) в отделните графства, но до края на XIX в. ролята им вече се била ограничила до разследване на случаите на насилствена смърт. — Бел.ред. ↑

[3] Sicarius (лат.) — букв. кама; платен убиец. — Бел.прев. ↑

[4] Странстващ поет в средновековна Европа. — Бел.прев. ↑

[5] Градинският кукуряк е наричан също така и коледна роза. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

*Мандевил хвърли в смут цялата страна,
пося жестокост навсякъде, не зачиташе ни пол,
ни сан.*

От мрака вдясно от вратата на помещението се дотътри някаква фигура. Двамина от хората на Хейстанг се движеха от двете ѝ страни на разстояние, но пазеха непознатия с извадени мечове и ками. Човекът бе облечен в черно като бенедиктински монах. Лицето му бе скрито зад парче бял плат с дупки за очите, носа и устата. Движеше се тромаво, ползваше тояга, за да се подпира на нея, ала Дьо Пайен усети силата, мощта на присъствието му. Мъжът вървеше към тях, а пръчката тропаше по земята — злокобен, почти заплашителен звук.

— Значи така, тамплиер — тук, в Лондон! — Гласът бе неочаквано бодър и любезен. — Виждам, че си изненадан, тамплиере. Аз бях рицар от Ордена на свети Лазар? Знаеш ли го?

— Безмилостни бойци — отвърна Дьо Пайен. — Рицари, заразени с проказа. Някои заболели, други били почти излекувани. В битка те нямат какво да губят, а само какво да спечелят.

— Такъв е и моят случай — рече непознатият. — Преди време, тамплиере, аз бях красив, страстен поклонник на жените. Сражавал съм се в горещата пустиня, където слънцето напуква камъните. Яздил съм през Йерусалим като принц. В гордостта си наруших клетвите си и легнах с жена, която носеше проклетие, ала моята история е само моя, тя е песента на душата ми. Достатъчно е да се каже, че се завърнах тук изцелен — изсмя се той. — Ала прекалено късно. Лицето ми плаши всички. Още съм нежелан в човешка компания.

— Кой си ти?

— Значи господарят Хейстанг не ти е казал? — странникът захихика. — Аз съм ловецът на мъртвите, пазителят на труповете, прокаженият рицар. В нощните часове, когато градът спи, излизам с лодката си в реката. Търся трупове в плитчините, сред тръстиките и

край калните наноси. Познавам реката — тя е непостоянна, жестока любовница. Откривам къде тя изхвърля мъртвите си — бледни, студени и покрити със зеленикава слуз. Събирам ги за градския съвет и ги пренасям в моето убежище — малкия параклис на свети Лазар там, близо до големия мост. Измивам ги, пречиствам ги и ги помазвам. После изпращам сметката за услугите си. Два пенса за самоубийство. Три пенса за жертва на нещастен случай. Пет пенса за убийство или незаконно покушение.

— Опитваш се да изплашиш госта ми ли? — подразни го Хейстанг.

— Да го изплаша ли? — Пазителят на труповете въздъхна толкова дълбоко, че белият плат на лицето му помръдна. За частица от мига Едмънд зърна долната част на жестоко обезобразеното лице. — Да го изплаша? Как бих могъл аз да изплаша тамплиер, великия герой и победител от Куийнсхайт? — Пазителят потропа със сопата си по пода. — Не, аз не го плаша. Не мисля, че бих могъл. Така или иначе, той ще се натъква и на по-лоши неща в бъдеще.

— Кажи му — настоя Хейстанг, — кажи му каквото знаеш.

Пазителят се приближи, подпрял се на тоягата си. Дъо Пайен долови сладкия аромат от плаща на мъжа — на някакви свежи билки, приятни за обонянието.

— Както казах, обикалям реката с лодката си — начена пазителят, — един фенер има на носа ѝ и един — на кърмата. Мнозина ме познават и просто ме подминават. Виждам неща, които не са моя работа. Кралски лодки, които плават от Уестминстър до Тауър и обратно. Контрабандисти, които се прокрадват от пристаните и кейовете. Млади благородници с гореща кръв, жадни за удоволствия, кръстосващи из рибарниците, баните и бордеите на Съдърк. Дори и шпиони, слизащи зад перилата на чуждестранни кораби и качващи се в лодки, които ги очакват долу. — Той поспря, а Хейстанг направи знак на хората си да се присъединят към останалите, все още сбрани край огъня при олтара. — Познавам реката — продължи пазителят. — Извадя ли труп, мога веднага да ти кажа как е умрял нещастникът: от удар в главата, от острие в търбуха, гърлото или гърба. Наскоро обаче настъпи нов ужас. Появиха се трупове на млади жени, обезкървени, с разрязани гърдни кошове и изтръгнати сърца, прерязани гърла, бели и

студени като късове месо, повесени в някоя месарница, за да им изтече кръвта.

— Колко тела са открити?

— Две. Ти видя същото тук тази вечер. — Пазителят посочи с тоягата си към другата част на църквата. — Ала аз съм виждал и повече. Една нощ, тъкмо преди Сретение Господне, реката бе гладка, а бризът бе утихнал. Бях подминал Куийнсхайт и плавах по талвега^[1]. Голяма лодка с поне шест гребла изскочи из мъглата. Понякога злото е също като кълбящ се дим — то може да нахлуе в душата ти и да смрази сърцето ти. Тозчас ме обзе ужас. Ладията се движеше бързо, шестимата гребци бяха с наметала и маскирани и налягаха веслата. Една фигура стоеше на носа, лицето ѝ бе скрито. Бързо обърнах лодката си и, докато го правех, силният фенер на носа разкри две млади жени, вързани и със запушени усти, легнали на кърмата на онази ладия. Така става, когато просветва светкавица, раздираща мрака и разкрива нещо, като при внезапно нахлуване на слънчевата светлина. Видях неподправения ужас в очите на онези момичета. Видях парцалите, с които им бяха запушили устите, въжетата около китките и глезените им. Бог да се смили над мен, тамплиере, но не можех да направя нищо. Ладията ме отмина и изчезна в тъмата.

— Ала подобни отвличания сигурно се случват често?

— Не, не е така! — Хейстанг се приближи. — Едмънд, в този град можеш да си купиш закръглено момиче за едно пени и да напълниш дома си с момичета за половин марка. В Лондон има повече уличници, отколкото граждани. Ала защо да превозваш две млади жени в мъртвилото на нощта? Бих могъл да напълня кралския кораб с млади продажници, доволни, че ще получат коричка хляб. Защо обаче е тишината, ужасът, запушените усти? И къде са отивали? — Той се извърна към пазителя.

— Не и в Съдърк. Ладията се движеше по талвега, сякаш се беше отправила към самотните кални наноси на устието. — Пазителят отново тропна със сопата си по пода. — Убеден съм, че съм видял прокълнат убиец, кроющ светотатство и всякакви други мерзости онази нощ. Нарекох тази лодка „Ладията на Дявола“. Не съм виждал друга като нея по реката! — Той отстъпи. — Казах на добрия си приятел Хейстанг и той ме доведе тук, за да зърна ужаса, открит при олтара. Същото е като тогава.

— Има и нещо друго, нали така? — настоя Джон. — Ти ми каза за Берингтън.

— А, да, Берингтън.

— Познаваш ли го? — остро запита Дьо Пайен.

— Знам много за това, което става в града. Имам си шпиони, а и Хейстанг често споделя чаша хубаво червено вино с мен. Чувал съм за Берингтън. — Пазителят стисна тоягата си с две ръце и се облегна на нея, сякаш се опитваше да облекчи някаква болка на крака си. — И аз съм се сражавал за Мандевил, великия граф на Есекс, в мочурищата на Източна Англия. Много мъже се стичаха под знамената му, сред тях и демони, в човешка плът облечени. Берингтън не бе един от тях. Никога не съм го срещал, ала съм чувал името му — знам, че Мандевил не го харесваше — рицар, който не бе съгласен с оплячкосването на църкви и завземането на манастири. Името му ми е познато заради това и нищо повече. Не забравяй, че стотици, дори хиляди се тълпяха под флага на Мандевил!

— Ами Майеле? — попита Дьо Пайен.

Пазителят поклати глава:

— Само още едно име сред множеството.

— Ами Парменио? — попита и Хейстанг. — Споменах името му и ти като че ли се досети за нещо.

— О, да, Тиери Парменио, генуезецът. — Прокаженият се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Тамплиере, пребродил съм лицето на Божията земя. Когато се завърнах от Палестина, не си дойдох по море. Такива пътувания не са за хора като мен. Пътувах по суша и стигнах Лион — величествен град. Настаних се извън стените му и дочух мълви за някакво разследване, свързано с вещици и магьосници, но и с местни свещеници, които се замесили неблагоприятно в черни ритуали. В деня, в който пристигнах, в града ексекутираха такива престъпници. И съм сигурен, че това име, Тиери Парменио, бе замесено по някакъв начин. — Мъжът се потупа по главата. — Добре съм обучен, тамплиере. Имам силна памет за имена. Убеден съм, че съм чувал за Парменио и преди, ала не мога да кажа повече. — Той въздъхна. — Е, трябва да си вървя, ала първо те моля за благословията ти.

— Моята благословия?

— Защо не? Ти си коленичил на Гроба Господен, нали? Ти си спазил обетите си. Дай ми своята благословия, тамплиере, мен малцина свещеници биха ме доближили.

Леко смутен, Дьо Пайен си припомни думите, които баба му Елеонор често казваше. Рицарят вдигна ръка:

— Нека Бог те благослови и да те закриля — промълви Едмънд. — Нека ти окаже своето благоволение и да се смили над теб. Нека обърне лице към тебе и те дари с покой. Нека Господ те благослови завинаги.

Пазителят се поклони и рече:

— А сега аз ще ти дам своята благословия, тамплиере. Бъди справедлив. Обичай нежно и върви смирено с твоя Бог.

Сетне мъжът си тръгна, изчезвайки в мрака отвъд вратата.

Хейстанг и Дьо Пайен напуснаха църквата, а двамина от свитата тръгнаха пред тях, понесли факли. Движеха се из пустите улички и по тесните пътеки, а нощните птици и скитниците бягаха, щом усетеха приближаването им. Само от време на време някой просяк молеше за милостиня от прага на някоя врата. Почти бяха стигнали имението на епископа на Линкълн, когато чува камбаната на дома на тамплиерите, биеща за тревога. Дьо Пайен се втурна напред и завари главната порта зееща, горяха факли, а сержанти с извадени мечове, охраняваха входа. Той забърза вътре, следван от Хейстанг, и зърна пръски кръв по стълбите пред къщата за гости. Вътре, в трапезарията, Майеле се занимаваше с ранената си ръка, а Берингтън имаше синина на лицето. Лечителят се грижеше и за двама им. Миризма на оцет, алое и мехлем тежеше във въздуха. Хейстанг прати трима от хората си нагоре по стълбите, за да проверят дали в стаите за гости няма натрапници. Дьо Пайен се наведе, за да разгледа кървавата следа на застлания с плочи под.

— Убийци — Майеле отиде при Едмънд, — шестима бяха. — Той посочи нататък към трапезарията, където една маса лежеше преобърната, а храните и виното бяха разхвърляни и разлети. — С Берингтън вечеряхме тук. На вратата се почука, аз станах и отворих. — Филип се усмихна по обичайния си циничен начин. — Извадих късмет. Щях да се нанижа на мечовете им, ала един от тях се оказа бавен. Поколеба се. Но не и аз. Затръшнах вратата и изкрещях на Берингтън. Опитах се да я затисна, ала те бутаха с все сили. Берингтън

дойде и опита да помогне. Решихме да им скалъпим същия капан. Неочаквано отстъпихме с извадени мечове и ги срещнахме, лице в лице.

— Шестима — заговори и Ричард, ала замлъкна, щом Изабела влезе в стаята с лице, издаващо страха ѝ.

Тя забърза през помещението и отиде при брат си, който само я прегърна и ѝ зашепна нещо. Дамата се обърна и благодари на слугата, който я бе придружил от дома на епископа до тук, сетне приседна на столче и русата ѝ коса падна на лицето ѝ.

— Всички носеха качулки — заяви Берингтън. — Градски обесници, платени убийци, наети за няколко пенса. Двама бяха ранени, останалите се събраха, заплашиха ни с мечовете си и се оттеглиха...

Ричард отново замлъкна, когато Парменио влезе в трапезарията. Генуезецът, все още загърнат в наметалото си, скоро се смути от безцеремонните въпроси на Майеле къде е бил и заломоти, че се почувствал зле и имал нужда да си купи лекове. Хейстанг, който обикаляше и разглеждаше бъркотията и бе забелязал резките от мечовете, оставени по масата и пейките, сега тропна силно с тока на ботуша си по пода.

— Това са дела на Ордена на Храма. Не влизат в моите правомощия. Господа, милейди, трябва да вървя. Едмънд? — Дьо Пайен го последва в мрака. Хейстанг спря и се озърна над рамото на тамплиера. — Бъди нащрек, Едмънд! Утре опитай да разбереш как тези главорези са успели да влязат и да изчезнат. А междуременно... — Коронерът бавно си тръгна, тананикайки любимия си химн: „*O puella vera et pulchra*“^[2].

Дьо Пайен отново отиде в трапезарията, където Парменио бе поставил столовете по местата им. Берингтън освободи сержантите и залости вратата зад гърбовете им. Облегна се на нея и махна към масата:

— Нека се нахраним, да пийнем, да помислим и да вземем решение. Не можем да останем тук, където Уокън, Бог да го прокълне, може да се крие из канавките и улиците и да подготвя нападенията си.

— Тогава какво предлагаш? — попита Парменио.

— Да го принудим да излезе оттук — Майеле тропна с бокала си по масата. — Да напуснем Лондон. Нека отидем там, откъдето е дошъл този негодник — имението Борли в Есекс. Едмънд, ти се възстанови,

най-тежкото време от зимата отмина. Където и да отидем, сигурен съм, че Уокън ще ни последва.

Дьо Пайен се озърна към Парменио, който кимна. Берингтън, изглежда, също бе съгласен:

— Логично е и можем да го направим — измърмори той. — Кралят отпътува от Лондон за Дувър. Колкото до Уокън, тук не отбелязваме никакъв напредък. Приключихме с неотложните си тамплиерски дела в Лондон. С Изабела трябва да уредим някои семейни въпроси. И така, ще заминем за Борли, а после — той се усмихна — ние трябва да се върнем в семейното ни имение Бруър в Линкълншир.

Споразумяха се. Дьо Пайен пожела лека нощ на останалите и се оттегли в стаята си. Бе обзет от силна тревога. Заръките на Хейстанг да разследва всичко много внимателно засилиха подозренията му, особено по отношение на загадъчните дела на Парменио. И не стигаше това, но всички отново щяха да потеглят по калните пътеки към някакво неприветливо имение. Загледа се в разпятието на стената и не за пръв път се замисли за обетите и живота си на тамплиер. Объркан от тези мисли, той се съблече, извади от дисагите малкия опърпан псалтир, завещан му от лорд Юг, и коленичи на коравия под. Поглади телешката кожа на корицата, проследявайки посребрения изпъкнал кръст, който малко по малко се изтъркваше. Страниците вътре жълтееха, изпъстрени с черни и мазни петна, силно изпомачкани. Приблужи се до светлината на свещта и отвори книгата на текстовете за вечернята. Запя на висок глас първите редове на псалма: „Но лицето на Господа е против онези, които вършат зло, за да изстреби от земята помена им.“^[3]

— Дали е така? — прошепна Дьо Пайен и си припомни ужасния труп на онази девойка и откровенията на ловеца на мъртвите. Едмънд потисна съмненията си и се опита да чете, но мисълта му отлетя обратно в онази мрачна сакристия при страховития труп, който тя пазеше.

На следващата сутрин Дьо Пайен се събуди рано. Присъства на утринната литургия, отдаде се за малко на мислите си, сетне закуси в помещението за провизии, където готвачите поднасяха купи с овесена каша, полята с мляко и поръсена с индийско орехче, а после и бели филии хляб, намазани с масло и мед. Той изпи една голяма чаша

разреден ейл, сетне излезе и застана на плочника в двора. Някакъв прислужник с кофа и парцал търкаше кървавите петна по стъпалата пред къщата за гости. Дьо Пайен тръгна, мина покрай мъжа и му кимна, сетне проследи дирята през двора. Изведнъж спря. Не можеше да открие повече петна от кръв между вътрешния двор и стената. Объркан, той затърси, докато чу как някой вика името му. Един сержант се втурна към него, дъхът му се виждаше в мразовития въздух.

— Господарю, при портата една жена моли да се срещне насаме с теб.

Едмънд го последва извън стените. Жената, която сержантът посочи, стоеше край сергията на предприемчив амбулантен търговец, който бе поставил сергията си близо до стените и продаваше макари, напръстници, игли, карфици и конци. Непознатата се пазареше за сребрист конец. Тя плати на човека и се обърна, когато Дьо Пайен се приближи. Имаше бледо красиво лице, катраненочерна коса, стегнато сплетена със златисточервен ширит. На ушите ѝ искряха обици, сребърна огърлица се виеше около тънката ѝ шия, а гривните дрънкаха, щом мръднеше ръка. Качулката и наметалото, които бе облякла, бяха от тъмносиня вълна, обточени с волан. Тя заговори бързо на английски, сетне се усмихна извинително.

— *Mon seigneur*^[4] — премина тя на нормански френски, — ако ме последваш, ще ти разкажа за Уокън. — Жената зърна тревогата в очите му. — Няма да те вода в Куийнсхайт — прошепна. — Да, чух за това, което се е случило там. Не, съвсем наблизко, в една гостилница на улица „Патерностер“, казва се „Господарката на слънцето“. — Непознатата сви рамене. — Ще бъда там, докато удари камбаната за молитвите. Е, сър? — Тя нежно го потупа по гърдите. — Може би искаш да си вземеш колана с меча. Както и да е, ще говоря само с теб.

— Защо?

— Ти си този, който търси Уокън, нали? Така ли е? А генуезецът? Ами останалите? — Тя отново вдигна кокетно рамене. — Следя клюките. Генуезецът е потаен. Твоите спътници, е, ами те са английски рицари — може и да са се сражавали редом с Уокън. Пък и — непознатата посочи дома на Храма, — слугите ти са наблюдателни. Те казват, че си почтен човек, макар и самотен. Нима не можеш да ми отделиш малко време? Аз ще бъда в гостилницата. Името ми е

Алиенора — рече тя и си тръгна, а елегантните ѝ обувки с високи подметки потропваха по калдъръма.

Дьо Пайен затвори очи, прошепна молитва за закрила и забърза обратно към стаята си. Затегна колана с меча си, загърна се в тежкия плащ и забърза, този път извън Храма. Знаеше къде бе уличката „Патерностер“ — наистина не беше далече и нямаше лошо име. Проправи си път през тълпата, отблъсквайки просящите, пияниците, досадните чираци с наметки, поръбени с козина от съсел. Продавачките на риба предлагаха кефал, минога, скумрия, херинга и омари. Търговците викаха, че имат за продан съдинки за сосове, солници, свещници, кошници, тасове и чаши. Един стражар стоеше в някаква каруца и шумно обявяваше, че гражданите не трябва да се презапасяват с въглища и че не бива да се продава стока, ако не е платен налогът за тържището. Утринта бе оживена, изпълнена с всякакви звуци, гостилниците и пекарните предлагаха пайове и змиорки, кълцан свински бут, сирене и чесън, вихреше се въртележка от цветове и плетеница от миризми — от най-зловонните до най-сладкия аромат на пчелния восък.

Тамплиерът стигна до улица „Патерностер“. Пристъпваше внимателно, защото улицата бе наклонена от две страни към канавката, която минаваше през средата. Дори в този ранен час, барата бе пълна със смрадлива мръсотия, върху която чистачите изсипваха пълни лопати с парлива на мирис селитра. Той стигна до двукрилата врата на „Господарката на слънцето“ и влезе в просторната трапезария, чийто под бе застлан с рогозки, а тесните ѝ прозорци и белите стени бяха украсени с червени и зелени драперии.

— Вино от сушено грозде? — попита стопанинът на гостилницата и се заклатушка към него, бършейки дебелите си пръсти в престилката. Човекът говореше много добре нормански френски, а малките му пронизателни очи оглеждаха плаща на Дьо Пайен и меча му. — Виното от сушено грозде е чисто като сълзите на покаяниците — рече той. — То поразява като светкавица и е по-вкусно от бадемите, кара те да станеш бърз като катерица, игрив като дете, пиещо мляко.

— Алиенора? — настоятелно пита Дьо Пайен.

Домакинът се поклонил и му посочи стълбите:

— Последвайте ме, сър.

Стаята, в която бе въведен Едмънд, бе просторна, с красиво боядисани в черно греди, украсени с разноцветните знаци на зодиака, а стените в кремав цвят бяха чисти и накичени с пъстри платове. Един малък прозорец стоеше отворен, а другият бе скрит от спусната жълта завеса. Помещението бе наредено с изящни мебели, дебели вълнени килими застилаха пода, а самата стая бе добре осветена от запалените в голям свещник свещи. Алиенора седеше на леглото, чиято покривка бе изработена от козината на белка, избродирана с фигури на птици, зверове и цветя. На столче до нея бе оставен позлатен кафез, а на пръчицата в него стоеше конопарче. Жената хранеше птичето с трохичките от една чиния и, когато приключи с това, тя се изправи, докато гостилничарят затваряше вратата зад Дьо Пайен, след като шумно бе известил:

— Велик и благороден посетител.

— Благороден ли си, господарю Дьо Пайен? — усмихна се тя. Погребален рог изрева в уличката долу. Алиенора прекоси помещението и отиде до отворения прозорец, като махна на Едмънд да застане до нея. В ръцете си, облечени в ръкавици без пръсти, тя държеше купа с тлеещи въглени, докато наблюдаваше погребалната процесия отвън. — Рицар — рече тя и посочи коня без ездач, оседлан и с нахлузен оглавник. Шлемът, щитът и войнишкият колан висяха, окачени на самара. Зад жребеца пристъпваше един свещеник, държащ в ръце голям съд със светена вода, придружаван от мъже с димящи кадилници и дякони, които пък носеха свещи и кръстове. Опечалените вървяха след тях, всичките облечени в черно, стиснали по едно зелено клонче, и тихо припяваха зауспокойните псалми. — *In media vitae sumus in morte*^[5] — прошепна Алиенора.

— Не знам дали съм благороден — отвърна Дьо Пайен, — ала животът наистина е монета с две лица и смъртта е част от него. Милейди, пожелахте да се срещнем заради разбойника Уокън, нали?

— Разбойникът Уокън? — тя се засмя. — Господарю, аз съм куртизанка, дъщеря на добро семейство. В младите си години бях затворена в манастир като послушница, докато... — Алиенора сви рамене. — Всяка душа си има своя история. Сега живея тук, тамплиере. Познавам света на мъжете. Познавам душите на посетителите си. Забавлявала съм свещеници, духовници и да, дори тамплиери, включително Хенри Уокън — господарят на имението

Борли в кралското графство Есекс. Уокън бе измъчен мъж, тамплиер, който се бореше с желанията на плътта. Често губеше битката и заради това ме посещаваше през седмиците преди отпътуването си с чуждестранен кораб за далечни страни.

— И?

— Магьосник? — подигра се тя и подаде купичката на Дьо Пайен, за да си стопли и той пръстите. — Вълшебник, чародей? Нима това е човекът, за когото говорим? — Гласът ѝ набра сила. — Небивалици! Уокън е просто мъж, разкъсан от плътски пориви.

Тя се усмихна на Едмънд, когато той ѝ върна купата. Рицарят погледна през прозореца — една сянка от другата страна на уличката се шмугна зад ъгъла. Алиенора отиде, седна на крайчеца на леглото и подкани с жест тамплиера да я последва. Той седна и се изчерви от неудобство, когато мечът му се оплете в покривката на постелята. Стана, за да разкопчае колана си. Стресна се от почукването на вратата.

— Мистрес — прокълтя гласът на гостилничаря. — Желаете ли вино?

— Почакай... — рече тя и тръгна натам.

Дьо Пайен си спомни сянката от другата страна на уличката и празната трапезария на долния етаж. Той не бе поискал вино!

— Не, спри! — Едмънд се хвърли на пода.

Вратата се отвори с трясък. Две фигури с маски и качулки, се втурнаха вътре. Коленичиха, освободиха стрелите на арбалетите си и двете остриета покосиха Алиенора — едното в гърдите, а другото — в лицето. Дьо Пайен запълзя, за да вземе колана с меч си и погледна нагоре. И двамата разбойници бяха избягали. Той скочи на крака и ги последва. Алиенора не можеше да бъде разпозната — бе загинала на място, а лицето ѝ сега представляваше пихтия от шуртяща кръв, разтрошени кости и раздрана кожа. Една от очните ябълки висеше, кухнята бе празна. Едмънд се извърна, стигна вратата и тръгна надолу по оцапаните с кръв стъпала. Убийците не бяха показали никаква милост. С прерязано гърло, гостилничарят лежеше на половината път надолу, и се гърчеше, а очите му вече се изцъкляха. Трапезарията все още бе пуста. Дьо Пайен зърна уплашени лица, които надзъртаха като призраци през полуотворената врата на кухнята. Той изтича на улицата. Минувачите вече спираха, за да надничат през

зейналата порта на гостилницата. Едмънд се огледа наляво-надясно. Не можа да види никакви главорези, никакви нападатели облечени в черно.

— Ти видя ли...? — викна той на някакъв калайджия, ала спря, защото мъжът не разбираше езика му.

Дьо Пайен прибра меч в ножницата и се върна в гостилницата, влезе в сладко ухаещата кухня с касапския тезгях и весело къкрещите над огъня гърнета. До тях бяха полуотворените вратички на печта, от която се подаваха току-що опечените самуни хляб. Готвачите, кухненските слуги, които приготвяха шишовете, и слугините се свиха ужасени. Най-накрая Дьо Пайен откри една жена, която разбираше какво ѝ говори, и я прати в градския съвет, за да повика незабавно коронера Хейстанг. Сетне зачака в трапезарията, пазейки вратата, докато не пристигна разследващият със своя отряд. Те разгледаха труповете. Едмънд разказа какво се бе случило. Чувстваше се изтощен, отвратен, и не направи опит да скрие настроението си. Джон го стисна за рамото:

— Едмънд — прошепна му, — Едмънд, или нападаш, или се оттегляш.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами още утре можеш да заминеш за Палестина, или пък вдругиден.

— Или?

— Кой от хората около теб се държи подозрително? Някой те е проследил дотук.

Дьо Пайен се замисли за собствените си тревоги. Хрумна му кошмарната възможност Парменио да е негов смъртен враг — истински вълк сред стадо овце, ала той отпъди мисълта.

— Оттегли се — повтори Хейстанг — или нападни. Трябва да направиш избор! Колкото до твоя код — той замлъкна за миг и доближи лице още повече, — ти си опитал да го преведеш. Цифрите несъмнено са поставени на мястото на букви — усмихна се той.

— Нормански френски?

— О, не — коронерът поклати глава. — Показах го на един писар в архива, който, след като се оттегли от работа, прекарва дните си в болницата „Сейнт Бартоломю“ в Смитфийлд. Той казва, че е написан на поне три езика и единият от тях със сигурност е латински —

Хейстанг отстъпи и загледа как полагат двете обезобразени тела на погребални носилки и ги покриват с платница. — Няма какво да правиш повече тук. Ще отсъдя, че тези двамина нещастници са убити от ръцете на неизвестни главорези. — Дьо Пайен благодари на Хейстанг и го извести за предстоящото си отпътуване за Борли. Коронерът сви устни. — Родината на дявола — измърмори той и махна с ръка. — Оплячкосваната земя, непрестанно кръстосвана от онзи стар демон Джефри дьо Мандевил. О, да, чувал съм историите — рече той и му подаде ръка. — Бъди предпазлив. Пази се. Ще се срещнем, преди да отпътуваш.

Дьо Пайен се върна в дома на Храма. Берингтън и Майеле бяха заминали за Уестминстър, за да получат официално позволение за отпътуването от краля и двора. Дьо Пайен заобиколи и отиде в тамплиерската църква, където коленичи пред дървената статуя на Девата и Младенеца, за която се твърдеше, че била резбована от едно от дърветата в Гетсиманската градина. Постави пред статуята една коледна роза и отново коленичи, взрян в свещите, докато мислите му се връщаха към срещата му с Алиенора, към нейните спомени за Уокън, към нахлуващите главорези. Защо не я бяха нападнали преди това? Той сам отговори на въпроса си — защото не са били наясно какво възнамерява да направи тя, не са знаели за срещата с него. Усети как го жегва страх. Алиенора ли бе нарочена да умре, или той, или и двамата? Нима убийците бяха изчаквали да се срещнат? Смъртта им може би щеше да бъде обяснена с историята, че тамплиер и куртизанка са били заловени от ревнив съперник. Едмънд огледа църквата. Миризмата на тамян бе слаба, пламъчетата на свещите не излъчваха силна топлина. В такова свято място бе положил обет като тамплиер, беше се заклел да следва кръста. И така, как трябваше да постъпи?

Прошепна молитва към Дева Мария, изправи се и погледна часовата свещ, поставена в свещник близо до една картина, изобразяваща слизането на Христос в Ада. Да, имаше още време. Завтече се към кулата, където бе оръжейницата, и поиска от сержанта арбалет и колчан стрели. Огледа ги, после се върна в църквата, където ги постави на пода близо до стената с картината на свети Христофор. Сетне свали бойния си колан, окачи го на една пейка недалеч от вратата и зачака. Парменио, на когото Едмънд бе изпратил вест, пристигна почти веднага, отвори вратата и пристъпи предпазливо

вътре в тъмната църква. Дьо Пайен се усмихна. Генуезецът бе неспокоен — ръката му почиваше върху дръжката на камата, мъжът се движеше в сенките. Дьо Пайен тихо вдигна заредения арбалет.

— Едмънд? Едмънд?

— Тук съм.

Парменио се извърна. Едмънд бързо се премести при вратата и опъна горната и долната тетиви, в които бяха поставени стрелите.

— Едмънд, за Бога!

— Свали оръжейния си колан — Дьо Пайен тръгна напред със свален арбалет. — Срегнахме се за пръв път в църква. Може и в църква да се разделим!

— Какво говориш?

— Може би говоря за смъртта ти.

— Защо, Едмънд? Какво става?

— Ти си създание на нощта — тамплиерът се помъчи да укроти яда си. — Да не би да се виждаш като ястреб, Парменио, прелитащ над поляните, докато аз, като някой заек, търча от храст на храст, уплашен от сянката ти, от грабливите ти нокти?

— Едмънд? — Парменио пристъпи напред.

— Не мърдай! — Едмънд дори не мигна. Сам остана изненадан от гнева и яростта си. — Знаеш ли, че Алиенора е мъртва?

— Да, видях ви да се срещате, но какво пък, и други може да са ви зърнали. Мълвата се носи като птица над улиците. Сам отидох да видя. Видях те с Хейстанг. — Гласът на Тиери заглъхна. — Едмънд, моля те, свали арбалета. Не аз съм твоят враг.

— Ти се опита да ме убиеш в Триполи. Уверен съм, че ти пусна онази стрела от арбалет пред Аскалон. Ти трябва да си бил. Майеле бе до мен. Кой друг може да го е направил?

— В Триполи направих грешка. Пред стените на Аскалон опитах да те накарам да бъдеш нащрек.

— Ти едва не ме уби.

— Не, ако исках, онази стрела щеше да строши черепа ти. Исках да те стресна, да те разтревожа и да те пробудя.

— Защо?

— Заради опасностите, които те окръжаваха, било то от страна на Трамле или от някой друг като Уокън и сборището му. — Парменио се усмихна едва-едва. — Успях. Ти си много опасен мъж, Едмънд дьо

Пайен. Ти си идеалист, стремиш се към идеала. Мислеше си, че светът е олицетворението на мечтите ти, а в действителност той се оказа плод на най-черен кошмар. Мисля, че сега осъзнаваш това. Твоят орден се променя. Той вече не е легион от почтени, истински рицари, а от мъже, които преговарят с господарите на света. Няма нищо по-опасно от идеалист, който се е пробудил, за да види суровата реалност на живота.

— И това включва и теб, с твоите срещи със странници от Венеция и други места. Странници, които се промъкват в Лондон, за да разговарят с теб из тъмните ъгли на хановете?

— Е, добре. — Парменио протегна ръце. — Свали арбалета, Едмънд, и ме остави да ти покажа нещо.

Генуезецът въздъхна, като забеляза неотстъпчивия поглед на Дьо Пайен. Той свали дрехата си, порови вътре и извади сгънат пергамент от таен джоб в подплатата.

— Сложи го на пода — заповяда Едмънд, — заедно с войнишкия ти колан. После отстъпи три крачки и коленичи със скръстени ръце.

[1] Средната и най-дълбока част на реката. — Бел.прев. ↑

[2] О, красиво и вярно момиче! (лат.). — Бел.ред. ↑

[3] Псалтир: Псалом 33:17. — Бел.прев. ↑

[4] Mon seigneur (фр.) — букв. господарю, господине. — Бел.прев. ↑

[5] Смъртта ни настига насред живота (лат.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

*Земята на Англия е потънала в
злочастието на беззаконието.*

Парменио се подчини. Дьо Пайен се втурна напред, грабна пергамента и отстъпи. Веленът бе от най-добро качество. Върху пурпурния восък за запечатване се виждаха кръстосаните ключове на папството, на епископа на Рим, а изящният ръкописен почерк известяваше: „Евгений III, по волята на Бога и милостта на Светия Дух, слуга на слугите на Господа, епископ на Рим, *Pontifex Maximus*^[1]“. Писмото възвестяваше, че Тиери Парменио, гражданин на Генуа, е *legatus a latere* — личен пратеник на папата и *Malleus Maleficarum*^[2] — чук за магьосниците, „избраният от Бога инструмент за унищожаването и изстребването на вещиците, чародейците, вълшебниците, некромантите и всички, които се занимават с черните изкуства, противоречащи на учението на Светата Майка Църквата“.

Дьо Пайен вдигна изумено очи. Парменио отвърна натъжено на погледа му. Рицарят повторно прочете папската заповед — тя даваше на Тиери *totam potestatem in omnibus casibus* — пълна власт при всякакви обстоятелства.

— Защо? — Дьо Пайен свали арбалета. — Защо не ми каза?

— Нека ти разкажа сега. — Генуезецът се настани по-удобно. — Едмънд, аз служа в тайния папски архив. Отговарям само пред папата и пред никого друго. Църквата — той внимателно подбра думите си — среща множество трудности и магьосничеството е една от тях. — Парменио преглътна с усилие. — Аз вярвам, и сега ще го повторя тук в Божия дом, че онова, което ние наричаме черни изкуства, дяволските сабати^[3], чародейството, в повечето случаи не се оказва нещо по-различно от измама, заблуда, глупав маскарад. Повярвай ми, Едмънд, нищо не представлява. Мъжете и жените, които намекват, че имат тъмни сили, го правят, за да сплашват останалите или — той се изсмя остро — просто за извинение да се съблекат голи, да се наливат като

пияници и да гуляят, търкаляйки се във всякакви мръсотии. — Парменио пое дълбоко дъх. — Ако те искат да танцуват голи на някоя полянка, озарявана от лунната светлина, или да почитат някаква древна скала — той се усмихна, — какво от това? Всъщност — нищо, това е глупост, детски игри. Но разбира се, има и някои, които са наистина вещи в черните изкуства и еликсирите. Повярвай ми, тамплиере, мога да ти дам биле, от което мозъкът ти ще реши, че си се въз качил на орлови криле и летиш току под слънцето. — Тиери поспря и отново премери внимателно словата си. — И най-сетне, има неколцина истински слуги на вечния мрак. Те не се показват, не издават какви са в действителност. Те не са глупаци или актьори, а мъже и жени, които умеят да се възползват от маските си, несравнимо умни и неуловими. Те не бива да бъдат дирени в мръсните коптори, мрачните мансарди или навън из пустите земи, а в архивите, приоратите, абатствата, манастирите, обградените с ров господарски къщи в именията, замъците и палатите. Те са образовани и начетени, на пръв поглед верни синове и дъщери на църквата. А всъщност са последователи на Дявола и са много опасни.

— Защо?

— Защото наистина призовават мрака и впрягат цялата си сила и воля, за да постигнат своите нечестиви цели, а за да ги осъществят, те убиват. Не става дума за танци на лунна светлина, а за богохулство, светотатство и убийство. Те в действителност вярват, че ако убият човешко същество, че ако прережат гърлото на жертвата си, както се коли прасе, че ако извадят сърцето ѝ и го предложат на силите на мрака, ще получат ответ.

— И така ли става?

— Както казва древната поговорка: „Когато дириш тъмата, нещо или някой винаги отвръща.“

— И ти ги издирваш и ги задържаш?

— Не, Едмънд, аз ги издирвам и ги убивам. Те са загубени души. Не могат да бъдат върнати към доброто, за тях няма покаяние. Единственото, което мога да направя, е да ги пратя при Бог, за да ги съди той.

— А тук?

Парменио сви устни:

— Бил съм и преди в Англия, сигурно вече си го разбрал. Този остров е обиталище на магията. Казват, че Уилям Червенокосия^[4], кралят на Англия, бил замесен в такива черни изкуства и затова бил убит, докато ловувал в Ню Форест. Или Уилям, синът на великия Хенри I, който пък се удавил, когато кралският „Бял кораб“ претърпял крушение — неговата смърт станала причината за сегашната гражданска война и за бунта на мъже като Мандевил. Според мълвите потъването на онзи платноход било причинено от магия.

— Бил ли е чародей Мандевил?

— Не, не мисля, че е бил, ала е бил закрилник на такива хора. Оплячкосвал е манастири и абатства заради богатствата им и ги е използвал като свои крепости. Истинските поклонници на черните изкуства получили възможност да използват и насилват свещеното. Мандевил е привличал тези души от най-дълбокия мрак в обкръжението си. Те можели да се крият зад щита му и да продължават със своите мерзости. Виждал си какво могат да вършат, в целия му ужас. Кой го е грижа, че някакво младо селско девойче е изчезнало? Кой би дръзнал да се занимава с изоставени, осквернени църкви, осветявани нощно време от пламъци?

— И все пак ти си заминал първо за Светите земи, не за Англия?

— Аз бях изпратен там, Едмънд, по същите причини. Преди повече от петдесет години твоят праичо заедно с други мъже нахлули в Йерусалим и го превзели. След векове на загуби те възвърнали свещените за християнството места. Посветените и набожните прииждали на поклонение по тези земи.

— Както и други?

— О, да, както и други. Йерусалим, свещената земя, светите места привличат както ангели, така и демони. Плъзнаха слухове. Папата получи писма от патриарха и от други хора, че в Йерусалим се ширели магьосничеството и чародействата. Аз бях изпратен там, за да проуча това. Ала пристигнах прекалено късно. Трамле, само Бог знае заради каква причина, бе действал прибързано. Вещицата Ерикто, за която аз бях чувал, бе избягала. После Уокън бе задържан и поверен на Берингтън, за да бъде върнат в Англия. Междувременно Бозо дьо Беосис бе повикан от Лондон.

— С каква цел?

— Трамле бе силно разтревожен, че тамплиерите пазят тялото на неопростения грешник Мандевил, както и заради приемането на мъже като Уокън в ордена. — Парменио направи гримаса. — Тайно говорих с Берингтън — записите за приемането на нови членове из английските територии са много непълни.

— И Беосис е носил вина за това?

— Да, той или е подменял архивите, за да прикрие собствената си глупост, или ги е отнесъл в Светите земи, където — Парменио сви рамене — те са били откраднати или загубени.

— Ами в Светите земи?

— В Аскалон те закриях, Едмънд. Мислех, че ще започнеш да ми се доверяваш, ала всъщност защо да го правиш? Ако трябва да бъда честен, аз никога не съм ти вярвал. Последователите на сборището са умни, крият се. Посред бял ден се държат по един начин, ала след мръкване стават съвсем други същества. Предполагам, че и аз не съм по-различен. Бива ме с езиците. Маскирам се, преструвам се. Мога да се събирам с най-лошите и да бърбям с най-добрите. Както и да е, шпионите ми в Триполи говореха за убийци, събрани от тайнствен франкски рицар, може би дори тамплиер. Чух за бягството на Уокън. — Парменио се взря в нефа на църквата. — Сенките напускат скривалищата си, Едмънд, трябва да внимаваме. — Дьо Пайен се озърна към арбалета, все още зареден, който лежеше до него. Парменио последва погледа му. — Едмънд, аз не съм убиец, не съм душегубец. Заминах за Триполи. Там проведох търсене и се провалих. Граф Реймон бе убит. Колкото до клането и грабежите, които последваха, чудех се дали и за тях имаше причина. Навярно съм пренебрегнал очевидното. Граф Реймон е бил погубен, за да настъпи обръкване и смут — извинение да се краде и плячкосва. — Генуезецът поклати глава. — Не знам. И така, избягах да се скрия в онази гръцка църква. Видях те там — тамплиер, възседнал коня си, втренчил празен поглед навън. Бях избягал от една къща, в която прерязаха гърлото на млада жена и запокитиха бебето ѝ в стената. Гневът ми преля. Помислих, че си участвал в подобно клане, но ти, разбира се, не беше. Подобно обръкване е било умишлено подготвяно. Колкото до останалото — Парменио разпери ръце, — Трамле бе принуден да ми се довери. Показах му писмото си и той нямаше друг избор. Той вярваше, че Уокън е замесен в убийството на граф Реймон и че плячката, която

тамплиерът отстъпник бе заграбил в Триполи, ще бъде използвана за връщането му в Англия. Великият магистър имаше една надежда...

— За един тамплиер, който вероятно се крие в Аскалон?

— Разбира се. Това бе и една от причините той да бъде такъв пламенен поддръжник на обсадата на града. Чудеше се дали Уокън, или пък Берингтън, който бе изчезнал, още се крие в Аскалон. Трамле твърдо вярваше, че орденът трябва да въведе ред в собствените си редици. Ако бе оцелял в Аскалон, без съмнение ние все пак щяхме да бъде отпратени в Англия.

— Защо? — Дьо Пайен се размърда, за да облекчи схванатите си крака. — Защо Уокън би пожелал да се върне в Англия?

— Това е неговата родина, тук се крие сборището му. И преди всичко — той и неговите хора питаят кръвна омраза срещу крал Стивън, когото винят за смъртта на Мандевил — техния закрилник. В действителност е ставало дума единствено за завръщане у дома и за разчистване на сметки.

— Ами Хедад?

— Бях чул, че един тамплиер е посетил асасините. Не забравяй, Едмънд, колко изолирани общества има в Светите земи: католиците, православните, евреите, мюсюлманите и останалите — ако странник се появи сред тях, той бива забелязан. Имахме късмет да оцелеем в Аскалон. Замисли се за Низам и Трамле, които събираха всички вести и клюки из Палестина. Уокън сигурно се е заел да пусне мълви, за да създаде объркване, за да навлече лоша слава на тамплиерския орден. Аз слушах разговорите в Хедад. Бях озадачен, ала в края на краищата не открих нищо.

— Къде е тогава Уокън?

— Само Бог знае.

— И ти ще отпътуваш за Борли?

— Разбира се. Имам ли друг избор?

Дьо Пайен се изправи на крака. Наведе се и взе арбалета, ала не го насочи. Парменио въздъхна с облекчение, ала се сепна бързо, когато рицарят вдигна оръжието.

— Ами странниците, с които се срещаш в гостилниците? Вестоносци от Светите земи ли са те?

Парменио погледна зад Дьо Пайен, сякаш изучаваше картината на стената. Тамплиерът го наблюдаваше и чакаше. Беше уверен, че

генуезецът му казва истината, но не и цялата истина. Нещо съществено оставаше недоизказано.

— Ами ако... — Тиери сви устни и повтори: — Ами ако преследваме сенки, Едмънд? Уокън наистина ли е тук?

— Берингтън е уверен, че е така.

— Но наистина ли е така? Ами ако не е напуснал Светите земи, а само праща вести на сборището си в Англия, докато се крие другаде?

— Е?

— Преди да напусна Аскалон, помолих великия магистър и патриарха да наредят внимателно издирване на Уокън, затова и получавам послания сега. — Парменио едва повиши тон и издаде нервността си. Пристъпи напред с протегнати ръце. — Едмънд, не аз съм твоят враг.

Дьо Пайен не отвърна. Загледа се в потайния генуезец.

— Ти се вслушваш в брътвежи — промърмори той най-сетне. — Поне това призна. Така че кажи ми, старият англичанин тамплиер Тръсел... Той ми се довери. Беше започнал да отпада, ала ми се довери. После умря ненадейно, докато ние бяхме в Хедад. Естествена ли бе смъртта му? Какво казват клюките?

— Тръсел умря — Парменио сви рамене. — Той не харесваше Дьо Трамле, а пък великият магистър го мразеше. Тръсел бе като трън в петата му. Чух някои приказки. Тръсел се разболял и умрял за един ден. Трамле, разбира се, побързал да го погребее. Вероятно е бил облекчен да се освободи от такъв многоуважаван противник. — Парменио замълча и сетне продължи: — Но да, наистина, Едмънд, тази смърт в подобно време и при такива обстоятелства, може да изглежда съмнителна. Ти сега си изпълнен с подозрения. Това е добре! — Тиери се усмихна едва. — Затова и пуснах онази стрела пред Аскалон. Искях да те пробудя. И го направих. — Протегна ръка. — Едмънд, пак ти казвам, аз не съм ти враг.

— Парменио — Едмънд хвана ръката му, — истинският въпрос е приятел ли си ми?

Генуезецът просто се усмихна, поклони се и мина покрай тамплиера. Вдигна резетата на вратата на църквата и излезе навън. Дьо Пайен седна и се замисли над онова, което бе чул, проследявайки различните нишки, преди да се върне на въпроса на генуезеца дали

Уокън действително бе в Англия, или всички те преследваха някого друго.

Дьо Пайен бе напълно погълнат от този проблем, докато Берингтън и останалите подготвяха отпътуването им за Борли. Обсъдиха убийството на Алиенора, ала никой не предложи отговори, а Ричард остана непоколебим, че трябваше да продължат със собствените си дела. Той бе уверен, че Уокън и неговото сорище щяха да ги последват из страната, където може би щеше да бъде по-лесно да ги вкара в капан и да ги унищожи.

Четири дни след убийството на Алиенора Джон Хейстанг се вмъкна в дома на Ордена на Храма, придружаван от един старец с воднисти очи и бледо лице, облечен в синьо-зелените одежди, които носеха обитателите на „Сейнт Бартоломею“ в Смитфийлд. Сремнаха се в покоите на Дьо Пайен. Хейстанг представи възрастния човек, когото почти бе пренесъл нагоре по стълбите, като Фулбърт от Хайт, някогашен главен писар на короната в тайния архив. Фулбърт бе хаплив като пипер, но хареса рейнското вино и блюдото със сладкиши, които Дьо Пайен донесе от помещението с провизиите. Старецът задържа с беззъбата си уста, сетне засърба виното, а очите му — ясни като очи на птица, не се отделяха от лицето на Едмънд. Докато гостът се хранеше, Хейстанг разказа вестите.

— Във време на граждански безредици, ценните метали стават редки... Е... — коронерът бръкна в кесията си и извади една монета от чисто злато, която Дьо Пайен позна — бе сечена в Йерусалим. Той разгледа надписа и я върна на Джон. — Монети като тази, от злато и сребро, вече се намират в обращение из пазарите на Лондон.

— Уокън? — попита Дьо Пайен кратко.

— Може би, но има и още нещо. — Хейстанг потупа стареца по рамото. — Стигнахме до записите на архива. Майеле със сигурност се е сражавал за Мандевил, ала Берингтън не се споменава.

— Значи Майеле може да е бил някой от поддръжниците на Мандевил, докато Берингтън...

— Може би просто се е сражавал за известно време под знамето на графа, уморил се е от това и е напуснал.

— Знам за теб — прекъсна ги Фулбърт, пръскайки слюнка и трохи от сладкиш. — Виждал съм чичо ти, лорд Юг. О, да —

изчурулика весело той, — о, да, виждал съм ги всичките. Годфроа дьо Буйон, Боемунд...

Дьо Пайен погледна към Хейстанг, който се усмихна.

— Мастър Фулбърт е участвал в нападението над Йерусалим преди около петдесет години.

— Едва не станах свещеник, да — бързо продължи Фулбърт. — Работех в архива. Исках да бъда монах в черно расо, дебел и доволен — той замлъкна за миг. — Но не успях. — Старикът потупа бокала. — Заради виното и похотта към жените, особено пълничките, закръгленки и сочни, зрели, направо да ги захапеш. — Хейстанг намигна на Дьо Пайен. — Е, добре — въздъхна Фулбърт. — Сега дойде думата за твоя код. Разкажи ми повече за него. Когато си стар, разказите запълват дните ти и са едно от най-големите богатства на живота.

Старецът се заслуша, докато Едмънд описваше пребиваването в Хедад. Седеше, поклащайки се напред-назад, като от време на време изсумтяваше в знак на съгласие. Щом тамплиерът свърши, Фулбърт отвори очи и зашепна на Хейстанг, който му подаде овехтялата чанта. Фулбърт изтръска съдържанието ѝ и даде на Дьо Пайен ръкописа на асасините.

— Всеки код... моите извинения, повечето кодове са основават на азбуката, слага се цифра за всяка буква. Има много разновидности. Цифрата едно може да замества А, две — Б и тъй нататък. Разбира се, те могат да бъдат разбъркани, но все пак са лесни за превеждане. Този код обаче бе едновременно много труден и различен, защото Низам е използвал не един, а четири езика: гръцки, латински, нормански френски и „лингва франка“. Много хитроумно, сетне пък е разбъркал цифрите!

— Защо?

— Защото е спазвал собствените си възгледи за гостоприемство и преданост, и, господарю, въпреки онова, което ти ми каза, мисля, че той таи много добри чувства към теб. Искал е да те предупреди, но без да разкрива тайните на другите. В края на краищата е споделил собствените си съмнения чрез този код, но го е направил толкова труден за превеждане, колкото е успял.

— Така че — отвърна Едмънд, — ако аз успея да го разчета, такава ще да е била волята на Аллах?

— Именно. Загадка, разплетена не от теб, а по милостта на Господ. — Фулбърт взе един пергамент от скута си. — Първото изречение е на простонароден гръцки — цитат е от „Деяния на светите Апостоли“. Разбрах го заради думата *ketra*, която означава „ръжен“. Изразът е от описанието на обръщането на свети Павел. Той гласи следното: „Толкова ли е мъчно да риташ против ръжен?“^[5] — Той вдигна поглед. — Предполагам, че тук се говори за собствените ти съмнения и несигурност. Второто изречение е на латински, от поета Ювенал^[6], било е ползвано от великия Августин в неговата проповед за възкръсването. На пазачите край гробницата на Христос било казано да твърдят, че тялото му било откраднато и че той не е станал от мъртвите. Августин подиграл тази история с един въпрос. Ето текстът: „*Quis custodiet ipsos custodies?*“ Кой ще пази пазачите? Третата част е смесица от нормански френски и „лингва франка“. Този път това е цитат от Апокалипсиса: „Стани и измери Божия храм.“^[7] — Фулбърт се протегна и нежно погали с ледени пръсти бузата на Дьо Пайен. — Само ти, господарю, знаеш какво означава това...

— Сигурен ли си?

Ричард Берингтън, загърнат в плаща си и нахлупил качулката си, накара мощния си жребец да пристъпи малко по-наляво и се наведе, за да може Дьо Пайен да хване облечената му в рицарска ръкавица ръка.

— Сигурен съм, Ричард — отвърна на усмивката му Едмънд и кимна на Изабела, която бе яхнала своя кон.

— Ще ни липсваш, Едмънд. — Майеле, чието лице бе почти изцяло скрито зад широкото забрало на бойния му шлем, подаде пъстрото знаме на капитана на наемниците и подкара коня си, за да се приближи. — Ще ни липсваш — повтори той.

— Не, няма. — Дьо Пайен стисна ръката на своя рицар събрат. — Ще ти липсва да се шегуваш с мен. — Сетне Едмънд погледна към Берингтън и попита: — Потегляте направо за Борли, нали? И сетне към твоя дом в имението Бруър в Линкълншир? — Ричард кимна утвърдително. — Аз ще остана с Парменио. — Едмънд махна към генуезеца, стоящ на прага, загърнат в дрехата си срещу студа. — Ще накарам Хейстанг да претърси къщите покрай реката. Уверен съм, че Уокън все още се крие някъде тук. Ако ли не, ще прекратя

издирването. Този остров, това време! Удари часът да се завърна в Йерусалим. — Той се усмихна. — Нашият велик магистър не бива да очаква чудеса. — Дьо Пайен кимна на Берингтън. — Ала ние ще се срещнем отново.

Кавалкадата потегли, копитата на конете вдигаха искри, чаткайки по калдъръма, а броните и седлата дрънчаха и скърцаха. Изабела вдигна ръката си, скрита в ръкавица, помахаша за сбогом и те се отправиха към портата, а гъстата утринна мъгла се кълбеше около тях — тъмни фигури в променливата сивкава светлина. Дьо Пайен се заслуша в отмиращите звуци и после се върна при Парменио.

— Ще закусиш ли, Едмънд?

— Не. Ще се върна в стаята си. Кажеш, че съм болен и не желая никакви посетители, никой да не ме смущава.

— Защо остана, кажи ми истинската причина?

— Искам да бъда тук и да продължа издирването на Уокън. Мисля, че мога да го подмамя в капан.

— Доверяваш ли ми се, Едмънд?

— Толкова, колкото ти на мен.

Парменио прехапа устни.

— Колко ще останем?

— Няколко дни. Ако желаеш, винаги можеш да последваш Берингтън... — Дьо Пайен не довърши думите си. Огледа погълнатия от мъглата двор. — Още малко време — измърмори той. — А междувременно не желая да бъда безпокоен. Правил съм го и преди, когато се подготвях за рицарството. Искам да бъда оставен сам, да постя три дни, да се моля, да се вгълбя и да помисля. — Едмънд забеляза изражението на Парменио. — Да, тридневният пост. Необходим е.

Едмънд остана в покоите си и не ги напусна нито веднъж, освен за да посети недалечния нужник или за да присъства на сутрешната литургия. Отказваше храна и отпращаше всички посетители, дори и Хейстанг. Коленичил на своето молитвено столче в тясната си стаичка, четеше псалмите. Пиеше вода и дъвчеше корав хляб. Мълвеше думите на *Veni Creator Spiritus*, молеше за помощ, за да достигне до истината, за доказателство, което да превърне съмненията, измъчващи съзнанието му, във факти. Поиска перо за писане, мастилница и велен. Описа и изреди всички събития от нападението в Триполи до

смъртоносното покушение над него самия и Алиенора и превода на тайното послание на асасините. Всеки знак сочеше единствения път, по който той трябваше да поеме с всички последствия от това. Едмънд отново започна да се моли, отпрати от себе си всички заблуди и се съсредоточи изцяло над проблема. Лежеше на леглото си, втренчен в тавана, унасяйки се от време на време в неспокоен сън. Ставаше, наплискваше лицето си с вода и съзерцаваше разпятието, приковано към стената. Не можеше да пренебрегне един от изводите.

— Държал съм се като дете — прошепна. — Точно като дете, накърмено и оставено в мрака.

На сутринта на четвъртия ден Дьо Пайен обръсна главата, мустаците и брадата си и се втренчи в отражението си в блестящия диск стомана.

— Нов човек — усмихна се сам на себе си. — Когато бях младенец — той продължи да цитира свети Павел, — като младенец се държах, а като станах мъж...^[8]

Дьо Пайен присъства на сутрешната литургия. Сетне седна на пейката в помещението с провизиите и бавно изяде цяла купа с овесена каша, последвана от мек бял хляб, намазан с масло и мед. После изпрати вестonosец в града и се срещна с Парменио, който, изненадан от появата на тамплиера, бързо се съгласи да го придружи. Генуезецът понечи да задава въпроси, ала Дьо Пайен се извърна.

— Ти все още не ми вярваш, Едмънд — обвини го Тиери.

— Ами ти, Парменио, ти каза ли ми всичко? — Едмънд се обърна и се надвеси над него. — Ще видим, ще видим.

Рицарят се върна в стаята си. Провери оръжията и бронята си. Отвори скрития джоб във войнишкия си колан и извади монетите от чисто злато от Светите земи. Сложи ги в кесията и бавно тръгна към главната порта. Обичайната тълпа от търговци се бе събрала там, ала освен тях имаше и странници, тъмнолики обитатели на уличките, чиито островърхи качулки бяха отметнати назад, провиснали като кожата на гущер. Дьо Пайен нарочно мина покрай тях, сякаш заинтригуван от овехтелите сергии на калайджиите, сетне ненадейно се извърна и улови погледите на онези мъже с изпити лица и призрачен взор. След като задоволи любопитството си, той се върна в дома на Ордена на Храма, където зачака пристигането на разследващия тъкмо преди удрянето на камбаната за молитвата. Хейстанг го подразни

заради монашеския му вид и напрегнато го изслуша, докато рицарят му обясняваше какво иска. Джон разбра всичко и шепнешком изказа съмненията си. Въпреки това обаче той взе златните монети, които Дьо Пайен побутна към него, и обеща да наеме свита от верни мъже. След като Хейстанг си отиде, Едмънд се зае със собствените си приготовления. Остана неразговорлив и странеше от Парменио — това бе най-добрият начин, единственият начин. Трябваше да се уповава на гнева си, който бе така силен и насочен към собственото му глупаво безразсъдство, какъвто би бил гневът на всеки на негово място.

Напуснаха Храма четири дни по-късно. Хейстанг ги поведе извън калдъръмения двор, а след него вървяха Дьо Пайен, Парменио и шест градски сержанти, облечени в синьо-жълтеникавите си одежди, както и двайсетина наемници, които Хейстанг бе спазарил срещу златото на тамплиера. Наемниците бяха опитни бойци, имаха добри коне, седла и оглавници, носеха стоманени шлемове, нахлупени над плетените качулки на ризниците, кожени брони, войнишки колани с мечове, закрепени на самарите им, а останалата част от багажа им бе натрупана върху товарни кончета. Проправяха си път на север през оживения град, през олелията от гласове и морето от променящи се цветове. Дьо Пайен осъзна, че тази внушителна кавалкада щеше да бъде внимателно наблюдавана, ала това не го тревожеше. Той се канеше да влезе в двубой. Сега вече знаеше кой беше врагът му и с Божията воля щеше да го погази. Преди да отпътуват, той бе присъствал на литургията на разсъмване, след това бе запалил свещ пред олтара на Девата и се бе молил искрено за онези нещастници, които бяха намерили смъртта си, както и за останалите, които щяха да умрат, преди този ужасяващ кошмар да стигне до своя край.

Дьо Пайен се радваше, че се намери на работа, бе нащрек за всичко около себе си. Минаха покрай мрачния затвор на Нюгейт, където някакъв луд говореше с един труп, клатещ се на бесилото. До него двама старци танцуваха, заслушани в мелодийката, която свирукаше едно момче, и всички те бяха нетърпеливи да измолят някоя монета или коричка хляб. Отминаха и обиталището на уличниците, които се трупаха из входовете на улички, носещи подобаващи им имена като „Тунелът на любовта“ или „Улицата на къртовете“. Сводници с качулки от кожа на плъх стояха, затъкнали палци в коланите си, наблюдавайки внимателно поверениците си и възможните

клиенти. В желязна клетка до гостилницата „Мъртвецът“ бе затворен някакъв побъркан мъж, който танцуваше за забавление на минувачите, щом стражите го смушкаха. Водоносец, спипан да продава мръсна стока, стоеше окован в стягата със звънец, повесен на врата. Дьо Пайен обръщаше на всичко това голямо внимание, не пропусна и лицето, зърнато на разстояние от три пресечки, или фигурата, която се криеше в сенките, когато те бяха напусkali Храма. Вдигна поглед и зърна надничачите изпод качулката очи на някакъв мъж. Те бяха като очите на совата, втренчила се в него от отворения прозорец на „Мъртвецът“. Уверен бе, че и преди бе срещал това лице, ала отново се питаше каква бе опасността? Въпросите щяха да намерят отговорите си, а Хейстанг и свитата му зорко го закриляха.

Те продължаваха напред, като спряха само когато върволицата талиги на една пътуваща актьорска трупа пресече пътя им, отправила се към някоя от енорийските църкви, за да постави на сцена историята за страстите Христови. Актьорите бяха облекли костюмите си, готови да изнесат представлението. Ирод носеше яркооранжеви перука, мустаци и брада. Войниците, нахлузили кожените си туники, следваха каруцата, претъпкана с ангели, навлечени в мръснобели дрехи със златисти върви около главите им, а Саломе бе понесла отсечената глава на Йоан Кръстител. След като актьорите преминаха, кавалкадата продължи покрай Олдгейт^[9] по стария римски път, простиращ се северно към Есекс. Бе студена, трудна, забързана езда. От двете им страни се простираха полета, покрити с бляскав лед. Кълбяща се сребристорсива мъгла се виеше измежду черните клонаци на дърветата, натежали от лъскавопери гарвани. Препускаха през влажни и мрачни села, изпълнени със следи от зверствата на войната, както и от суровото време. Селяни със сивкави кожи и изпити лица се появяваха, молейки за храна. Групата им минаваше покрай църкви със зейнали врати и зърваше тъмен пушек, кълбящ се заплашително към небето. Но имаше и промяна. Дьо Пайен я усети не само заради сезона с наболите тук-там туфи пролетни цветя, ала и заради постепенно установяващото се спокойствие. По друмовете вече нямаше строени войски. На тяхно място имаше други пътници — търговци, продавачи, занаятчии и поклонници. Хората чевръсто оряха нивята. Товарни талиги се търкаляха по пътеките. Кралски вестоносци препускаха, яхнали яки жребци. Гостилници и ханове отваряха врати и

приветстваха гости. Мирът с Хенри Фицемпрес беше възвестяван по кръстопътища, пазари, пред вратите на църквите и в древните параклиси. Хейстанг съобщи шепнешком, че крал Стивън боледувал, бил дори на смъртно легло, докато неговият оцелял син Уилям от Булон също бил зле, лежал с наранен крак след загадъчна злополука при езда край Кентърбъри. Очевидно Хенри Фицемпрес от ден на ден ставаше по-силен и по-силен. Предходната вечер бяха спрели да пренощуват в един приорат и братята на драго сърце им предоставиха срещу заплащане храна и стаи за отсядане в къщата си за гости, а късно на следната сутрин наближиха Борли. Господарската къща бе построена на малко възвишение, обкръжено от ограда и сух ров, почвата в който се ронеше отвътре. Главната порта висеше накриво, а дворът бе пълен с мръсотия, изпотрошени гърнета и изпочупени сандъци и ракли. Мършави пилета ровеха земята. Гълъби излитаха и изскачаха от покрития с тор гълъбарник. Гъски шумно се тълпяха около потъналия в тиня рибен развъдник. Самата къща очевидно бе издигната върху стара постройка от камък, чиито основи са били използвани като основа за новата къща със здрави греди и дебела зидария. Домът сега бе запуснат. Вратата висеше от кожените си панти, кепенците на прозорците бяха изчезнали и рушачият се сламен покрив бе прокъсан и надупчен. Дъо Пайен слезе от коня си и влезе в неприветливото преддверие. Силната миризма и мръсните стени бяха отблъскващи. Рицарят потисна потръпването си. Имаше нещо в това място, сякаш прокоба се прокрадваше дълбоко из гниещия му мрак. Хейстанг и Парменио също го почувстваха. Не искаха да остават вътре и затова излязоха обратно на студения свеж въздух.

— Странно — заключи Дъо Пайен, — в такова изоставено имение по време на война би трябвало да прииждат всякакви хора, селяни, бандити, нали така?

Едмънд накара свитата си да претърси и останалите постройки.

— Какво търсим? — попита Хейстанг.

— Всичко, което ви се стори необикновено — отвърна тамплиерът, — всичко странно.

Мъжете се заеха да изпълнят заръката. Разговаряха шеговито и се смееха, доволни, че вече не се скитат по покритите с лед пътища, ала докато претърсваха местността, настроението на тези закоравели ветерани се промени. Хората станаха неспокойни и, бързайки да се

махнат, питаха на висок глас къде щяха да лагеруват през нощта. Мъжете проучиха самотните дворове и външните сгради и най-сетне един от войниците бързешком се запъти към Дьо Пайен, който чакаше в заслонения вход на кулата.

— Някой е отсядал тук неотдавна — Мъжът посочи назад към двора. — В конюшните има прясна конски тор. Освен това са се хранили в малкия външен склад за храни.

— Берингтън и Майеле — измърмори Дьо Пайен. — Те сигурно са пренощували тук.

Парменио се завтече към Едмънд и дръпна плаща му.

— Ела! Искам да ти покажа нещо.

Генузецът го поведе през двора на имението към малкия параклис, който по-скоро приличаше на каменен хамбар с построена до него камбанария. Беше прастара, мрачна постройка с високи тесни прозорци и тежки покривни греди. Покритият с каменни плочи под бе разяден от времето. Истинско обиталище на духове, мрачно и кънтящо. Парменио бе взел и запалил свещи и фенери от багажа им. Светлината едва смекчаваше неприветливостта на помещението, къпейки в мъждив блясък люещите се стенописи и картини. Генузецът ги поведе към олтарната част — там стоеше полукръг от грубо изсечени тухли, макар че и тук подът бе покрит с плочи. Дървен олтар се издигаше в средата. Парменио го бе избутал настрана и бе запалил две свещи — кръгът светлина разкриваше мръсен и почернял от сажди под.

— Огън — прошепна Парменио, — съвсем наскоро. Дърво и въглища са били ползвани и виж... — Той вдигна едната свещ, премести се откъм едната страна на олтара и с облечения си в ръкавица пръст посочи някакво петно върху каменния под. — Кръв. Сигурен съм. — Дьо Пайен приклепна. — Майеле и Берингтън са били тук — рече Тиери.

Едмънд се усмихна мрачно.

— Както и Уокън.

[1] Върховен жрец (лат.). Титлата се носи от най-висшия католически духовник — папата. — Бел.прев. ↑

[2] Чук за вещиците (лат.). Така се наричал известният „наръчник“ — трактатът на инквизиторите през Средновековието.

Автори на съчинението са двама монаси доминиканци — Якоб Шпренгер и Хайнрих Крамер. — Бел.прев. ↑

[3] Сабат (или шабат) е съботният ден за евреите, който е празник, така както за християните това е неделята. Във вещерската терминология сабатът е специален ден, в който се чества определен празник. Думата често се използва просто като синоним на „вещерско сборище“. — Бел.прев. ↑

[4] Уилям Руфъс. — Бел.прев. ↑

[5] Деяния на светите Апостоли 26:14: „Мъчно е за тебе да риташ против ръжен.“ — Бел.прев. ↑

[6] Децим Юний Ювенал. Римски поет, живял през периода I–II в. — Бел.прев. ↑

[7] Откровение на свети Йоан 11:1: „И даде ми се тръст, подобна на жезъл, и ми се каза: стани и измери Божия храм и жертвеника и ония, които се покланят в него.“ — Бел.прев. ↑

[8] Първо послание на св. ап. Павел до Коринтяни: „Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец мислех и като младенец разсъждавах; а когато станах мъж, оставих младенческото.“ (I Кор. 13:11). — Бел.прев. ↑

[9] Най-източната порта в стените на Лондон, извеждаща към източните покрайнини на града. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

*Междувременно Фортуна се показва
непостоянна и променлива и за двете страни...*

Дьо Пайен разгледа тъмното, лепкаво петно, промълви тихо молитва и мина през нефа. Тракането на токовете на ботушите му отекваше като думкане върху тъпан. На слабата светлина чудовищата, издялани на върха на масивните кръгли колони, сякаш го гледаха злобно и го следяха с поглед. Той застана в сянката на полуразрушения вход и се загледа към гробището — диво, буренясало място, където папратите и плевелите едва-що не задушаваша очуканите надгробни камъни и прогнилите дървени кръстове. Тъкмо щеше да се извърне, когато зърна някакво движение в гробището. Взря се отново. Да, сигурен беше — там имаше човек, облечен с одежди в кафяво и зелено, за да се слива с мрачните цветове на древните тисове, жилавите храсталаци и пълзящата зеленина. Едмънд погледна към небето, сивеещо от първото докосване на нощта. Скоро щеше да настъпи времето на совите и това място... Спомни си една приказка за духове, която Теодор му бе разказвал, според която всяко гробище бе вардено от земен дух — душата на последния човек, погребан в него. Нима му се явяваха видения? Усмихна се на приглушеното изпращяване в шубраците. Дух с тежка стъпка? Парменио идваше забързано към него.

— Какво има? — измърмори той. — Почувствах...

— Злокобно място — отвърна Едмънд. — Злото се притаява тук като изгладнял звяр пред вратата — ненаситно за души. Не съм сигурен кой е там — Дьо Пайен погледна генуезеца, — ала някой се крие из храсталаците. Не вярвам да е враждебно настроен. Никой не би посмял да нападне отряд като нашия. Е, добре — въздъхна той, — може би малко честност ще пропъди мрачното настроение. — И без да изчака отговора на спътника си, тамплиерът влезе в гробището. Приблужи се до прастаро издигнато надгробие, изронено и изхабено

от годините и отминаващите сезони, което навярно някога е било чудесно място на вечен покой, но сега беше само един очукан камък. Качи се върху него и извади от ножницата меча си. — Парменио — рече Едмънд, — би ли превел... — Генуезецът попипа лицето си и неохотно се приближи. Дьо Пайен вдигна меча си за дръжката с форма на кръст. — Който и да си ти — извика той, — от каквото и да се боиш, аз не съм ти враг. Идвам с мир. Кълна се в светия кръст, във всичко, що е свещено, че си в безопасност. Да, дори в това гъмжащо от демони място ти си в безопасност. — Парменио повтори думите му на грубия островен език, сетне Дьо Пайен извади една от безценните златни монети от кесията си и я вдигна така, че тя да блесне на светлината — Кълна се в светия лик, че това ще бъде твое, ако се покажеш — рече той, свали ръце и слезе от камъка.

Шубраците се разлюляха. Показаха се трима мъже, облечени в тъмнозелени елечи и тесни кафяви панталони, нахлупили на главите си качулки. Бяха въоръжени с арбалети и ками, затъкнати в коланите им. Двама от тях останаха на местата си, но онзи в средата запристъпва бавно напред, свали качулката си и разкри тясно, брадато лице, очи, овлажнели от студа, и скули, напукани и задебелили от живот на открито. Непознатият се приближи към Дьо Пайен и протегна ръка. Тамплиерът се здрависа с него.

— Чърчярд^[1] — обяви новодошлият на развален нормански френски, — името ми е Чърчярд. — Той посочи с палец към двамината си спътници и попита: — Може ли аз, може ли ние да получим малко храна, вино и месо?

Дьо Пайен викна Хейстанг, който стоеше при заслонения вход. Странникът обаче искаше да говори само с тамплиера, затова Едмънд го отведе във външното помещение за храните, където Чърчярд се постопли на запаления мангал и излапа храната, която Хейстанг му донесе. Докато той се хранеше, Дьо Пайен го огледа. Пръстите на Чърчярд бяха почернели, дрехата му бе осеяна с петна и напоена с пот, ала човекът явно бе буден, схватлив и, както той сам бе признал, научен на четмо и псалтира. Можел да стане писар, довери им Чърчярд, ала вместо това станал иконом на Уокън. Човекът се засмя на изненаданото изражение на Дьо Пайен.

— Опитах се да кажа това и на останалите, които дойдоха тук, ала те ме отпъдиха.

— Кои?

— Лорд и лейди Берингтън. — Чърчярд направи гримаса. — Е, не точно те, по-скоро тамплиерът със студеното изражение. Не ни трябваше повторно нареждане. Познах Филип Майеле, той е майстор на меча. Познавам го от времето, когато се сражаваше за Мандевил.

— Сражавал си се за Мандевил?

— Разбира се. Уокън нямаше избор. Ти видя това имение — издига се самотно в пустошта на Есекс. Армиите блуждаеха като бълхи на леш. Каква полза да обработваш земята и да сееш, когато никога не знаеш дали ще доживееш до жътвата, или пък ако оживееш, дали някой друг няма да ти отнеме реколтата? Лорд Уокън, аз и останалите тръгнахме на война. Борли беше изоставен — Чърчярд се изправи и отиде до вратата, като говореше през рамо. — Тук си, за да научиш повече за Уокън, нали? Навярно е така — тук няма нищо друго освен, разбира се, демони.

— Демони?

— Някога това беше добра земя. — Чърчярд се върна и седна. — Трудна за обработване, ала добра. Ще ти разкажа историята си. Родителите на Уокън починаха. Той остана сам, отгледа го възрастен роднина, който по-късно умря. Уокън стана господар на имението по време на война. Взе решение да се включи в битките и ние всички го последвахме.

— Какъв човек беше той?

— Просто човек — отвърна Чърчярд. — Не бе по-голям грешник от теб или мен. Обичаше виното и меката плът на някое селско девойче, което успеше да съблазни, бе добър боец, ала слаб мъж. Ние се присъединихме към знамената на Мандевил. Не бяхме по-добри или по-лоши от останалите... — той замълча, защото Дьо Пайен вдигна ръка.

— Ти говориш за демони. Хората разказват, че магьосници и вещици следвали Мандевил.

— Така е, чувал съм слуховете, но те никога не са ме тревожели. Всякакви мерзости изпълзяваха, за да се сгреят на слънцето. Защо ми бе да се безпокоя за това, господарю? Виждам достатъчно страхотии в живота си, че да повярвам в демоните — трупове, захвърлени в кладенци; тела, люлеещи се на бесилата, на клоните на

дърветата, от гредите на покривите; мъже, жени и деца, изгаряни живи; езера, плувнали в кръв; пламъци, ближещи черната нощ.

— Ами Уокън?

— Той се умори от всичко това. Оттеглихме се от войната и се завърнахме тук. Едва тогава узнахме какво се бе случило. Това място се беше превърнало в нещо отвратително: изоставено, пусто, бездушно, то вонеше на зло. Никой не смееше да припари до това имение, дори и най-отчаяните за храна и подслон. Открихме, че Борли се бе превърнал в обиталище на престъпници, нощни птици, вещици и магьосници. Научихме за огньовете, които били виждани да блестят в мъртвилото на нощта, за смразяващи кръвта писъци, пронизвали мрака. — Чърчярд поспря за миг. — Разкопахме ужасяващи останки. Така и не разбрахме имената им, сега те са само кости и прах, жертви на страшни светотатства и богохулства. Имението в Борли бе станало подслон на злото, така го описваше Уокън — домът на семейството му се бе превърнал в гнездо на усойници. — Чърчярд сръбна шумно от калаената си чаша. — Такива неща се случваха по време на войната. Замъци, църкви и имения биваха превземани ту от една, ту от друга войска. Уокън не можа да го понесе. Обвини себе си. Отпътува за Лондон. Говореше, че ще поеме кръста в Светите земи, за да изкупи зверствата и своята похот. Дочухме мълвите, че е станал тамплиер, че е заминал отвъд морето, но...

— Но какво?

— Е, след като Уокън замина, ние се присъединихме към други войници и навлязохме навътре в страната, грабейки и плякосвайки. Ширеха се слухове, че Уокън се бил завърнал. Говориш за демони? Е, името на Уокън бе сред споменаваните. Струваше ми се невъзможно да го повярвам. Слушах и пресявах приказките. Отвратителни истории чух за него, че е станал главатар на вещерско сборище. Но по това време, господарю, вече можех да повярвам на всичко. Мандевил бе затънал в своята заслепяващо жарка омраза срещу краля и църквата. Това графство се бе превърнало в средище на войната. Ладии, натоварени с въоръжени мъже, плаваха по реките, конници препускаха насам-натам. Нямаше безопасно място. Един човек от нашия отряд го нарече „графство от ада“.

— Но ти повече не видя Уокън?

— Никога.

— Ала познаваш Майеле?

— Да, той бе от онези рицари, които разнасяха послания между различните лагери. Доверен човек на Мандевил, добър майстор на меча, нищо повече.

— Ами вещицата Ерикто?

— О, чувал съм това име, истории, приказки — име, което всява страх, но само това.

— Ами Ричард Берингтън от имението Бруър в Линкълншир?

— Господарю, не знам нищо за него. Зърнах него и сестра му, когато пристигнаха тук — спътниците ми и аз се скрихме в гората и наблюдавахме отпътуването им. Кълна се, че никога преди не бях виждал Берингтън или чувал за него. — Чърчярд отпи от чашата. — Както и да е, войната продължаваше. Мандевил бе убит. Кралски войски навлязоха в Есекс и другите източни графства. Аз и другарите ми избягахме в леса. Станахме разбойници. Беше тежък живот, затова и се върнахме тук. — Той се изсмя рязко. — Станахме пазители на това място. Хенри Фицемпрес вече бе обявил примирието. Може би сега Орденът на Храма ще вземе имението и ще го повери на някого друго. Новият господар може да го почисти, пречисти и да го използва.

Чърчярд погледна алчно златото, което Дьо Пайен въртеше из пръстите си. Тамплиерът му го подаде и реши да се довери на този мъж. Той нямаше да спечели нищо, ако лъжеше. Едмънд му разказа точно в какво бе обвинен Уокън, как той бе избягал и че навярно се е върнал в Англия. Чърчярд ококори очи от изумление. Когато Дьо Пайен приключи разказа си, мъжът заклати глава в знак на неверие.

— Невъзможно! — промълви той. — Или Уокън носи две души в едно тяло, или някой друг е взел името му. Мога ли да те попитам за описанието на този Уокън, когото преследваш?

Едмънд поклати глава:

— Не знам нищо. А и освен това човек може да промени външния си вид. Няма значение. — Той се изправи. — Ако желаеш, можеш да се присъединиш към нас.

Чърчярд също поклати глава:

— Ние се наричаме пазители. Ще остана тук — рече той, изправи се, стисна ръката на тамплиера и излезе от стаята.

Хейстанг и Парменио дойдоха, за да обсъдят казаното от Чърчярд. И двамата изглеждаха изненадани. Хейстанг също се питаше дали Уокън не носи две души. Те тъкмо спореха в коя част от имението да пренощуват, когато един от сержантите на Хейстанг се завтече в помещението и настоя да тръгнат с него. Мъжете излязоха и забързаха през двора. Древният параклис изглеждаше още по-зловещ на чезнещата светлина, а изоставеното гробище бе мрачно, призрачно, оживявано от тайнствени звуци.

— Човекът, с когото говорихте — каза задъхано сержантът, докато ги водеше, разбутвайки клонаците на къпините, — той се върна при спътниците си и те запалиха огън...

Мъжете заобиколиха избуяла заплетена туфа прещип и прескочиха порутената стена на гробището. Блясък светлина се прокрадна между отсрещните дървета.

— Просто реших да сторя добро — измърмори сержантът. — Виждаше се, че са гладни, а и вие, сър, приехте един от тях...

Гласът на войника замря. Навлязоха недалеч сред дърветата и стигнаха малка полянка. Сега огънят гореше слаб и до него лежаха два трупа — Чърчярд и един от другарите му бяха проснати с лицата надолу. Грозни, дебели стрели с пера в края бяха заседнали дълбоко в гърбовете им, а устите им лепнеха от кръв заради сетното желание да поемат дъх, което бе отнело душите им.

— Те бяха трима — заяви Парменио и се огледа.

Дьо Пайен се изправи и рече:

— Третият навярно е бил човек на Уокън — шпионин, на когото е било заповядано да наблюдава. Убил е Чърчярд, задето е говорил с нас, после е взел златото. Той е без кон, така че ние ще сме по-бързи. — Едмънд вървеше из мрака на дърветата, бе нащрек за всички страховити звуци около себе си. Денят отминаваше. Тъмната приближаваше, също както и краят на целия този ужас. Дьо Пайен си спомни старата молитва, затвори очи и я зашепна пламенно: — Господи, помагай ми през деня, докато сянката не нарасне и не дойде вечерта, а оживеният свят се смири, треската на живота — отmine, а работата ни е свършена. Тогава, Боже, по Твоята милост дай ми безопасен дом, свят покой и мир...

Пристигнаха в Бруър след пет дни изнурителна езда. Дьо Пайен бе решен да пристигне без предизвестие. Имението се въздигаше на

невисок хълм в края на тясна долина, която прорязваше навъсена, пуста местност. Двете страни на низината бяха залесени с гъсти гори, а дърветата плътно се трупаха около пътеката, която се виеше нагоре към обградената с ров и висока стена господарска къща. Беше мъглив, мрачен ден. Кълбящата се мъгла се въртеше и движеше. Въздухът бе леденостуден, а тишината бе нарушавана единствено от крясъците на гарваните, крѳжащи над заскрежените дървета и папратите. Мъждиви светлини, идващи от имението, им се сториха като приветстващ фар, водещ ги през подвижния мост, под укрепената порта в застлания с калдърѳм двор, където Берингтън, Майеле и Изабела чакаха, за да ги посрещнат. Някакъв страж ги бе предупредил тъкмо преди Дѳо Пайен да стигне къщичката за стражите при портата. И тримата бяха изненадани, ала се държаха сърдечно. Берингтън, въпреки възторжените си приветствия, изглежда, се чувстваше неловко. Изабела изглеждаше уморена, имаше тъмни кръгове около очите. Майеле, който се бе увил добре в плаща си срещу студа, бе язвителен както винаги, а изсеченото му, брадато лице омекна в усмивка, макар очите му да останаха бдителни като на дебнещ вълк. Предложиха им закуска, но те отказаха учтиво. Всички бяха изненадани от външния вид на Дѳо Пайен и появата на Хейстанг и неговата свита. Въпреки всичко и тримата продължиха да се държат като оживени, гостоприемни домакини.

Дѳо Пайен и спътниците му бяха разведени наоколо. Бруър бе голямо имение със своя собствена църква, външни постройки и дори малка ферма. Най-сетне ги въведоха в гостната над голямата зала — дълго помещение със стени, покрити с пѳстри драперии и покривни греди, накичени с флагове и със знамена, с меки килими, топлеци настлания с плочи под. Огнѳят гореше весело в камината. Факли и свещи прѳскаха изобилна светлина. Огромната маса на подиума бе набързо наредена и искреше от блюдата и свещниците. Кухнята зад паравана, приютяваща пещите и скарите, лееше благоуханни сладостни миризми. Дѳо Пайен си прошепна нещо тихо с Хейстанг и след обичайните любезности, разменени с потискащите неохотата си домакини, узна, че Берингтън бе довел шестима от наемниците си тук. Освен това той беше освободил слугите, които се бяха грижили за имението, и бе наел други готвачи, слуги и ратаи — общо петима на брой. Берингтън покани Дѳо Пайен, Парменио и коронерът да заемат

местата си и плесна с ръце, за да привлече вниманието на прислугата. Бе много изнервен, заключи Едмънд, също както и сестра му, та дори и невъзмутимият Майеле започваше да става неспокоен. Бяха им оставили малко време да се подготвят или да заговорничат. Тази зла задруга го бе взела за наивник, глупак, дори безумец, луда глава, готов да тръгне натам, накъдето го тласнат. Е, това щеше да се промени.

Дьо Пайен остави войнишкия си колан на пода до себе си и улови тревожния поглед, който Ричард хвърли на Изабела. Дочу шум, долитащ отвън. Приставите и наемниците на Хейстанг идваха към гостната. Объркана, Изабела понечи да поднесе виното. Дьо Пайен погледна предупредително Парменио и Хейстанг. Всичко беше готово! Всичко щеше да свърши тук, в тази топла, сладко ухаеща стая с потрепващия огън и блясъка на свещите, така далече от нажежената опасна пустиня и изложената на слънцето порта на Триполи, където той бе обърнал коня си, за да посрещне убийците, устремени към него.

— Едмънд! — Изабела вече не криеше страха си.

Хората на Хейстанг започнаха да влизат в гостната. Отвън от помещението за храните и преддверието долетяха викове и кръсъци.

— Едмънд. — Майеле понечи да стане, жадно вперил поглед във войнишкия си колан, окачен на гвоздей край вратата.

— Сядай! — Дьо Пайен стовари така силно обличените си в рицарски ръкавици ръце върху масата, че чиниите, каните и бокалите подскочиха и задрънчаха — Сядай — повтори той. Заля го чувство на облекчение. Хейстанг бързо му бе пошепнал, че са им казали истината — хората му бяха донесли вестта, че защитата на имението се състоеше единствено от шестимата наемници, които Берингтън бе довел от Лондон, и петимата слуги, които били наети неотдавна. — Моля ви — Едмънд вдигна ръка, — Берингтън, Изабела, мой някогашен побратиме Майеле, седнете.

Едва намираше сили да гледа Изабела — сега изражението на лицето ѝ бе напрегнато и бдително. Те тримата седяха заедно в другия край — Берингтън в средата, а Изабела и Майеле от двете му страни. Парменио и Хейстанг се бяха разположили на срещуположните страни на масата. Генуезецът изглеждаше озадачен, хапеше устни, а пръстите му не се отделяха от дръжката на камата. Дьо Пайен се огледа. Воините на Хейстанг, вдигнали заредени арбалети в ръце, бяха завардили всички входове.

— Открих Уокън — обяви Дьо Пайен. — Когато пристигнах тук, споменах, че според мен, той се крие в Йорк. Това бе лъжа. Той е тук!

— Какво? — възкликна Майеле.

— Ти! — отвърна дьо Пайен. — Ти! — Сега той посочи и Берингтън. — И ти! — Обърна се и към Изабела. — Вие тримата сте Уокън.

— Небивалици! — изсъска Изабела.

— Истина е! — рече Едмънд. — Хенри Уокън, лорд на имението в Борли в Есекс, несъмнено е бил грешник, мъж, отдаден на страстите си, ала само Бог знае къде лежат сега плътта и костите му. Навярно гният под жаркото слънце на Палестина или са погребани дълбоко под някоя тежка скала, оглозгани от лешоядите и мишеловите. Същото е сполетяло и двамата сержанти, изпратени да го пазят.

— Лъжи! — изръмжа Берингтън.

— Чуй ме — Дьо Пайен стана и мина покрай дългата маса, — не знам кога е започнало всичко това. Не знам дали Изабела Берингтън е твоя сестра, или твоя любовница, блудница! — Берингтън избута назад стола си, ала щракването на арбалета, който Хейстанг сега вдигна и постави на масата, го възпря. — Тя в действителност е вещицата Ерикто. — Едмънд се наведе надолу и улови студените очи на жената, която някога бе мислил, че обича, която бе възвеличавал като дама от легендите. — Ти и Берингтън сте се потопили в черните изкуства, кървави ритуали, призоваване на демони и всякакви подобни гнусни дела. Събрали сте се, когато гражданската война е вилнеела — било е тъкмо време за вашите злини, когато Бог и светците са били потънали в сън. Отпътували сте от тук и сте се присъединили към Мандевил в Есекс, свикали сте свое сборище, привличайки такива като Филип Майеле, които вече са били извърнали лица от Господ. Колкото и малко сведения да съществуват за теб, Берингтън, като участник в свитата на Мандевил, ти все пак си бил там, макар, подозирам, и под друго име. Чудя се дали Берингтън, когото кралят и останалите споменават с такива добри чувства, не е бил по-големият ти брат? Ти твърдиш, че си втори син. Но няма спор, че си един от синовете на Каин! Останалите са прииждали, за да се присъединят към теб — било е време на пълна свобода за твоите мерзки ритуали. Без пристави, без правосъдието на краля, само война, убийства, грабежи и насилничество. Та кой би забелязал? Кой би се загрижил за селските момичета, отвличани за

твоите жертвоприношения? Кой би се заел с отвратителните церемонии, провеждани по тъмни доби в убежища, които някога били посветени на Бог? Нямало е мир, нямало е закон, нищо, само безредие. — Дьо Пайен замлъкна за малко, сетне продължи: — Ала крал Стивън, Бог да благослови името му, решително се противопоставил на Мандевил и графът е бил убит. Църквата отказала да му устрои свято погребение като на отлъчен, затова Орденът на Храма взел ковчега му и го окачил на дървото в гробището край имението си в Лондон. — Едмънд спря, защото отвън долетя вик, сетне реши да не обръща внимание. Парменио въртеше в ръце винения бокал с вино, но така и не го надигаше. Дьо Пайен бе дал строги заповеди нищо да не се пие или яде в Бруър. — Твоето сборище — Едмънд се усмихна на Ричард, който все още седеше изненадан от развитието на нещата — е станало известно. Привлякло е вниманието на абати, епископи и дори на папата в Рим. Затова и Тиери Парменио, *malleus maleficarum*, папският чукач за вещиците, също е бил повикан.

— Значи ето кой в действителност си ти, генуезецо — провлече Майеле, — обикновен шпионин. Толкова се чудих дали е така.

— Славата ви е нараствала — продължи Дьо Пайен и се върна на мястото си, — но в Есекс е станало опасно за вас. Не е можело вече да продължавате с тайния си живот, докато кралските армии са помитали графството. Решили сте да отпътувате. Ти, Берингтън, си се срещнал с Бозо дьо Беосис, магистъра на английския орден. Майеле също, влязъл в ролята на каещ се грешник — рицар, който бил убил духовник и на когото било наложено да поеме кръста като изкупление. Били сте опитни рицари, за които не е имало пречка да заминат на служба в Светите земи. Беосис истински се е радвал да ви привлече. Изабела била представена като твоята набожна сестра, която щяла да те придружава. Желанието ти се сбъднало. Пристигнали сте в Йерусалим — рай за толкова много, подобни на вас. Трамле ви приел с отворени обятия. Бил нетърпелив за нови попълнения, отчаян да укрепи ордена, решен да увеличи влиянието му на този остров. Бил си приет в братството, докато така наречената ти сестра е отседнала в манастир, ала, разбира се, с времето, като всяко куче, си се върнал към собствената си мръсотия. Появила се вещицата Ерикто — плашеща фигура със своята рошава перука, маскирано лице и чудати дрехи, зървана за миг, но не и наистина виждана. — Изабела се изсмя рязко,

сетне се втрени яростно в Берингтън и Майеле, сякаш ги подтикваше да направят нещо. — Върнали сте се към ужасните си ритуали, избирали сте жертви за кървавите си жертвоприношения...

— Било е лесна работа — нетърпелив да се намеси, рече Парменио, схванал посоката в обвиненията на Едмънд. — Лесна работа е това в Йерусалим с неговите свещени места, с децата просяци, ордите скитащи и уязвими девойчета и жени, но — генуезецът разпери ръце — Йерусалим не е дивата земя на Есекс. Никакъв Мандевил не се е появил, за да ви закриля, нямало е пълчища от наемници, които да ви защитават, само легиони шпиони и съгледвачи, които се тълпели в този всъщност малък град. Плъзнали мълвите. Трамле ми каза, че Ерикто била видяна заедно с тамплиер, както и за това, че влизала в сградите на тамплиерите. — Парменио не обърна внимание на обвинителния поглед на Дьо Пайен. — Мир, братко. До сега не дръзвах да се доверя на кой тамплиер. Наистина не знаех кой участва в сборището и кой не. По време на пътуването ни към Хедад опитах да поразпитам Майеле, да науча повече за миналото му, затова и бях така близък с него. — Той се усмихна. — Ала както ние вече знаем, това е било най-доброто му прикритие! Ролята на циничен наемник без вяра. На бунтовник, който не намира упование нито в Господ, нито в дявол. Той просто е играел ролята си, така е прикривал богохулното си поведение и убийствата. — Парменио се обърна към обвинявания. — Според слуховете тамплиерите наистина били замесени в сатанински ритуали не за пръв път в историята на ордена ви. Трамле силно се бе разтревожил, както и патриархът на Йерусалим. Бях повикан от Рим, ала... — Тук генуезецът направи знак на Дьо Пайен да продължи.

— Ти, Берингтън, си решил да действаш. Мълвите ставали упорити. Намислил си Хенри Уокън да стане твоето жертвено агне, а той се е поддавал лесно на плътските наслади и често бил забелязван в бордеите и местата с лоша слава в Йерусалим. Той е бил англичанин, господар на изоставено имение в Борли. Ти и твоето сборище, без съмнение сте използвали това място и неговото име, за да извършвате гнусните си дела. Като пияница, отдаден на разгулен живот, Уокън е бил уязвим. Вие сте подхвърлили онези вещи в стаята му и сте помогнали на зловредните приказки. Заключение е било неизбежно. Уокън бил задържан.

— Но защо му е било на Трамле да се обръща към мене? — попита Берингтън.

— Първо, защото и ти си англичанин. Второ, подозирам, че си изиграл важна роля в набеждаването на Уокън. Трето, навярно си използвал страховете на Трамле, че в ордена има сбиреще, в което вероятно са участвали и английски рицари. Може би си подметнал, че е най-добре да се изведе Уокън от Йерусалим, за да се потули скандала, да се изпрати злосторникът обратно в Англия, за да получи справедливо наказание. Казвал си, че Трамле може да ви се довери — на теб и на сънародника ти Филип Майеле. Към кого другото е можел да се обърне великият магистър, освен към английски рицари? Колко други такива е имало? На кои от тях е можел да се довери? Трамле е захапал въдицата. Той искал да изведе Уокън от Йерусалим, да потули мълвите и да предотврати скандала. В същото време, освен всичко това, той е потискал и своя гняв заради случилото се. Навярно заради твоето подстрекателство той е решил да обвини Бозо дьо Беосис. Не е чудно, че Трамле е повикал английския магистър да дойде в Йерусалим, за да го разпита как такива като Уокън въобще са били приети в ордена.

— И защо е било толкова важно за моя брат да плени Уокън? — попита Изабела, възвърнала хладнокръвието си.

Дьо Пайен тайно се възхити на вещината, с която тя сменяше една маска с друга, така умела в измамата!

— Ти вече знаеш отговора — отвърна ѝ той. — Ти и Берингтън може би достатъчно често сте го обсъждали. Вече от известно време сте били далеч от Англия. Уморени сте били от Йерусалим, обезпокоени, че градът е прекалено малък и тесен. Ставало опасно за вас, лесно е можело да бъдете заловени. Искали сте да се завърнете в старите си обиталища. Сега обаче вече сте имали положение на могъщи хора. Берингтън и Майеле вече били тамплиери. Мислели сте, след като се върнете в Англия, да премахнете Беосис, както и направихте, и да използвате смъртта му за своите тайни цели — да предвождате тези хора е било най-дълбокото ви спотаено желание, пламенен стремеж да отмъстите на крал Стивън, задето предизвикал разгрома на Мандевил, вашия закрилник.

— Братко — поде иронично Майеле.

— Не ме наричай така! — Дьо Пайен махна към Берингтън. — Трамле е бил доволен да ти повери Уокън, да види как той изчезва в Англия. Ти си напуснал Йерусалим. Уокън е бил окован и овързан, пазен от двамата сержанти. — Едмънд ядно изгледа Ричард. — Такова ли бе твоето хрумване? Да поискаш двамина пазачи, толкова малка свита? За да е по-лесно да ги убиете? Сестра ти е останала в Йерусалим. Щяла е да те последва в Триполи и там да се присъедини към теб или поне ти така си заявил на всеослушание. Всичко е било пресметнато, било е безопасно. Кой би дръзнал да нападне тамплиер? — Едмънд посочи Изабела. — Ти си била! Щом си се видял сам в пустошта, ти, Берингтън, си се нахвърлил на онези сержанти. Убил си и двамата, а после и Уокън. След това Изабела бързо се е върнала в Йерусалим, за да се прави на самотната сестра, докато брат ѝ е останал свободен да осъществява замисъла си.

— И съм последвала брат си? — възкликна Изабела. — Скитала съм се из пустинята?

— Не казах това — рече Дьо Пайен. — Представям си онзи лагер — Уокън е бил сам, сержантите са били заети. Дали не сте дали и на тримата някакъв опиат, отрова? Ти си веща в церовете, милейди, доказва това по време на пътуването ни до Англия. Упоени ли са били тримата, преди да им прережете гърлата и преди лейди Изабела, придружавана от Майеле, да влезе в лагера, за да се увери, че всичко е наред? За да вземе оръжията, дрехите и конете? Да се увери, че Берингтън е готов да се заеме със следващите стъпки от заговора ви?

— Аз бях в Белия замък — извика Майеле.

— Не, не беше — бил си на някое от многобройните си пътувания като вестonosец. Кой би заподозрял нещо, ако си се забавил ден-два повече?

— Но защо да убивам Уокън? — присмя се Берингтън. — Нали той уж е бил причината да се завърна в Англия.

— О, имало е много причини. Уокън е бил невинен. Чудя се дали и Трамле не е подозирал това Старият англичанин Уилям Тръсел обаче определено е имал съмнения. Какво е щял да каже Уокън, ако го бяхте оставили да говори пред съда? Със сигурност е имал достатъчно време да размишлява върху онова, което се е било случило. Навярно и той самият е подозирал, че го използват за отвличане на вниманието. Трябвало е да умре. Второ — Дьо Пайен разпери ръце, — затова ние

сме тук, нали? Хенри Уокън е бил магьосникът, чародеят, убиецът, който избягал от пазачите си и се замесил в нападението над граф Реймон, преди да се върне обратно в Англия, за да осъществи отмъщението си срещу короната. О, да, мъртъв Уокън е бил много поценен, отколкото жив. Той се е превърнал в живото възплъщение на дявола, станал е неуловимият злодей, който трябвало да бъде хванат. След като получил вестите за така нареченото бягство на Уокън, Трамле осъзнал ужасната опасност, която го грозяла. Имало тамплиер отстъпник на този мъглив остров, свикващ сборището си, за да унищожи краля. Замисли се само за вредите, които това щяло да нанесе на доброто име на ордена!

— А Триполи? — попита Парменио.

— Едмънд, Едмънд — Майеле все още вярваше, че щеше да успее да ги заблуди и да се измъкне, — ти беше с мен в Триполи.

— Както и Берингтън — отвърна му Дьо Пайен. — Точно тук замисълът ви е станал много по-сложен. Уокън и двамата сержанти вече били мъртви. Берингтън, ти и твоето сборище сте против всяка власт. Не си питаел никакви чувства към Храма. Трамле неочаквано е сложил край на убежището ви в Йерусалим. Искал си да всееш хаос, това е щяло да ти хареса, но е имало и други, по-важни причини.

Презрителната усмивка на Берингтън не успяваше да прикрие страха му.

— Някои хора са толкова зли — прекъсна го Парменио, — че желаят единствено да видят света в пламъци. Всичко да бъде с главата надолу! Да лумнат всепоглъщащите огнени езици на разрушението.

— Най-вероятно си искал да отмъстиш на Храма — заяви Дьо Пайен. — Но по-важното е било, че си имал нужда от злато и сребро. — Берингтън отвори уста да каже някаква присмехулна дума. Изабела опита да се изправи. Но Хейстанг, макар и погълнат от тези разкрития, обърна заредения арбалет. Ричард и дамата седнаха обратно в столовете си. — Да, богатство! — сопна се Едмънд. — Ти си беден рицар, скиталец, бленувал да се завърне в Англия. В Светите земи няма абатства, които да оплячкосваш, нито манастири, които да нападаш. А да направиш нещо толкова явно, като да причакаш из засада някой керван или богат търговец, е щяло да бъде прекалено рисковано — щял си да се издадеш. Ала Триполи е богат, освен това е град, гъмжащ от враждуващи клики. Всяко безредие е щяло да разкрие

нови възможности. Че как иначе си можел да се сдобиеш с богатството, което е щяло да ти бъде необходимо, като се завърнеш в Англия, за да привикаш сборището си, да платиш за убийствата, да закупиш отвари, да обличаш Изабела така, че да бъде толкова привлекателна за краля? Наемането на ладии, лодки, коне и хора, да не говорим за купуването на оръжия и храна, всичко това струва пари. Бил си решен да причиниш безредици в Триполи и да предизвикаш хаос, от който да се възползваш. Освен това си искал да продължаваш с преструвките, че всъщност Уокън е бил злодеят, да задълбочаваш опасенията на Трамле, да накараш великият магистър да бъде посклонен да започне преследване, което е щяло да те отведе в Англия. — Дьо Пайен поспря. Майеле беше помръднал, очите му бяха жадно впити във войнишкия му колан. Дьо Пайен осъзна, че всичко щеше да завърши с насилие. Майеле никога нямаше да се предаде. — Убийството на граф Реймон трябвало да бъде причината за избухването на този хаос — продължи Едмънд. — И тогава ти, Берингтън, си извършил нещо наистина нагло. Трябвали са ти убийци и затова, с избърснато лице и глава, ти си отишъл в Хедад, за да говориш с Низам. Престорил си се на Уокън. Халифът така и така е нямало да разбере разликата, а ти си можел да поддържаш заблудата, че си скитащ се тамплиер отстъпник.

— Такова нещо би било изключително опасно — намеси се Майеле. — И аз посетих Хедад, спомняш ли си?

— Въобще дори не е опасно — отвърна Едмънд. — Асасините, въпреки цялата си лоша слава, са почитени хора. Берингтън щял да бъде посрещнат като гост, като молител. Той не представлявал заплаха за тях. Бил е закрилян от строгите им порядки за гостоприемството. И което е по-важно...

Парменио вдигна ръка и погледна Дьо Пайен — вече не бе недоверчив, а тъжен, сякаш признаваше възхищението си.

— Ти си тамплиер — той посочи Берингтън — Низам е щял силно да се интересува от приказките ти, въпреки че е бил и твърдо решен да не обижда великия магистър.

— Низам ти е отказал — отново взе думата Едмънд. — Ала въпреки това ти си опетнил името на Уокън. Свързал си убийството на граф Реймон с отстъпник тамплиер. Ти си пуснал този слух като част от заговора си. След като те са ти отказали, ти си опътувал за Триполи

и си се решил на още по-опасно дело — да наемеш сам убийци и да ги примамиш с обещания за плячка. Бил си готов да ползваш всички пари, които си имал, ценностите, които са ти били дадени от ордена. Можел си да се скриеш зад някаква маска и при все това начинанието е било рисковано. Плъзнали мълвите, че някакъв рицар, възможно било и да е тамплиер, се замесил в отвратителен заговор, Парменио е чул тези слухове и е побързал да пристигне в града. Приказките стигнали и до ушите на Трамле и великият магистър станал още по-тревожен, отчаял се заради бягството на Уокън и се поболял от тревога по теб, Берингтън, и от мисли къде ли се намираш. Още по-важно било, че самият граф Реймон също подозирал надвиснали беди. — Дьо Пайен събра мислите си. — Нямам доказателства за това, ала графът навярно е настоял да получи от ордена закрила срещу заплахата. И кого е било най-добре да пратят, ако не Филип Майеле, английски рицар, и Едмънд дьо Пайен, потомък на благородния основател на Ордена на тамплиерите, в знак на почит и като засвидетелстване на добрите чувства на Храма?

— Ала граф Реймон въпреки това загина? — обади се и Хейстанг.

— Разбира се, нямаше какво да направя, за да го защита. Майеле бе част от заговора. Майеле, моят тъй наречен рицар събрат, вестносецът, който често пътуваше между Белия замък и Йерусалим. Един мъж, който без съмнение — Едмънд не обърна внимание на измърмореното от Филип проклятие — е използвал подобни поводи, за да се среща тайно с другарите си заговорници и особено с лейди Изабела. — При тези думи Изабела се втренчи в Едмънд с каменен поглед. Дьо Пайен погледна през прозореца. Денят си отиваше. Той махна на Хейстанг. — Прати някой от хората си навън, за да види дали всичко е наред. — Коронерът се подчини. Едмънд изчака сержантът да се върне и да кимне в знак, че няма опасност. — Граф Реймон бе убит — продължи рицарят — и в града се разрази клане, без съмнение подклаждано от теб, Майеле. Берингтън е бил избрал нарочените си жертви — заможни търговци, чиито ракли и ковчезета били претъпкани със злато, сребро и скъпоценни камъни, лесно откънати и тайно скрити.

— Ами убийците? — попита Майеле.

— Ти знаеш какво се случи с тях. Ти си ги преследвал. Онези тримата мъже, на които ти затвори устите завинаги пред църквата, в която се бях приютил аз. Те са били убийците, използвани и сетне погубени, преди да се разприказват. — Дьо Пайен протегна ръка да вдигне бокала, пълен с вино, ала се досети и отдръпна ръка. — Но разбира се, нищо не минава съвсем гладко. Ти, Берингтън, си избягал от Триполи. Решил си да се скриеш в останалия под турска власт Аскалон, където си се надявал да подготвиш следващата част от заговора. — Едмънд поклати глава. — Не знам какъв е бил той, ала си се занимавал с това. Междувременно ти, лейди Изабела, вече си нанесла своя удар. Посетила си Уилям Тръсел. Старият ветеран е имал своите тревоги и подозрения. Той със сигурност се е съмнявал във вината на Уокън. Ти, мадам, носиш среднощна душа, черна и жестока, ти си истински убиец. Навярно си го нагостила с някоя зловредна отвара... — Изабела само се взря в бокала и Едмънд се зачуди дали тя би искала той самият да умре тук. — В същото това време — Дьо Пайен прочисти гърлото си — в Аскалон Берингтън е стъкмявал собствената си история за завръщането си в Йерусалим. Че си бил избягал от пагубното нападение на Уокън, но си бил заловен от пустинни скиталци, нали? Или че си бил принуден да се криеш? Някаква измишльотина за горкия Трамле, която, разбира се, щяла да доведе до искане за преследването на Уокън, пък било то и чак в Англия.

Дьо Пайен спря, когато капитанът на стражата на Хейстанг влезе в стаята. Мъжът се наведе и прошепна нещо в ухото на разследващия. Изненадан, Хейстанг промърмори нещо в отговор, човекът излезе, а коронерът направи знак на Дьо Пайен, че това можеше да почака. Изабела хвърли разтревожен поглед към Берингтън. Майеле се размърда на стола си. Едмънд долови напрежението, неподправения страх. Тези магьосници бяха хванати в капан, най-добре бе да остави нещата в Божиите ръце и да приключи с това. Възмездието ги очакваше. Едмънд усети как духовете се трупат около му — всички погубени от тези дяволски главорези прииждаха, за да видят как справедливостта възтържествува.

[1] Churchyard (англ.) — църковен двор, гробище. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Кралят заболя от лека треска, която после се влоши и така напусна този свят.

— Нищо под Божието слънце не се случва така, както ние искаме — заяви дьо Пайен. — Ти, Берингтън, си подготвял следващия си ход в играта, само че нещата са се объркали. Балдуин III обсади Аскалон. Трамле също пристигна там, настоявайки да се прибърза с нападението. Чудя се дали Орденът на Храма, със своите многобройни шпиони и легиони от съгледвачи, е научил, че в Аскалон има тамплиер. Дали Трамле е знаел това? Дали се е питал дали в града не стои затворен Уокън, или може би Берингтън, който така загадъчно бил изчезнал? Останалото знаете. Аскалон падна, ала Трамле бе убит. Ти, Берингтън, се измъкна от бъркотията, нетърпелив да продължиш с осъществяването на замисъла си по друг начин. Моментът е бил подходящ! Великият магистър бе покойник, Тръсел също. Можел си да подредиш нови измислици, да изтъчеш мрежата от лъжите си. Трябвало е да заминеш за Англия. Бил си твърдо решен да вземеш мен и Майеле със себе си. Майеле е можел да ме държи под око, за да се увери, че не подозирам нищо за Триполи или Хедад, а когато му дойде времето, да ме убие. В твоите очи не съм бил нищо повече от заек в тревата, глупак, който Изабела можела да омае, Майеле можел да наставлява, а ти — да му заповядваш. Моето присъствие в групата ти в Англия е щяло да повиши влиянието ти. И ако е било писано да умра тук, то е щяло да се случи заради някоя непредвидена злополука или може би смъртта ми щеше да бъде дело приписано на избягалия Уокън.

— Берингтън ти каза да си тръгваш — надсмя му се Филип. — Нали искаше да се върнеш в Светите земи, ти и любопитният генуезец.

— Ала аз бях отвратен от набезите на принц Юстъс — пресече го Дьо Пайен. — Те се дължаха по-скоро на необуздан нрав, отколкото на хладнокръвна преценка. О — той махна към Парменио, —

любопитният генуезец, както го наричаш ти, вероятно е бил трън в петата ти. Не си знаел кой е той в действителност, нито защо нашите магистри му имат толкова голямо доверие. Уверен съм, че ако някаква беда бе сполетяла мен, той скоро щеше да ме последва, сполетян от някаква подобна злочестина. Същевременно вие сте виждали, че той не ми е близък. Парменио ви е бил полезен, отвличал е вниманието ми, нали? Искайте и двамата ни да отпътуваме за Светите земи, и защо не? Вече бяхте се завърнали в Англия. Бяхте постигнали небивал успех. Вече никой от нас не ви е бил нужен. — Дьо Пайен се изсмя рязко. — Ако бяхме заминали, съмнявам се, че щяхме да стигнем живи дори до Дувър. Убийците ви щяха да се погрижат за това.

Погледът на рицаря обиколи гостната. Забеляза gobлените, картините, разноцветните драперии, заковани за дървото. Не видя разпятие, нищо църковно. Едмънд се запита какво ли още бяха открили наемниците на Хейстанг в този храм на мрака.

— Дьо Пайен казва истината — обади се Парменио. — До мен стигнаха слухове за заговор в Триполи, за тамплиер, който бил замесен в него. Видях с очите си какво се случи в града и бях така гневен, че едва не извърших нещо, от което вие щяхте много да се зарадвате — щях да погубя Едмънд. Като се замисля сега, странно е как домовете на точно определени търговци бяха оплячкосани съвсем скоро след гибелта на граф Реймон. Но това, разбира се, е било подготвено.

— Така или иначе — продължи Дьо Пайен, — Монбар силно е искал да проводи пратеници при английския крал. Беосис също е бил нетърпелив да се завърне у дома. Бяхте хитри — по време на пътуването ни заедно не се случи нищо. Стигнахме бреговете на Англия и преследването на загадъчния и неуловим Уокън започна. Ти, Берингтън, ни подмами с историята, че Уокън акостира край Оруел в Есекс — Едмънд поклати глава. — Небивалици! Хванал си се на работа. Беосис пръв е трябвало да умре — така е трябвало! Само Бог е знаел какво можело да подозира той, какви тайни записи криел.

— Едмънд, Едмънд — Майеле потропа по масата. — Пропускаш един много важен факт. Двамата с теб бяхме пратени в Хедад, за да разпитаме халифа за убийството на граф Реймон. Защо му е било на Трамле да прави това, ако е имал съмнения, че е бил замесен тамплиер?

— Логично е било — Едмънд задържа погледа на Майеле. — В действителност никой не е знаел кой точно е бил отговорен за клането в Триполи. Трамле все още е вярвал, всъщност надявал се е, че ще може да хвърли вината върху асасините. В края на краищата бяха открити някои от техните знаци — извитите ками, червените ширити и медальона. Разбира се, както каза и Низам, подобни вещи могат да бъдат закупени на всяко тържище. Трамле също така е бил и любопитен да узнае истината и вие, естествено, сте приветствали това. Нямамо е какво да загубите, можели сте само много да спечелите от посещението в Хедад.

— А Беосис? — намеси се Хейстанг. — Ти говореше за Беосис.

— О, да, той пръв е трябвало да умре. Не е бил отровен по време на вечерята, а известно време преди това. Притискаше стомаха си още от самото начало. В цялата бъркотия, която настана в трапезарията на приората, един от вас е сипал отварата в бокала му, за да създаде впечатлението, че Бозо е бил отровен тъкмо тогава. С едно просто движение вие вече сте получили каквото сте искали — Беосис бе мъртъв, а вие сте се сдобили с място в кралския двор, както и с челна позиция в английския орден. Да убиете принц Юстъс, Санлис и Мърдак не е било по-трудно. Последвахте ги из старите си обиталища из източните графства. Вече сте ползвали скритото си богатство, за да се свържете с другите последователи на сборището си, наели сте убийци и сте закупили отрови. Покоите на принц Юстъс в абатството гледаха към градината. Някой от вас тихомълком се е промъкнал в стаята и е сипал отрова в бокалите, нанасяйки унищожителен удар срещу короната — наследникът на Стивън и двама от най-пламенните поддръжници на краля бяха убити — поредно злокобно дело на Уокън. Юстъс и Санлис обичаха виното — изпили са го на бърза ръка. Повторното наливане в чашите и пресушаването им е отмило всякаква следа от билето. Мърдак от Йорк обаче бе по-сдържан — неговата чаша доказа как е било извършено злодеянието. Юстъс и Санлис умрели на място, архиепископът не загина, ала се поболя, белязан от смъртта. Не си ли спомняш, Берингтън? Ти бе така нетърпелив да отнесеш подноса с бокалите и гарафата. Тъкмо ти го върна в лечебницата. Ако Мърдак не бе така умерен в пиенето, ние може би никога нямаше да разкрием източника на това ужасяващо отровителство. — Дьо Пайен бутна настрана бокала, който седеше на

масата. — Но вие сте продължили с преследването. Вторият син на краля, Уилям? Убеден съм, че твоето сборище е имало пръст в инцидента край Кентърбъри. Можел си да организираш такава злополука — всички онези послания, изпращани уж в кралския двор, в останалите тамплиерски имена или другаде — било е чудесен начин да общуваш с последователите на вашето зловещо братство и да замисляш още злодеяния като например нападението срещу мен в гората. — Едмънд посочи Изабела. — Колкото до теб, ти, с ясното лице и черното сърце, ти си ухажвала краля, стояла си насаме с него и, сигурен съм, си слагала отрова в бокала му с вино. Каква зловредна отвара му даваш, някаква вредна отвара, която да прогние вътрешностите му? — Рицарят погледна Парменио, който се бе размърдал. Не беше свършил с генуезеца, не още, ала това щеше да почака. — Кралят несъмнено ще умре — продължи Едмънд, — измъчван от болки, жестоки страдания, заради някаква болест в стомаха или червата, и тогава навярно ще избухне нова гражданска война, която вие да използвате. Или пък на теб вече ти стига, Берингтън? Новото ти положение като магистър на английския Орден на тамплиерите повече от сигурно ще ти предостави възможност да продължиш да водиш тайния си живот. Виждал съм делата ти в Лондон и Борли — онези нещастни млади момичета! Само Бог знае какви ужаси са изтърпели. Ти си затънал в такива дела, пристрастен си към тайните си ритуали. Съмнявам се, че можеш да се възпрещ, било то в Лондон или при пътуването ти в Есекс...

Майеле започна да ръкопляска, удряйки силно дланите си една в друга. Скочи на крака. Презрителните овации заехтяха из цялата зала, докато той минаваше покрай масата. Хейстанг понечи да направи нещо, ала Дьо Пайен му направи знак да остане на място. Подозираше какви бяха намеренията на Майеле и ги приветстваше, за да може да даде воля и на собствения си гняв. Майеле спря тъкмо пред него и приседна на крайчеца на масата.

— Имаш ли доказателство, какво е доказателството ти за всичко това? — присмя се той.

— Наистина ли, братко Иуда — отвърна му по същия подигравателен начин Дьо Пайен, — до това ли се стигна? — Той сви рамене. — Доказателства има достатъчно. Уокън е доказателство. Бил е гуляйджия, отдаден на виното и плътските радости. Алиенора бе

изненадана от прокламацията, разпространявана срещу него. Ако той можеше да бъде изправен пред съда, и други щяха да дойдат и да свидетелстват за истинския му характер. Така че кой е този Уокън? Къде е той? Възможно ли е в действителност такъв човек да има силата и средствата, за да постигне онова, което вие тримата направихте? — Едмънд потупа масата. — Къде е Уокън, Майеле? Защо уби онези трима мъже в Триполи? И след нападението срещу мен в Куийнсхайт, вие с Изабела, както ви бе станало обичай, се шегувахте с мен и ме хвалехте. Тогава ти говори за бягството ми от убийственото нападение в лесовете край абатството „Сейнт Едмънд“. Ти описа спасението ми. Откъде си знаел такива подробности? Аз никога не съм ви ги разказвал. Кой от вас се срещна с Беосис преди пиршеството? Кой от вас сложи отрова в онзи бокал, след като Беосис припадна — когато никой не е можел да забележи? А ти, Изабела — Едмънд погледна към вещицата, — ти откъде знаеше по коя улица съм яздил, когато напусках Йерусалим и отпътувах за Хедад? Ти дори спомена търговската улица. Как беше възможно да знаеш тези подробности и да ги запомниш, освен ако не си била в истинския си облик като вещицата Ерикто, изправила се на покрива на онази къща и втренчила поглед в мен? Как Уокън е разбрал, че аз преминавам из онези гори или че се придвижвам към гостилницата „Светлината в мрака“ в Куийнсхайт, или че ще посещавам Алиенора? Странно, но вие тримата винаги отсъствахте при тези случаи. И още нещо — кой е имал възможностите, познанието, богатството да наеме убийци за тези смъртоносни нападения?

— Ние също бяхме нападани. — Майеле се наведе към него като учител в училище, сблъска се с неразбирането на някой ученик.

— Лъжи — Дьо Пайен се усмихна. — Какви ти нападения? Незначителни наранявания, които сами сте си нанасяли? Свинска кръв, разлята по пода на къщата за гости? И на всичкото отгоре — рицарят разпери ръце — нито капка кръв по-нататък, никакви кървави петна по стените, които убийците може би е трябвало да прескочат, за да избягат. Глупаво. — Той приближи лице. — Искали сте да ме объркате. Вашата дързост бе нараснала! Нещастният Дьо Пайен — той ще приеме всичко, което му кажем. Е — Едмънд се усмихна, — допуснахте и други грешки. Берингтън подцени Низам в Хедад. В знак на истинско приятелство халифът ми даде послание, сложно и

загадъчно. Разбрах смисъла му едва много по-късно. Бе скрит в стих, твърдящ, че е трудно да риташ срещу ръжен и последван от въпрос кой ще пази пазачите. Той ме подтикваше да се пробудя, да бъда нащрек, да се вгледам по-внимателно в ордена. И най-вече — халифът ме караше да мисля за човек, който е бил пазач, охранявал е нещо. Низам, който познава слуховете и приказките на Палестина, не е повярвал на историята ти. Само Бог знае защо! Дали те е проследил от Хедад? Дали целенасочено е разпитвал из Йерусалим за описанието на Уокън или за твоето? Той има своите гълъби вестоносци, своите въздушни коне. Асасините се гордеят с познанията си за делата на останалите хора. Нямам доказателство за това, ала подозирам, че Низам е научил истината за Уокън и сам е разплел цялата история. Щом Уокън е бил убит, тогава кой се е представял за него? Не е имало кой друг да бъде, освен мъжът, който е бил задължен да пази Уокън. — Едмънд въздъхна. — Колкото до доказателствата — можем да претърсим вещите ви. Можем да подложим на мъчения наетите от вас убийци. Можем да ги подкупим и заплашим. — Рицарят се усмихна едва-едва. — Имаме нужда само от едно-единствено признание, една заплаха, и плетеницата на лъжите ви ще се различи. Мислели сте, че сте в безопасност. Искали сте да ме премахнете от пътя си, ала вместо това ето ме тук, търсец отмъщение. Има и още нещо — Дьо Пайен бързо се озърна към Парменио. — Моят приятел генуезец е получил вест, че останките на Уокън може да са били открити.

— Невъзможно! — изкрещя Изабела и веднага замлъкна, притиснала ръце към устните си.

— Виждаш ли — Едмънд се усмихна на Майеле, — виждаш ли, Иуда, как ще се случи?

Майеле се приближи още повече и рече:

— Трябваше да те убия, Едмънд. — Той изправи гръб, сякаш щеше да стане, ала вместо това замахна и удари Дьо Пайен по устата с дясната си ръка толкова мълниеносно, че никой не успя да го спре. — Ето — усмихна се той, — ето ти предизвикателство! Ето, малки Едмънд, ти говориш за доказателства. А аз те предизвиквам да решим това в битка. Нека решим спора с меч.

Дьо Пайен усети как устната му се поду, а кръвта напълни устата му. Гневът му се надигна. Не обърна внимание на предупреждението на Хейстанг и изкрясканите съвети на Парменио. Светът се сви до

подигравателната усмивка на Майеле, кръвта, която чувстваше по езика си, ръцете му, отчаяни да хванат меча. Скочи на крака и удари Майеле по бузата.

— *A l'outrance* — до смърт!

Хейстанг и Парменио извикаха да внимава. Хората на разследващия вдигнаха арбалетите, някои извадиха мечовете и камите си. Майеле, който вече бе прекосил стаята и бе взел бойния си колан, извади меча от ножницата и захвърли наметалото си на пода. Берингтън и Изабела също се бяха изправили. Хейстанг им извика да седат по местата си. Те се подчиниха, а Изабела скритом се усмихна на себе си.

— Хайде — Дьо Пайен извади своя меч. — Да го решим с битка, да приключим с двубой. Ако аз загубя, ще оставите Хейстанг и Парменио да си тръгнат.

— Съгласен! — отвърна Берингтън и допълни иронично: — Малки Едмънд, ти изживя дните си под слънцето.

Дьо Пайен развърза плаща си и го остави да се свлече долу. Майеле, бърз в краката, се приближи, двете му ръце стискаха дръжката на меча, докато мъжът се извърещаше леко настрана. Ненадминат майстор на меча, воин, уверен във вещината и силата си, той повдигна острието в присмехулен поздрав, сетне се приближи, а мечът му се въртеше като млатилото на земеделец в зли, проблясващи дъги, които Дьо Пайен отблъскваше непохватно. Едмънд отстъпи и едва-що не се спъна в собствения си боен колан, което накара Изабела да се изсмее остро. Майеле се ухили. Дьо Пайен остави гневът си да се разгори. Чу собствения си предизвикателен вик, докато отстъпваше, обръщайки се леко, а мечът му се въртеше, докато краката му пружинираха. Усети как дланите му хванаха широката дръжка здраво, сигурно, удобно. Съсредоточи се изцяло върху желанието да смаже съпротивата на противника си. Острието му проряза въздуха, въртеше се и се обръщаше, търсейки слабо място, където или върхът на оръжието, или ръбът му можеха да проният или разсекат плътта. Едмънд настъпи напред, а потта се лееше по лицето му. Пламъците на свещите и на стенните факли потръпваха от гнева му. Лицето на Майеле бе изопнато, гърдите му се надигаха тежко, а ударите на меча му вече не бяха така бързи и яростни. Дьо Пайен го притискаше — притискаше мъжа, който го бе осмивал и напътствал, който го бе предал и се беше

опитал да го убие. Яростта му се засили. Чу как нечий глас изкрещя: „*Deus Vult! Deus Vult!*“ Нещо топло опръска лицето му и той вече не можеше да се движи напред, не можеше да направи нищо друго, освен да промушва и съсича. Усети силно дръпване, нечий ръце го теглеха назад. Спря, свали меча, чийто връх натежа към пода, и загледа с празен поглед наемниците на Хейстанг, които уплашено се взираха в него. Задъхан, сгорещен и прогизнал от пот, той осъзна, че Майеле се свлича бавно надолу по стената. Кървящите рани на дясното рамо на врага му и отстрани на шията му оцветиха в алено бялата мазилка. Кръв забълбука на устните на Майеле. Той се свлече на пода, а клепачите на очите му потрепнаха. Изабела пищеше, Берингтън се бе опитал да побегне, ала бе заловен и сега го държаха здраво. Задъхан, Майеле вдигна глава и погледна Дьо Пайен.

— Не знаех — гласът му се превърна в грачене, — братко, не знаех. Прости ми, а?

— Не — Едмънд пристъпи напред и натисна върха на меча дълбоко в гърлото му. — Не — повтори той и загледа как животът угасва в очите на врага му. — Но Господ може и да ти прости, затова върви при него.

Рицарят дръпна меча си и видя как Майеле умря. Хейстанг го потупа по рамото.

— Берсерки^[1] — прошепна коронерът, — древни воители — обясни той, — които се опиянявали от яростта на битката. Чувал съм за тях, но днес за първи път видях такъв.

Дьо Пайен кимна и посочи с меча си Изабела и Берингтън.

— Бог чака и тях.

— Както чака и всички нас — отвърна Парменио.

— Ами ти? — измърмори Дьо Пайен. — Ти, генуезецо?

— Едмънд, Едмънд — намеси се Хейстанг, — най-добре ела да видиш нещо.

Джон заповяда пленниците да бъдат държани здраво и придружен от Парменио, поведе все още потния и задъхан тамплиер извън дневната. Навън, в двора, шестимата наемници на Берингтън стояха обезоръжени и оковани заедно. Наблизо бяха и неколцината слуги, които злосторникът също бе наел. Дьо Пайен бе уверен, че те всички бяха участници в сборището на Берингтън — мъже и жени, които му бяха служили по време на славните дни на Мандевил.

Хейстанг прекоси двора и го отведе в подобна на плевник каменна постройка. Запалилите факли осветяваха дълга, мрачна стая. Хейстанг ги заведе на мястото, където една от каменните плочи в пода бе вдигната и подпряна на стената. Един от хората му стоеше на пост наблизо и държеше горяща факла. По повеля на Хейстанг мъжът ги накара да го последват надолу по тесни стръмни стъпала в леденостудена, задушна тъмница. Войникът избъбри някаква молитва и вдигна факлата. Пет трупа — на мъж, жена, двамина младежи и една девойка — висяха, обесени за вратовете от куки, забити в гредите на тавана, а лицата им бяха разкривени от предсмъртната агония. Ужасяваща гледка — ръцете и краката им се поклащаха, телата се въртяха едва-едва, докато възетата скърцаха и се увиваха. Дьо Пайен стисна нос заради отвратителната смрад. Докосна бузата на един от труповете — беше твърда, студена като лед.

— Кой — прошепна той, — кой са тези?

— Подозирам — измърмори Хейстанг, покривайки устата и носа си, — че те са били семейство, намерило подслон в това изоставено имение. Пътищата гъмжат от такива нещастници. — Джон махна ръка от лицето си и преглътна с мъка. — Това имение — промълви той — навярно има същата страховита слава като Борли — само малцина от местните селяни биха дръзнали да дойдат тук. Предполагам, че тези скиталци са сторили тъкмо това.

— Ала защо са ги убили?

— А защо не? — отвърна Джон. — Берингтън не е можел да ги остави да си заминат. Само Бог знае какво са открили те. На Майеле може би му е харесало да ги погуби. Едмънд, какво да правим?

Тамплиерът остана втренчен в уродливо разкривените трулове. Хейстанг повтори въпроса си. Дьо Пайен само поклати глава. Почувства студ по мокрото си от пот тяло и ги поведе обратно нагоре по стълбите. Щом стигна горе, той се взря в каменната плоча и в големите резета и ключалките, които я държаха здраво.

— Навярно са били убити, след като известно време вече са били пленници — промърмори той. — Вероятно наистина са открили нещо тук долу или другаде.

— Едмънд, ами нашите затворници?

Дьо Пайен се върна в гостната стая. Берингтън и Изабела бяха с вързани ръце и седяха отпуснато на столовете си. Трупът на Майеле,

потънал в собствената си кръв, лежеше все така свлечен и подпрян на стената. Дьо Пайен заповяда и двамата пленници да бъдат претърсени. Не размени и една дума с тях. Избягваше дори само да погледне Изабела и нареди тялото на Филип да бъде изнесено, а злосторниците да бъдат изведени навън. Сетне прекоси двора, без да обръща внимание на писъците на Изабела, на проклятията на Берингтън и на въпросите, с които Парменио и Хейстанг го засипваха. В онази зловеща, неприветлива външна постройка той заповяда Берингтън и Изабела да бъдат избутани надолу по стълбите, а после и трупът на Майеле да бъде хвърлен при тях, изблъскан долу като торба с боклуци.

— Слезте долу! — заповяда им Едмънд. — Мастър Хейстанг, вземи двамина мъже. Претърсете стените и подовете, за да бъдете сигурни, че няма друг изход. — Рицарят извади меча си и отпусна острието върху рамото си. — Аз съм — промълви той — старши рицар от английския Орден на тамплиерите. Имам тази власт.

Хейстанг кимна. Сетне махна на Парменио и на неколцина от воините си да го последват. Дьо Пайен, все още положил оголен меч на рамото си, остана горе на пост до стълбището. Хвърли поглед към останалите мъже от свитата на Хейстанг, които, макар да бяха опитни войници, се вираха уплашени в кървавия тамплиер. Мястото криеше същия всепроникващ, смразяващ кръвта ужас като Борли — бе злокобно обиталище, което трябваше да бъде пречистено с огън. Изабела още крещеше и умоляваше, ала Едмънд се сети за кървавите петна в Борли, за злочестия труп на онова нещастно момиче в изоставената църква край Лондон, за гърчещия се в агония Мърдак. Затвори очи. Хейстанг и останалите се върнаха при него. Не бяха открили друг изход. Дьо Пайен нареди каменната плоча да бъде свалена и настоя сам да пусне резетата в ключалките им. Остави двама постови и се върна в двора, където повика петимата слуги — трима мъже и две жени. Приблужи се към тях и се вгледа в лицата им, ала не хареса онова, което видя в тях.

— Несъмнено вие сте служили на Берингтън и преди. — Едмънд не разбра техните забързани, отчаяни отговори, ала Парменио и Хейстанг преведоха оправданията на хората, че били невинни. Рицарят отново внимателно изучи лицата им, докато яростта от битката му вече чезнеше. Жегна го съчувствие, но все пак тези хора бяха прислужници,

приближени на своите тъмни, зловредни господари. — Събличайте се! — заповяда им той.

Парменио преведе повелята му.

Петимата пленници се подчиниха и застанаха голи само по набедреници и окъсаните плащове, които Дьо Пайен даде на двете жени. — Вземете ги — нареди той — и си вървете! — Петимата бяха избутани през портата, а наемниците на Хейстанг шляпнаха задните им части с плоското на мечовете си. — Могат да вървят до близкото село — измърмори Едмънд, — да потърсят каквито подслон и утеха успеят да намерят.

— Ами тези? — попита Хейстанг и посочи към шестимата главорези, наети от Берингтън в Лондон, двамина от които притискаха нанесените им рани.

— Отведи ги обратно в Лондон — отвърна Дьо Пайен. — Разпитай ги. Може би ще издадат и други, ще изкорениш още от тяхното сорище. — Той положи плоското на меча си върху рамото на един от пленниците. — Открий кой ме нападна в Куийнсхайт. Дали някои от тези тук са участвали в онази кървава свада? Дали са ме проследили до дома на Алиенора и са я убили, както са им наредили господарите им? Нещастна жена, бе покосена така жестоко единствено заради онова, което можеше да ми разкаже. Или — Едмънд вдигна меча си — ги предай на пристава. Нека ги обеси! — Той се извърна и отново влезе в гостната. — Вие не можете да останете тук — Едмънд предупреди Хейстанг. — Ти и хората ти не трябва да ядете или пиете нищо тук. Нека сега претърсим имението.

Беше се мръкнало, преди Дьо Пайен, който сега се усещаше изнурен, да се срещне с Парменио и Хейстанг обратно в дневната. Въпреки пращящия огън, танцуващите пламъчета на свещите и пъстроцветните гоблени, помещението си оставаше мрачно място, в което се чувстваше присъствието на скрито, бдително зло. Един от постовите дойде и разказа, че Изабела продължавала да пици и да моли за милост. Дьо Пайен заповяда на пазачите да се сменят с други и после с върха на меча си разбърка вещите, които той заедно с останалите мъже бяха открили в различните стаи. Приклезна долу и вдигна малко ковчеже, претърпкано с перли, елмази и всякакви други драгоценни камъни. Взе кесиите и торбичките, пълни със златни и сребърни монети от Светите земи. Разгледа подноса с гърненца и

гарафи в сандъка на Изабела — някои от тях бяха пълни с парфюм, ала други пръскаха зловреден, гибелен аромат.

— Достатъчно доказателства има — Парменио коленичи до него. — Никой беден рицар тамплиер не може да бъде толкова заможен. Ето заради това се е разразило отвратителното клане в Триполи.

Дьо Пайен кимна и се обърна към останалите вещи — псалтир, обшит с черна кожа, чиито жълтеещи страници бяха изпъстрени със странни знаци и заклинания, разкривен кръст, дъвен нож от обсидиан, малки фигурки на крилати, подобни на дракони същества, амулети, украсени със заплетени резби. Бе видял достатъчно.

— Не се съмнявам — прошепна му Хейстанг, — че моите момчета са задържали малко от парите за себе си.

— Заслужили са ги — каза му Едмънд. — Отведи пленниците обратно в Лондон, мастър коронер. Предай тези богатства на новия магистър на ордена. Ще речеш, че са дар, кърваво приношение. Поискай да се отслужи литургия.

— Ами ти? — попита Парменио.

Дьо Пайен не обърна внимание на въпроса и вдигна меча си.

— Отседни в някоя гостилница, може би в онази, която подминахме по пътя, водещ към долината. Използвай част от парите, за да се разплатиш, не се скъпи за нищо, позабавлявайте се и чакайте да се присъединя към вас.

— Кога ще бъде това?

— Ще разберете. Ще остана да бдя тук, докато братът и сестрата Берингтън не умрат.

— Ти успя — усмихна се Парменио. — Светият отец и великият магистър ще бъдат доволни. Ти наистина си воин на Бога, а така също и учен, проникателен като служителите в тайния архив на папата.

— Така ли? — усмихна се и Дьо Пайен.

— Какво? — Тиери рязко отстъпи назад, когато Едмънд отпусна меча си на рамото му — окървавеното острие едва-що не докосна врата му.

— Наистина ли успях? — Хейстанг си пое рязко дъх. Парменио понечи да се отдръпне назад. Дьо Пайен обаче натисна меча. — Значи аз съм ученикът, възхваляван от своя учител. Така ли е?

— Какво говориш?

— Ти, хитър генуезецо! Ти последва същата пътека като мен и достигна до същите заключения, ала много по-рано, много по-бързо, защото си знаел повече от мен.

— Аз... Аз...

— Замълчи. — Рицарят се усмихна повторно. — Въпрос на логика, мастър Парменио. В твоите очи аз бях меч, ала трябваше да почакам, преди да бъда използван. Ти изпълняваш заповедите на папата да издирваш злосторници, ала имаш и други, по-тайни повели. — Парменио примигна. Той отвори уста и шумно изохка, когато Дьо Пайен натисна още повече меч. — Тъкмо твоите тайни повели те отведоха първо в Светите земи, а после и тук. Дали нашият велик магистър Монбар наистина е бил така загрижен за крал Стивън?

— Разбира се, че беше.

— Настина ли, приятелю? Или пък папата? Наистина ли са се загрижили за Стивън и неговия арогантен, гневлив наследник? Разбира се, че те са искали вещиците и магьосниците да получат заслуженото, но наистина ли са се безпокоели за Стивън и сина му? В края на краищата Хенри Фицемпрес е млад и силен, и е верен син на Светата Майка Църквата. Властите в Рим и другаде искат края на тази дива, безмилостна гражданска война. Епископите на Англия имат нужда да влязат във владение на онова, което им се полага. Орденът на Храма е нетърпелив да се разрасне. Папството иска да види възцаряването на мира в едно кралство, което обикновено му е вярно и предано. Накратко казано, Светата Майка Църквата, както в Англия, така и в Рим, желае мир, който ще доведе до появата на търговия, пари, приходи и съживяване на знанието. Затова помисли, приятелю, както размишлявах и аз — кой го е грижа, ако Стивън ненадейно се спомине? Ако Юстъс, избухливият пияница, замълчи навеки, преди да е успял да начене своя собствена гражданска война, преди да се сдобие със свой наследник и да предяви претенции? Уилям, неговият по-малък брат, сега лежи ранен и осакатен, каква заплаха представлява той? Помисли, приятелю. За време, по-краткотрайно от година, Стивън е на смъртен одър, Юстъс е мъртъв, а Уилям лежи тежко ранен. Мърдак от Йорк и Санлис от Нортхемптън — най-верните съветници на Стивън, също получиха вечния си покой. И така, край на разделението, на борбите, най-сетне настъпи мир! Най-сетне можем да

започнем на чисто. Младият Хенри Фицемпрес може да се възправи и да вземе в ръцете си всичко.

— Да не би да намекваш...? — попита Хейстанг.

— Да, точно така. Парменио е знаел истината, но не е имал доказателствата, недвусмислените доказателства, ала какво от това? Нека вещиците извършват своите мерзости. Нека те, следвайки бляновете си за отмъщение, предизвикат такива обстоятелства, за които други тайно са се молели. Какъв беше онзи израз, Парменио? Че Господ държи злите хора близо до дясната си ръка, за да може да ги ползва за своите неведоми цели? С една дума, точно това се случи. Берингтън и сборището му прочистиха пътя за вас и сега, когато това вече е свършено, те също могат да бъдат убити.

— Имаш ли доказателство за това? — заекна Парменио.

— Доказателство ли, приятелю мой? Изражението на лицето ти е достатъчно доказателство! Върви — Дьо Пайен отмести меча, — отнеси вестите на господарите си, кажи им колко успешно е било делото ти. Как си използвал един тамплиер да издири чародеите, но не и преди те да извършат онова, за което твоите повелители са се молили. Питам се колко от останалите са подозирали истината — Трамле, Монбар, Хенри Фицемпрес? Четирима души със сигурност я знаят — ти, аз, Хейстанг и господарят ти в Рим.

— Отначало не знаех...

— О, не, разбира се, че не си знаел, ала имало ли е значение дали е бил Берингтън, или Уокън? Оставили сте тези хора да вършат злодеянията си. Приятелю, по пътя на логиката и с минаването на времето ти си достигнал до моите заключения малко по-рано от мен. Ти винаги си подозирал Майеле. Имаше ли свои шпиони из Палестина и в други земи, които да търсят истината за Берингтън и Изабела? Ами за Уокън? За онова, което в действителност се случи в Йерусалим? Те ли ти носеха вести из тъмните кътчета на лондонските гостилници? И после си известявал тях, твоите господари извън страната, за Стивън и за близката кончина на цялото му домочадие. Разправял си им, че Хенри Фицемпрес ще получи своето и ще бъде благодарен за подкрепата на Светата Майка Църквата. Донесъл си им, че ще се възползваш от онзи тамплиер, който най-сетне бил спечелил доверието ти, да отмъсти на сборището от магьосниците душегубци. Дошъл си в Англия, но не за да откриеш Уокън, и всички отвратителни убийства

все пак се случиха. Вероятно си заподозрял каква е истината след пребиваването ни в „Сейнт Едмъндс“ — било е въпрос единствено на време и логика. Е, добре! Да оставим това — Дьо Пайен прибра мечата си в ножницата. — Време е да си вървиш. Утре, малко след зазоряване, господарите ти ще те чакат.

Коронерът Хейстанг чакаше в „Гробницата на Авраам“ — просторна гостилница, разположена на стария римски път, който прекосяваше пустите земи в посока към Линкълн. Той държеше затворниците си оковани из околните постройките и пируваше със свитата си, награждавайки мъжете с част от плячката, отнесена от имението Бруър. Загадъчният генуезец Парменио продължи по пътя си, като напусна хана рано, потъвайки в мъглата, изчезвайки като крадец в нощта. Хейстанг се забавляваше да слуша страховитите разкази за местността, въпреки че гостилничарят стисваше здраво устни, дори само при споменаването на имението Бруър. Коронерът чакаше. Осъзнаваше, че неразгадаемият тамплиер, мъжът с всевиждащия поглед, както го наричаше сега на себе си, стоеше и пазеше, докато в онази опустяла къща дойде смъртта. Войниците на Хейстанг се редуваха да лагеруват на входа на долчинката, наблюдавайки какво се случваше там. В късната утрин на шестия ден, двама от тях препуснаха в галоп и се върнаха в хана, за да донесат вестта, че имението било обхванато от пламъци и горяло като клада. Когато Хейстанг стигна входа на долината, той зърна пламъците, които ревяха като огньовете адови и се издигнаха нагоре като огромни потрепващи езици, придружавани от кълбящ се черен и сив дим. Малко по-късно Едмънд дьо Пайен, облечен в плетената си ризница, нахлупил шлема си и заметнал големия бял тамплиерски плащ, украсен с кръст, препусна леко по пътеката, виеща се извън имението — мрачна фигура на фона на опустошителните пламъци. Очевидно се бе подготвил за дълъг път — товарното конче се мъкнеше след него, отрупано с кошове и вързопи. Тамплиерът спря и извърна поглед нагоре към сивеещите облаци.

— Все още не е пукнала истинската пролет — измърмори той. — Ала лятото ще бъде радостно приветствано, щом настъпи.

— Какво се случи? — попита го Хейстанг.

— Свърши се, те са мъртви. Огънят ще погълне останалото. — Дьо Пайен се отпусна върху коня си и погледна усмихнато Хейстанг. Протегна ръката си, облечена в рицарска ръкавица, и Джон я пое. — Сбогом, стари приятелю — Дьо Пайен стисна десницата му.

— Няма ли да се върнеш в Лондон? При братята си в Храма?

— Моите братя не са там, Хейстанг. Ще се върна в абатството „Сейнт Едмънд“ и ще потърся братята си сред горските хора. — Рицарят намигна и пусна ръката на Хейстанг. — Това е единственото място, където истински съм се смял с глас.

— Ами клетвите ти?

— Ще спазя клетвите си. — Дьо Пайен посочи назад към пламъците. — Върви си сега, свърши се. Аз ще остана до края.

Хейстанг се сбогува и обърна коня си, давайки знак на хората си да го последват. Яздеше по пътя, без да се обръща назад, докато не чу името си. Дьо Пайен, с изваден меч, бе накарал огромния си боен кон да се вдигне на задните си крака и подкованите със стомана копита пореха въздуха. Тамплиерът, чийто плащ се вееше около тялото му, вдигна меч.

— *Deus Vult*, стари приятелю! — извика той. — *Deus Vult!*

— Да — прошепна Хейстанг и сълзи замъглиха очите му. — Така иска Бог, приятелю, и нека Бог се смили над теб.

[1] Викингски воители, които намятали върху телата си кожи от мечки или вълци и преди и по време на битка изпадали в нечовешка ярост. — Бел.прев. ↑

ЕПИЛОГ

АБАТСТВО МЕЛРОУЗ, ШОТЛАНДИЯ

ЕСЕНТА НА 1314 ГОДИНА

Брат Бенедикт се взря в господарката Дьо Пайен, когато тя отпусна ръката си, държаща ръкописа, и се обърна, сякаш за да погали веленовите пергаменти, пръснати върху писалищната маса до него.

— Така ли свършва всичко? — попита младият монах.

— Навярно — промълви старицата. — Ти нали прочете писмата, записките, хрониките на монасите от абатство „Сейнт Едмъндс“? Някои казват, че са писани от самия Едмънд дьо Пайен. — Тя се усмихна. — Братята наистина харесали историята, както и местните хора. — Старицата примигна бързо. — Харесали разказите за рицаря странник, облечен в бяло, който се явявал, за да ги защити от разбойниците или от всеки, който дръзвал да ги нарани. Харесали мълвите за същия рицар, който участвал в турнирите, за да защити правата им или за да припечели кесии със сребро, за да облекчи ориста им.

— Ами крал Стивън, Трамле, асасините, граф Реймон?

— Всичко това е истина — почти пошепна възрастната жена.

— И Дьо Пайен никога не се върнал в ордена си?

— О, мисля, че се е завърнал. Той спазил клетвите си, паладинът, Бедният рицар на Христа! Спазил положената клетва да закриля слабите и да защитава вярващите. Водил е свята битка. Опазил е вярата си, а в здрача на нашия живот колко от нас могат да кажат същото?

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Черната магия и стремежът към тайната сила са били идея фикс на човешкото общество от всички култури и времена. Учените осъзнавали границите на познанията си и бленували да разнищят булото в стремежа си към нови открития. През Средните векове черната магия и политическата мощ често пресичали пътищата си. Обвинения в упражняване на черна магия например били повдигнати срещу няколко кралици: Изабел Френска^[1] (1327 г.), Жана Наварска^[2] (1416 г.) и, разбира се, Ан Болейн^[3]. Някои крале на Англия също са били описвани като вещи в магията, като най-известният измежду тях бил Уилям Руфъс, чиято смърт, причинена от стрела в Ню Форест, според антрополога Маргарет Мъри била част от жертвоприношение в древен ритуал. Велики благороднически фамилии също не се разминали с този позор. През 1326 година Хю де Спенсър, първи министър на Едуард II и негов фаворит, станал обект на заговор с обвинение в черна магия, както се твърдяло, организиран от приора на Ковънтри. Де Спенсър се оплакал горчиво пред Светия престол, и получил язвителен отговор, че трябва да казва молитвите си, да промени нрава си и да върне вярата си в Господа. Великите благородници в Англия съдили и изгорили на клада като вещица Жана д'Арк. Всъщност английската аристокрация била изключително умела в представянето на противниците си като последователи на черните изкуства — дори Хъмфри^[4], херцог на Глостър и чичо на Хенри VI, бил застигнат от такива обвинения.

Като се има предвид това, едва ли е изненадващо, че тамплиерите също били обвинени в практикуване на вещерство, когато настъпил техният съден ден, и това обвинение преследвало ордена през цялата му двестагодишна история. През 1307 година, когато Филип IV наченал гоненията срещу тамплиерите, магьосничеството и черната магия застанали на челно място сред повдиганите срещу тях обвинения.

И въпреки това, дори свободни от подобни твърдения, тамплиерите винаги били възприемани като подозрителни. В Светите земи те предизвиквали както завист, така и разбиране, заради готовността им да преговарят и да търсят близки отношения с мюсюлманския свят. Тези нагласи, съвместени с потайност и присъщата им дарба да придобиват богатство, ги въвели в пререкания и те често бивали обвинявани във „формиране на кралство в кралството“.

До 1152 година концепцията първообраз за „Бедните рицари“ в братството, основано, за да подпомага пилигримите и да закриля пътищата на Йерусалим, бързо се трансформирала и те се превърнали в забележителен военен орден с бойна слава като на никой друг. Тамплиерите дали ясно да се разбере, че никога няма да се предадат. Всъщност те били така строги към себе си, както и към враговете си. Хронистът Гийом от Тир разказва случай, при който тамплиери, които предали един замък, впоследствие били обесени по обвинение в страхливост.

И други секти и групировки процъфтявали в Близкия Изток и нито една не всявала страх така, както тази на асасините. Те били такива, каквито са описани и в този роман, макар че трябва да се допусне, че жертвите им като цяло не са били франки или дори кръстоносци, а ислямски лидери, които дръзвали да им се противопоставят или да им попречат. В своята „История“ Гийом от Тир разказва как тамплиери и асасини можели да бъдат смъртни врагове и да стигат до убийства заради ежбите си, ала и че ако обстоятелствата се променяли, те не се притеснявали да работят заедно.

Смъртта настигнала граф Реймон от Триполи така, както е описана и в романа. Истинските причини за покушението срещу него така и не били изяснени, а предположения и обвинения валели от всички страни. Убийството му наистина провокирало избухването на дивашко клане, по време на което според Гийом от Тир „всички онези, които се различавали по език или одежди от латинците“ били „изклани“. Хронистът вярва, че убийците на граф Реймон били „асасините“, но истинските жертви на убийството му станали жителите на Триполи.

Обсадата на Аскалон протекла, както е описана и тук. Великият магистър на тамплиерите повел онова смъртоносно, фатално нападение през временен отвор в стените. Трамле и останалите били отцепени и унищожени, а обесените им трупове само засилили непоколебимостта на Балдуин и на франкската армия. Аскалон се предал по силата на споразумение. За известно време Орденът на тамплиерите изпаднал в пълно безредие заради смъртта на великия магистър. Глупавата прибързаност на Трамле така и не намерила обяснение. Гийом от Тир твърди, че мотивът е била арогантността и алчността на тамплиерите. Аз предполагам друга причина.

Гражданската война в Англия (1135–1154 г.) била ожесточена и яростна, подклаждана от амбициите на великите лордове. Джефри дьо Мандевил бил основна фигура сред тях. Историците вече се опитват да балансират ужасните обвинения, които някогашните хронисти отправят по отношение на Мандевил. И въпреки това определени текстове като например „Англосаксонска хроника“^[5] го описват като „нямащ страх нито от Бог, нито от човек“. Мандевил наистина започнал война в източните графства, окупирали е и е ограбвал манастири. Убит бил, както е описано и в романа, загинал отлъчен от църквата и в продължение на години ковчегът му висял злокобно между небето и земята в тамплиерското имение в Холбърн. В края на краищата обаче Светият престол проявил милост и позволил провеждането на църковно погребение. Приемането на трупа на Мандевил от страна на тамплиерите било изненадващо набожно дело и вероятно било част от политиката, по силата на която орденът, стремящ се да наложи в Англия, проявил смирение и пред двете страни в конфликта. До 1153 година тамплиерите наистина присъствали в Англия и били ръководени от магистър, известен с името Бозо. Седалището на ордена било в Холбърн и едва по-късно заменили това имение с друго и създали „Ню Темпъл“^[6].

Краят на гражданската война дошъл бързо и неочаквано. Юстъс, синът на Стивън, припаднал, задушавайки се в абатство „Сейнт Едмъндс“, след като бил застанал начело на жесток набег из околните местности. Санлис от Нортхемптън и Мърдак от Йорк, най-доверените съветници на краля, също се споминали по това време, както и неколцина други. Всъщност толкова много от поддръжниците на Стивън умрели толкова скоростижно и така навременно, че

историци като Т. Калахан започнали да изтъкват като причина за смъртта им отровителството. Дейвид Крауч обаче отхвърля такова твърдение в научната си работа във връзка с крал Стивън, като изтъква „изключително силна бактериална инфекция“, правейки си извод от броя на смъртните случаи сред изтъкнатите личности по време на този едногодишен период. Въпреки всичко това списъкът със смъртните случаи в кралските среди е изненадващ. Вторият син на Стивън — Уилям — бил тежко ранен при инцидент край Кентърбъри, докато самият Стивън според хронистът Гервас от Кентърбъри „заболял от чревно разстройство, придружено от вътрешен кръвоизлив“. Кралят починал след кратко боледуване в Дувър на 25 октомври 1154 година, като оставил свободен пътя на Хенри от Анжу, който бил в цветущо здраве, да вземе властта.

Както Стивън, така и Матилда покровителствали Ордена на тамплиерите, който останал неутрален по време на гражданската война. Ала след като Хенри от Анжу станал крал, орденът рязко се разраснал. Короната и великите благородници били достатъчно щедри в множеството си дарения. Тамплиерите се сдобили със земя и станали могъща сила до 1308 година, когато Едуард II най-накрая се обърнал срещу тях. Думата „*temple*“^[7] все още присъства в значителен брой топографски наименования в Англия.

Борли в Есекс винаги се е радвал на злокобна репутация. Професионалният ловец на духове Хари Прайс го нарича „най-обитаваната от духове къща в Англия“. Причините за паранормална активност, описвани като случили се там, са разисквани в много книги и памфлети. Възможността тамплиерите да са имали имение там също е била отчитана като още една причина за подобни феномени. Темпъл Бруър в Линкълншир също има страховита история. У. Х. Сейнт Джон Хоуп написал статия за мястото, включена в „Археология“^[8] през 1908 година (том 61). В нея той споменава предходен текст от преподобния Дж. Оливър (публикуван през 1837 година), който твърдял, че под старото тамплиерско имение били открити тайни помещения. И в тези стаи „имало угаснали въглени, смесени с човешки кости“. Истината зад подобно откритие никога не е била установена.

[1] Дъщеря на Филип IV Хубави. Неин кръстник е бил Жак дьо Моле — последният велик магистър на Ордена на тамплиерите,

изгорен на клада по заповед на бащата на Изабел — краля на Франция — Филип Хубави. — Бел.прев. ↑

[2] Втора съпруга на крал Хенри IV и по тази линия кралица на Англия, обвинена е била във вещерство от заварения си син Хенри V. — Бел.прев. ↑

[3] Втора съпруга на крал Хенри VIII и майка на кралица Елизабет I. Ан Болейн била обвинена във вещерство и предателство срещу краля, заради което била и обезглавена. — Бел.прев. ↑

[4] Съпругата на херцог Хъмфри — Елинор — била обвинена и съдена за вещерство и опит да навреди на краля. — Бел.прев. ↑

[5] Сборник с анали, написани на староанглийски език, най-ранните от които били създадени през късния IX век. — Бел.прев. ↑

[6] Станалата много известна след публикуването на романа и излъчването на филма „Шифърът на Леонардо“ Темпъл Чърч (Temple Church) в Лондон — стара кръгла църква, построена от тамплиерите и ползвана след преместването им от Холбърн. — Бел.прев. ↑

[7] Храм (англ.). — Бел.прев. ↑

[8] Archaeologia Cantiana. Годишно издание на „Археологическо дружество на Кент“. — Бел.прев. ↑

Издание:

Пол Дохърти. Тамплиерът магьосник

Английска, първо издание

Редактор: Боряна Джанабетска

Художник: Христо Хаджитанев, 2010

ИК „Еднорог“, 2010

ISBN: 978-954-365-067-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.